

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGACY OF SHADOWS

SUPERNATURALS OF CASTLE ACADEMY

1

TESSA HALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÖLGELERİN MİRASI

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)

[Ayrıca Yazan Tessa Hale](#)
[Hale Hakkında Tessa ile](#)
[Bağlan Tessa](#)

Telif hakkı© 2023 Tessa Hale tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Dengesiz Doktor

Ciltsiz Biçimlendirme: Şampanya Kitap Tasarımları

PROLOGUE

SEKİZ YIL ÖNCE, DOKUZ YAŞINDA

SIYAH. O kadar çok siyah vardı ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki her bir parçası beni boğuyordu.

İnsanlar mezarlığın etrafında dolanırken gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. Başlarını sallıyorlar ya da "yazık olmuş" veya "zavallı Leighton" gibi şeyler mırıldanıyorlardı. Tüm bunlardan etkilenmemiş gibi görünen tek kişi yanımda duran kadındı, yüzünde boş bir maske vardı.

Her şey yanılttı. Her şey o kadar yanılttı ki çığlık atmak istedim.

Babam bugünle ilgili her şeyden nefret ederdi. Siyahtan. Resmiyetten. Sahtelik.

Burada olmalıydı. Eğer bu başka bir cenaze töreni olsaydı, başını eğip uçmaya hazır bir kuşun başına tünemiş gibi duran kadının şapkasıyla ilgili bir şaka yapardı. Ama o burada değildi. Ve bir daha asla olmayacaktı.

Boğazım , gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışırken bir yanma hissettim. Tüm bu insanların önünde ağlamak istemiyordum. Annemin önünde kendimi kaybetmek istemedim.

Bir keresinde, kanser babamı benden çaldıktan sonra, beni terslemişti. "*Hemen kes şunu. Senin histerik tavırlarınla uğraşamam.*"

O an çenemi kapatırdım. Son on günü evimizin arkasındaki ormana kaçarak geçirdim. Ağaçlarda ve derelerde sığınabileceğim bir yer bulmaya çalıştım. Babamın bana farklı bitkileri ve sadece iki sopa ve biraz kuru otlarla nasıl ateş yakılacağını nasıl öğrettiğini hatırladım.

Ama bu sığınak yeterli değildi. Duyguların arttığını hissettim. Bağırsaklarımın derinliklerindeki o girdap hissi, her geçişte artan baskı.

Çığlık atmamak için yanağımın içini ısırdım. İçimi kemiren tüm o çirkinliği serbest bırakmak istedim.

Siyahlar giymiş bir papaz tabuta doğru adım attı.

Geldiğimizden beri ona bakmamaya çalışıyordum. Babam tabut istememişti. Yakılmak ve

Doğa. Ama tabii ki annem bunu da dinlememişti. Onun yerine, babamın gömüleceği koyu renkli ahşap, pırıl pırıl bir canavar vardı.

Bakan yaklařtıķça, babamın sonsuza dek kapatılacağı hücreye bakmaktan başka çarem kalmamıştı. Gözlerim ona kilitlendiği anda panik başladı, içimi kapladı ve derinlere indi.

Nefeslerim daha hızlı geliyordu, ciğerlerimde zar zor yer bulan kısa nefesler. Her biri acıtıyordu, sanki hava içimi parçalayan küçük dikenlerden yapılmış gibiydi. Bunu yapamazdım. Babamı toprağa indirmelerini izleyemezdim.

Bir el benimkine dolandı, sıktı ve avucumun içinde yanan tanıdık vızılıyla irkildim. Bu vızıltı sadece bir kişiden gelmişti. Bakışlarım yana kaydı.

O zaman neredeyse gözyaşları dökülüyordu.

Colt. Yürümeye başladığımdan beri her yazı birlikte geçirdiğim  ocuk. Babamın en iyi arkadaşının oğlu. O benim gerçek sığınağımdı. Her zaman  yleydi. Tüm okul yılı boyunca ayrı kaldığımızda bile, çılgın yazılarımızın anıları beni idare ederdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi annem.

Colt'un babası Andrew Carrington sert bakışlarını anneme çevirdi. "Buraya en iyi arkadaşıma veda etmeye geldim. Düzenlemeler hakkında bilgilendirilmiş olsaydık iyi olurdu."

Başımı anneme doğru salladım. Bana çok meşgul olduklarını ve gelmek istemediklerini söylemişti.

Annemin yanakları kızardı. "Sana nasıl yardım edebileceğini söyledim. İlilenmedin."

Andrew'un yanağındaki bir kas . "Burada olmaz, Maryanne." "Elbette olmaz," diye homurdandı.

"Bayanlar ve baylar," diye başladı bakan. "Bugün burada Douglas Carmichael'ın muhteşem hayatını onurlandırmak üzere toplanmış bulunuyoruz."

Panik yeniden alevlendi ve ciğerlerime hiç hava alamadım.  n nde siyah noktalar dans ederken göğsüm yanıyordu.

"LeeLee?" Colt fısıldadı, sesinde endişe vardı.

"Yapamam," diye .

Elimi daha sıkı kavradı. ". "

Sonra beni kalabalığa doğru götürdü, insanlar etrafımızda fısıldaşıyordu. Ama durmadı. Beni mezarlığa ve mezarlığın arkasındaki ormana doğru sürükledi. Sadece tamamen ağaçların arasına girdiğimizde yavaşladı.

Colt beni bir kütüğe doğru yönlendirdi, oturttu ve önümde çömeldi. Elleri yanaklarıma gitti. "Nefes al, LeeLee. Tıpkı benim nefes aldığım gibi."

Göğsünün abartılı iniş çıkışını takip etmeye çalıştım ama yaramadı. Ciğerlerimin itaat etmesini sağlayamadım. Sonra gözyaşları geldi, sıcak ve acımasız, her biri tenimi haşlıyordu.

Colt kötü bir söz söyledi ve sonra kollarını bana dolayarak beni kendine yakın tuttu. Ben daha çok ağladıkça kolları daha da sıkılaştı. "LeeLee. Ben buradayım. Yanındayım."

Bu sadece ağlamalarımı hıçkırıklara dönüştürdü. Son on gündür her şeyi içimde tutuyordum. O kadar sıkı tutuyordum ki neredeyse beni öldürüyordu. Şimdi o mührü kırdığıma göre, gözyaşlarımın duracağından emin değildim.

"Çok özür dilerim." Colt bana sarılırken kulağıma fısıldamaya devam etti. Güvenceler ve anlamsız mırıldanmalar, ama hepsi yatıştırdı. Yalnız olmadığımı bilmek bile yardımcı oluyordu.

Hıçkırıklarım yavaşça azaldı ve bitkin bir halde ona yaslandım. "Korkuyorum," diye fısıldadım.

Colt geri çekildi ve yüzümü incelerken ellerimi tuttu. "Annen mi?"

Beni çok iyi tanıyordu.

"Onunla yalnız kalmak istemiyorum." Hiçbir zaman yakın olmadık ama babamın sağlığı kötüleştikçe o da kötüleşti. Benimle uğraşmak zorunda kaldıkça daha da zalimleşti.

Colt'un yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Gelip benimle ve babamla yaşamalısın."

Göğsümde bir parça umut alevlendi. "Sence bana izin verir mi?"

"Belki. En azından sorabiliriz. Babamın size sahip olmayı çok isteyeceğini biliyorum."

Colt omzunun üzerinden mezarlığa doğru baktı. "Başımız daha büyük bir belaya girmeden geri dönmeliyiz."

Yanağımın içini ısırdım. Annem yaptığıım numaradan memnun olmayacaktı.

Elimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti ve ormandan çıkmaya başladık.

İlk dikkatimi çeken ormanın kenarından yükselen sesler oldu.

"Bizi hiç umursamıyorsun. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Leighton düşündüğün gibi biri değil ve bunu anladığın an onu terk edeceksin çünkü o senin için işe yaramaz," diye tersledi annem.

Colt'a kaşlarımı çattım. Ama o öfkeli görünüyordu.

Andrew, "Onun korunması gerekiyor," diye karşı çıktı.

Annem alay etti. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Onun senin dünyanda mahvolmasına izin vermeyeceğim."

"Maryanne..."

Colt ve ben ağaçların arasından çıktık ve ikisinin de bakışları bize çevrildi.

Annem bana doğru koştu, kolumdan tuttu ve beni sertçe çekti. "Biz gidiyoruz."

Panik içinde Colt'a baktım.

Diğer elimi tutmaya devam etti. "Baba, gelip bizimle yaşayamaz mı? Gelmek istiyor."

Annem güldü ama bu çirkin ve çarpık bir sestti. "Seninle gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? O *benim* kızım. Ondan uzak duracaksın."

Bu panik derinlere inerek içimi yeniden parçaladı. "Maryanne, lütfen," dedi Andrew sessizce. "Yapma bunu." "Bizden uzak dur, yoksa ne yapacağımı biliyorsun..."

Beni daha sert çekerek doğru sürükledi. Gözyaşlarım yeni bir dalga halinde geldi, görüşüm bulanıklaştı.

Colt benim için bağırdı ama babası onu tuttu.

Annemin tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama çok güçlüydü. "Colt!" diye bağırdım.

"Kapa çeneni," diye tersledi, kolumu sallayarak. "Beni daha fazla utandırmana izin vermeyeceğim. Ya uslu durursun ya da bedelini ödersin."

Ağzımı kapattım ama gözyaşlarımı durduramadım.

Annem beni arabasının arka koltuğuna itti ve yüzümü arka cama dayayıp gözlerimi Colt'tan ayırmamaya çalıştım. Onu hâlâ görebilseydim, her şey yoluna girecekti. Ama tamamen ortadan kaybolması sadece birkaç saniye sürmüştü...

GÜNÜMÜZ, ON YEDİ YAŞ

"SİPARİŞ VERİN," diye Sal.

Tezgâhı ittim ve hızlı hareket ettiğim için anında pişman oldum. Yanımdaki ve sırtımdaki zedelenmiş kaslar acıyla yayıldı ve keskin bir nefes aldım.

Betsy çatal bıçakları yuvarladığı yerden başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Her şey yolunda mı?"

İfademî nötr tutmak için yanağımın içini ısırđım ve başımı salladım. "Bugün sırt çantamı alırken sırtımı incittim."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Ama gözlerinden yalan söylediğimi anladığı anlaşılıyordu. "Bugün izin almak ister misin?"

"Hayır." Bu tek kelime çok hızlı çıkmıştı ama yapacak bir şey yoktu. O panik iliklerime kadar işlemişti. On sekiz yaşına geldiğimde özgür olmak istiyorsam, alabileceğim her vardiyaya ihtiyacım vardı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve o özgürlüğü hayal ettim. Kafamda canlandırdığım görüntüler en karanlık zamanlarımda bana yardımcı oldu. Onlar ve Colt'la ilgili anılarım. Zihnimde onun adını anmak bile göğsümde acının alevlenmesine neden oluyordu.

Onun yokluğu sekiz yıl önce olduğu gibi şimdi de çok acıydı. Hayır, daha kötüydü. Sanki zaman, kaybının acısını daha da yoğunlaştırmıştı.

Hepsini yuttum ve gözlerimi gerçeğe açtım. Yağlı yemek kokan lokanta. Son birkaç saattir neredeyse hiç durmadığım için ensemden biriken ter. Gövdemi saran acı.

Sunucu penceresine doğru ilerlemek için ayaklarımı zorladım. Sal açıklıktan bakışlarımı karşıladı. "Solda, kızım."

Üç yıl önce buradaki ilk günümünden beri bana "*kızım*" diyordu. Sanki adımı kullanmazsa beni önemsemek için enerji harcamasına gerek kalmayacakmış gibi.

"Teşekkürler, Sal." Hep onun adını kullanırdım. Sanki her bir hecesiyle gibi.

Homurdanarak tabakları bana doğru yaklaştırdı.

Hamburgeri ve patty melt'i aldım, ağırlığı sırtımdaki kasların protesto etmesine neden oldu ve üçüncü masaya doğru ilerledim.

Sınıfımdan iki kız yemeklerini beklerken ileri geri konuşuyorlardı. Onlara doğru yürürken, konuşmanın bazı bölümlerini yakaladım. Bir çocuğun davranışlarını inceliyorlardı. Mesajlarının *gerçekte* ne anlama geldiğini ve o gün okuldaki "*selam*" tonunu.

Bu rahat konuşma göğsümün boş olduğunu hissettirdi. Sanki içimde asla dolmayacak bir boşluk varmış gibi. Bir çocuğun benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmek en büyük endişem olsaydı nasıl olurdu hayal bile edemezdim.

Gözlerimi kaçırmadan iki tabağı masaya . "Çizburger ve patty melt. Başka bir şey ister misiniz?"

Kızlardan biri mırıldanarak "Teşekkürler" dedi ve telefonuna odaklandı. Diğeri başını kaldırıp baktı ama sanki benim içime bakıyordu, gerçekten görmemek.

Buna alışmıştım. Görünmez olduğunuzda böyle oluyordu. Ama bu bir tasarımdı. Kimse beni görmezse, soru sormazlardı.

"Başka bir diyet alabilir miyim?"

Başımı salladım, bardağını alıp tezgâha ve mutfağa doğru döndüm. Ama tam o sırada yanımdan geçen birinin görüntüsü adımlarımı durdurdu. Kalbim kaburgalarımın doğru ağır bir gümbürtü attı ve hızla gözlerimi kırptım.

Adamın saçındaki kahverengi, sarı ve kırmızı karışımı Colt'unkine çok benziyordu. Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Onu o kadar çok özlemiştim ki, sanki baktığım her yerde onu hayal ediyordum.

Pencereden uzaklaşmak için kendimi hareket etmeye zorladım. Tezgâhın arkasına geçtim ve kızın bardağını diyet kola ile doldurdum. Adının Corinne olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Sınıf arkadaşlarımla ilgili ayrıntıları bilmemeye çalışıyordum. Onları tanımak, kendimden bu kadar ayrı olmamı daha da zorlaştırıyordu.

Betsy ketçap şişelerini doldururken, "Beş numaralı masada biri var," dedi.

"Teşekkürler." Tezgâhın etrafından dolandım ve kızların masasına bıraktım. Bu sefer başlarını bile kaldırmadılar, görünmezliğim tam anlamıyla

etkisi.

Mutlu ailenin bulunduğu dördüncü masanın önünden geçmeye devam ettim, bardaklarında hâlâ bol miktarda içki kaldığından emin olmak için kontrol ettim ve beşinci masanın önünde durdum. Sipariş defterimi arka cebimden çıkardım ve çizgili kağıda odaklandım. Göz teması kurmazsam daha kolay oluyordu. "Down Home'a hoş geldiniz. Bugün size ne ikram edebilirim?"

"Burada iyi olan ne?"

Erkek sesi beni olduğum yerde dondurdu, törpüsüyle tenime hafif bir ürperti gönderdi. Gözlerimi sese doğru kaldırmaya zorladı. Sanki bakışlarımın bu konuda başka seçeneğı yokmuş gibi.

Yukarı bakmak bir hataydı.

Sesin sahibi daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu. Genç olmasına rağmen, muhtemelen benim yaşlarımdaydı, iriydi. Otururken bile benden yüksek olduğunu biliyordum. Giydiğı tişört, belirgin kaslarının üzerinde kayıyordu. Kasları bana onunla uğraşmak istemeyeceğimi söylüyordu. Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti ve sağ kaşını ikiye bölen bir yara izi vardı. Ama beni esir alan gözleri oldu.

O gözlerin güzelliğı başka bir dünyaya aitti. Altın sarısı o kadar hipnotize ediciydi ki insanın nefesini kesiyordu. Ama renginin altın sıcaklığına zıt, beni ürperten bir soğukluk vardı.

Ani bir kaçma dürtüsü hissettim. Sanki o bir avcıydı ve ben de bir avdım.

Sertçe yutkundum. "Ben hindi eritmeyi severim."

Adam elindeki menüyü bana uzattı. "Bunlardan bir tane alacağım. Patates kızartması. Kola."

Menüyü tuttum ama o bırakmadı. Titrememeye çalıştım. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Menüyü bıraktı. "Hayır."

Serbest kaldığım anda mutfağı koştum.

Zamanla, insanlar söz konusu olduğunda içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim. Yıllar boyu çektiğim acılardan süzülüp gelen iyi içgüdülerim vardı. Ve içgüdülerim şimdi bana o kabinde oturan adamın, ne kadar güzel olursa olsun, bileğinin bir hareketiyle boynumu kırabileceğini söylüyordu.

Gizemli adamın yemeğinin gelmesini beklerken dudağımın kenarını ısırdım. Birkaç saniyede bir ona bakıyordum. Bazen o altın sarısı kehribar gözleri bir anlığına yakalıyordum. Diğer zamanlarda, keskin çene çizgisi. Ama beni en çok büyüleyen yara iziydi.

İlgili milyonlarca sorum vardı. Nasıl olmuştu? Küçük bir çocukken bisikletten mi düşmüştü? Yoksa daha sapkın bir sebepten mi? Üzerinden yayılan karanlıkla eşleşen bir şey.

bu karanlıktan daha fazlasıydı. Bu bir vahşetti. Ve bu bilgi beni sertçe yutkunmaya itti.

Bir el omzuma indi ve ben de sıçrayarak döndüm. Betsy kaşlarını çatarak bana baktı. "Son zamanlarda sana ne oldu böyle?"

Kulağa hiç de gerçekçi gelmeyen bir kahkaha attım. "Yine düşüncelerimin içinde kayboldum."

Gözleri saçmaladığını belli edecek şekilde kısıldı. "Gitmeden önce Sal'e yemek hazırlatmayı unutma."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Betsy ne kadar kaba saba biri olsa da beni önemsiyordu. Muhtemelen hayatımda bunu yapan tek kişiydi. Çalıştığım günlerde her zaman en az bir öğün iyi yemek yememi sağlardı. Şundan ya da bundan çok fazla aldığım için bahaneler uydurur ve bana "*ekstraları*" verirdi. Her Noel'de ve doğum günümde, o günlerde paketini açtığım tek şey hep ondan gelen bir şey olurdu.

"Yapacağım. Teşekkürler, B."

Sadece başını salladı ve arka ofise doğru ilerledi, hiçbir şekilde minnettarlık duyacak biri değildi. Bu onu rahatsız ediyordu.

Sunucu penceresindeki zil çaldı. "Siparişinizi verin," diye seslendi Sal, sanki ben orada durmuyormuşum gibi.

İşte oradaydı, erimiş hindi. Bir an için onu inceledim, beşinci masadaki düşünceli adamın beğenip beğenmeyeceğine karar vermeye çalıştım. Eğer beğenmezse, boğazımı tam orada keser miydi?

Bu saçma düşünceyi kafamdan ve tabağı kaptım. Etrafta dolaşan müşterilerden uzak durmaya dikkat ederek masasına yöneldim. Tabağı yerine yerleştirirken dikkatimi kehribar rengi gözlerden uzak tuttum.

"Başka bir şey ister misin?" Yumuşakça sordum. Yanıt gelmedi.

İçim çalkalandı ve bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım. "Adın ne senin?"

Boğazım kurudu. Eğer bir seri katil olsaydı, ona kişisel bilgilerimi vermemem gerekirdi ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. "Leighton." Kelime zar zor duyuluyordu ama oradaydı.

Çenesindeki bir kas . Sanki sadece adım bile onu . "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu, sesi sertti.

Garip bir soruydu. Burada ne kadar süredir çalıştığım kimin umurundaydı? Bu onun tuhaf flört etme şekli miydi? Bir şüpheliyi cehenneme göndermeden önce sorgulamak mı?

"Üç yıl."

Bunun üzerine kaşlarını hafifçe kaldırdı. İnsan doğasını bu kadar iyi bilmeseydim bunu fark etmezdim. Bu küçük hareket yara izini daha da belirginleştirdi. "Kaç yaşında olacaktın? On dört mü?"

"Evet."

Neden ona cevap vermeye devam ettim? Sanki artık kendi ağzım üzerinde kontrolüm yokmuş gibiydi.

Kaşlarını çattı, gözleri karardı ve ben birkaç adım geri çekildim.

Biri bana çarptı ve geniş formu yan tarafımdaki çürüklerle birleşince yumuşak bir çığlık attım.

Beşinci masadaki adam bir anda ayağa kalktı ve bana çarpan çocuğu itti. "Nereye gittiğine dikkat et."

Çocuk okuldan tanıdığım biriydi. Zalim olduğu için vebadan kaçır gibi kaçtığım biriydi. Brian. Hırladı, tam bir şey söyleyecekti ki savunmacımı gördü ve rengi soldu. "Onu görmedim, dostum."

Masa beşteki adam Brian'a ters ters baktı. "O zaman daha dikkatli olmalısın."

Her kelimesinde zorlukla dizginlenmiş bir öfke vardı.

"Evet, tabii. Özür dilerim." Brian aceleyle arkadaş grubuna doğru uzaklaştı.

Masa beşteki adam bana döndü. Bana dokunacakmış gibi uzandı ve sonra elini geri çekti. "Sen iyi misin?"

Hızla başımı salladım. "Peki. Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Koridora fırladım ve göğsüm kabarak dinlenme odasına girdim. Panik beni ele geçirmeye başlamıştı, onunla mücadele ederken görüşümün kenarları kararıyordu. Anılar bana çarptı. Yumruklar. Tokatları. Yanıklar.

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, acı anılarla savaşıyordu. Kendimi kontrol altına alana kadar tekrar tekrar "Güvendeyim," diye fısıldadım.

Yavaş yavaş görüşümdeki karanlık azaldı ve normal nefes alabildim. Ne kadar garip düşünüp ürperdim. Özür dilemem gerekiyordu.

Aceleyle dinlenme odasından çıktım ve beş numaralı masaya yöneldim. Ama boştu.

Sandviç hiç dokunulmadan masanın üzerinde duruyordu. Yanında da iki tane yüz dolarlık banknot vardı.

Hızla kaldırımı taradım ama gizemli yabancım gitmişti.

Lokantadan çıkıp kaldırıma adım attığımda alacakaranlık . Şehir merkezinin sessiz sokaklarına baktım, herhangi bir sorun işareti arıyordum. Gizemli yabancım. Brian kan arıyor. Gölgede saklanıyor olabilecek başka ne varsa.

Hiçbir şey yoktu. Nefeslerimin biraz daha kolay gelmesini bekledim ama gelmedi. Kaslarım o kadar gergindi ki acısız bir nefes alamıyordum.

Ama acıyla yaşamaya alışmıştım. Acı içinde olsam bile yapmam gerekeni yapabilirdim. Böylece yürümeye başladım.

Dışarıda hâlâ insanlar vardı. Yemeğe ya da belki sinemaya gidiyorlardı. Hayatları çok normal görünen insanlar, en azından benim bakış açımdan.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Endişe ve korkunun her gün üzerimde baskı yaratmadığı bir hayat yaşamak.

Bir sonraki bloğa doğru ilerlerken adımlarım duraksadı. Köşeyi dönen bir figürü fark ettiğimde ayağım neredeyse kaldırımın takılıyordu. Kendimi düzeltip adama daha iyi bakmaya çalışırken göz kırptım.

Burnundaki o küçük yamuklukta bir şeyler vardı. Colt'un biz altı yaşındayken yüzüne beyzbol topu yedikten sonra olana çok benziyordu. Colt'a benzeyen başka şeyler de vardı. Ya da en iyi arkadaşımın şimdi nasıl görüldüğünü hayal ediyordum, zihnim bir bakış ya da kelime olmadan geçen sekiz yılın bıraktığı boş alanları dolduruyordu.

Adam kaybolurken tekrar göz kırptım. Gözlerimi kırptığımda, aklımda kalan figür birdenbire düşündüğüm gibi görünmemeye . Omuzları çok geniş, saçları çok siyahtı.

Bu resmiydi, bir şeyler görüyordum. Çıldırıyor olmam beni şaşırtmamalıydı. Bu kadar yalnızken Colt'u yoktan var etmeye çalışmam beni şaşırtmamalıydı.

Zihnimde bir anı canlanırken göğsümde bir sızı alevlendi. Colt ve ben eski evimin arkasındaki bir tarlada koşuyor, yağmurda birbirimizi kovalıyorduk. Kahkahalarımız havada yükseliyor, etrafımızda dönüyordu.

Colt bir tür sembol haline gelmişti. Daha iyi zamanlar için. Hayatın daha basit olduğu zamanlar. Babamın hala bu dünyada yürüdüğü zamanlar. Her şeyin tanınmaz parçalara ayrılmadığı zamanlar.

Kaldırımdan inerken sırt çantam yan tarafıma çarptı ve acı içimde sekti. Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım.

Salak, salak, salak.

Dikkatiniz dağıldığında, artık sizin olmayan bir hayatın anılarında kaybolmanıza izin verdiğinizde olan buydu. Şimdi ve burada kalmak daha iyiydi.

Sırt çantam artık çürüklerin en kötüsüne baskı yapmayacak şekilde yer değiştirdim. Ağırlık omuzlarıma baskı yapıyordu ama bununla başa çıkabilirdim. En azından bugün nem korkunç derecede bunaltıcı değildi. Sonbahar Louisiana'daki küçük kasabamıza yerleşmeye başlamıştı ve ben buna minnettardım.

Köşeyi dönerken en sevdiğim mahallelerden birinden geçtim. Evlerin hepsi özenle korunmuş, parlak renkli çiçeklerle dolu saksılar ve saksılar vardı. Bir keresinde kendi saksım için para biriktirmiştım ama annem papatyalari söküp atmış, paranın boşa gittiğini söylemişti. Ama sanırım içki ve sigara israf değildi.

Bir gün benim de çiçeklerim olacaktı. O kadar çoklardı ki, denizin içinde kaybolurdum. Sadece son senemi atlatmam gerekiyordu. burslardan birini almalıydım. Ve özgür kalacaktım.

Başka bir sokağa döndüğümde etrafımdaki evler değişti. O kadar da bakımlı değildi. Çimler yer yer yama gibiydi ve boyaları

biraz soluk.

Eve yürüyüş, olacaklar için sessiz bir hazırlık gibiydi. Beni bekleyen her şeye hazırlıklı olmamı hatırlatıyordu. Çünkü her ne olursa olsun, asla iyi değildi.

Sokağıma ulaştığımda, evler kimsenin tanımlayamayacağı iç karartıcı bir renk tonundaydı. Ya insanlar ayakta kalabilmek için çok fazla çalıştıklarından mülklerine zaman ayıramıyorlardı ya da umursamıyorlardı. Evlerin dış cephe boyları soyulmuş, çimler daha çok bir ormana benziyor ya da kim bilir ne tarafından yakılmıştı ve bahçeler çöplerle doluydu.

Çatlak bir araba yolunda ilerlerken bir ses beni durdurdu.

"Geç kaldın."

Sesi sanki zımpara kağıdıyla kaplanmış ve aside batırılmış gibiydi. Tırtıklı ve yamalı, sanki her ton boğazından çıkamıyormuş gibi.

Kıpırdamadan durdum ve bakışlarımı ön basamaklardaki kadına yönelttim. Ona "anne" diyemezdim. Aklımda bile. Beni büyüten kadın olarak kesinlikle tanınmıyordu. O zamanlar da pek sıcak biri değildi. Her zaman mesafeliydi. Ama babam vardı, bu yüzden önemli değildi.

Ama şimdi, bir zamanlar çok derli toplu olan kadın... yıpranıyordu. Şorttan çok iç çamaşırına benzeyen bir kot pantolon, aşağıya doğru inen ve üzerinde bir çeşit leke bulunan, neon yeşili sütyen askıları dışarıya çıkmış bir atlet giymişti ve dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Bir zamanlar kahverenginin koyu bir tonu olan saçları şimdi ağarmıştı. Dünkü makyajı yüzünü eritmiş, rakun gibi görünmesine neden olmuştu.

"Geç kaldığını söyledim, Leighton," diye tersledi.

"Okulum vardı," dedim usulca. Onunla tartışmanın asla iyi bir şey olmadığını ve sesimi yükseltmenin bir felaket olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Tek yapabileceğim sessiz açıklamalar yapmak ve bunları haklı görmesini ummaktı.

Maryanne ofladı pufladı. "Ne büyük kayıp. Bir işe yarayacak gibi değilsin."

Kelimelerin hâlâ acıtmasından nefret ediyordum. Cildimi dağlamalarından, açıkça görülebilenlerle eşleşecek görünmez yaralar bırakmalarından. Sanki babamın bana söylediği her mesaja karşı çıkmaya çalışıyordu. Aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi. Nazik ve zeki olduğumu. Her yönden güzel olduğumu. Ama Maryanne için ben her zaman bir hiçtim.

Sessiz kaldım. Daha fazlasını bekledim. Azarlanmayı ya da gönderilmeyi, bazen de daha kötüsünü. Ama şu anda en kötüsü için fazla akşamdan kalma görünüyordu.

"Chuck ve ben bu gece dışarı çıkıyoruz. Biz evi temizleyeceksin. Her odayı."

Adını duyunca vücudumdaki tüm kaslar kasıldı. Maryanne'in erkek arkadaşında farklı bir zalimlik vardı. Son bir yıldır yapmaya başladığı yorumlar midemi bulandırıyor. Yorumların eyleme dönüşmesinden korkuyordum.

"Tamam," dedim.

"Yüksek konuş," diye bağırdı

Maryanne. "Tamam," diye daha yüksek sesle yankıladım.

Gözleri kısıldı. "Bana cevap mı veriyorsun?"

Bu her zaman oynadığımız bir oyundu. Benim hatam olmayan bir şey için beni nasıl suçlayabildiğini, sonra da bunun için beni cezalandırmanın sayısız yolunu düşündüğünü.

"Hayır, hanımefendi."

Maryanne güldü ama gülüşün çirkin bir tonu vardı. ", ne zaman istersem seni buradan atabilirim, o yüzden hak etsen iyi edersin."

Sadece başımı salladım, boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı. "önünden kaybol," diye kestirip attı.

Hiç tereddüt etmedim. Sırt çantamın yan tarafımdaki çürüklere çarpmasını umursamadan, ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde müstakil garaja yöneldim. Cebimden anahtarımı çıkarıp yan kapının kilidini açtım.

Eski ıvır zıvırlar yığılmıştı, tamir edilemeyecek kadar kırılmış olsalar da annemin şu ya da bu nedenle vermek istemediği şeyler. Ama o kırık dökük şeyler benim koruma duvarım olmuştu.

Annemin burada kaldığını bildiğini anladım, ama evdeki odam boş olmasına rağmen beni bulmaya hiç zahmet etmedi. On altıncı doğum gününden beri boştu. Onun yerine çöplerin arasında kendime bir yuva yapmıştım. Benim öyle olduğumu düşündüğü için bu uygun bir şeydi.

Araba parçaları, eski aletler, dergi kutuları ve kim bilir başka nelerle dolu yığınların arasından geçtim. Bu ezbere bildiğim bir yoldu. Labirentten gözüm kapalı ve karanlıkta bile geçebilirdim.

Boşluğun derinliklerinden yumuşak bir miyav sesi geldi. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, bu sabah güvenli sığınağımdan ayrıldığımdan beri ilk gülümsememdi. "Geliyorum," diye seslendim.

Briar bu kez biraz daha ısrarlı bir miyavlamayla cevap verdi.

Labirentten geçmeyi başardım ve kendi yaptığım küçük eve adım attım. Eski bir şilte duvara yaslanmıştı ve Maryanne'in burada sakladığı kutulardan birinde bulduğum yorganlarla kaplıydı. Yanında komodinin haline getirdiğim bir süt sandığı duruyordu. Komodinin üzerinde bir kamp feneri duruyordu ve ödev yapmak için yeterli ışığı sağlıyordu. Boş kutulardan birkaç kıyafetimi ve diğer eşyalarımı barındıran bir çeşit şifonyer yaratmıştım. Fazla bir şey yoktu ama burada nefes alabiliyordum.

Briar bacaklarıma sürtündü ve onu kucağıma alabilmek için sırt çantamı çıkardım. Miyavladı ve başını çeneme vurdu. "Ben de seni özledim."

Onu kurtarmadan önce yaptığı bir kavga yüzünden ucu kopmuş olan kulağının arkasını okşadım. Kimi kandırıyordum ki? Kurtarma işini yapan oydu.

Bir gıcırta sesi beni gerdi, paniğe kapıldım. Chuck ve Maryanne beni aramak için her zaman çok tembel davranmışlardı ama belki de bu değişiyordu. Çılgınca beyzbol sopamı aradım.

"LeeLee?"

Donup kaldım. O ses. Sekiz yıl boyunca duymamış olmama rağmen bu sesi neredeyse kendiminkinden daha iyi tanıyordum. Bu mümkün değildi ama yine de göğsümde bir umut yeşerdi. Haince bir umut. Bakmak istemedim çünkü yanıldığımı öğrenmek istemiyordum.

"LeeLee..."

İşte yine oradaydı. Bakışlarımı sese doğru zorladım. Gözlerim eşsiz bir ela rengine sahip olanlarla kilitlendi. Yeşil ile altın rengi ve tanımlayamadığım ama hep denediğim diğer tonların karışımı.

"Colt?" .

Sanki bir haftadır çölde susuz dolaşıyormuşum gibi onu içime çektim. Colt dışında kimse bana LeeLee demezdi. Kimse adımları söylerken sesinde o eşsiz tınıya sahip değildi. Gerçi o ses artık daha derindi.

Değişen tek şey sesi değildi. Ben oldukça uzundum ama Colt benden daha uzun boyluydu, 1.80'in en az beş santim üzerinde olmalıydı. Omuzları genişti ve kaslarla kaplıydı. Ama saçları aynıydı. Sonsuz sayıda rengin karışımı. Sarışınlar, kahverengiler ve hatta biraz da kızıl. Ama bu sadece gözlerini daha da belirginleştiriyordu. Beni her zaman hipnotize etmiş olan gözler.

"Nasıl?" Fısıldadım.

Colt bir adım daha yaklaştı. Hareketi yavaştı, sanki yaralı bir hayvana yaklaşıyormuş gibiydi. "Sanırım internet sayesinde bugünlerde hemen hemen herkesi bulabiliyorsunuz."

Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim. Colt'u hiç bulamamıştım. Sosyal medya profilleri ya da adının geçtiği haberler yoktu. Eski hayatımdan bir parçaya o kadar çok istemiştim ki. Bana mutlu olma yeteneğim olduğunu hatırlatacak bir şey.

"Seni özledim, LeeLee."

Bu sözler beni neredeyse kırıyordu. Gözyaşlarımı uzak tutmak için yanağımın içini ısırdım. "Ben de seni özledim."

Colt yaklaştıkça burun delikleri alevlendi ve dondu kaldı. Ela gözlerindeki altın rengi alçak ışıktaki parlıyor gibiydi ve Briar yüksek sesle bir tıslama çıkardı.

"Hey," diye azarladım onu. "Sorun . O bir arkadaş." Ya da öyleydi.

Colt sırtıttı. Dudaklarının o orantısız kıvrımını hatırlıyordum ama şimdi farklı bir yere çarpıyordu. "Bir koruyucun olduğunu görmek güzel."

Kedime baktım. "Pek fazla insanı sevmez." Onu kurtardıktan sonra çok fazla insanla tanışma şansı olmamıştı ama o da hiç ilgi göstermemişti. Küçük hurdalık sığınağımızda mutluydu.

Colt etrafımızdaki alanı inceledi ve onun gözünden hayal ettiğimde yanaklarım ısındı. Benim için burası güvenli bir yerdi ama onun için muhtemelen bir ahırdı. Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Burada mı yaşıyorsun?"

Eğildim ve Briar'ı yere bıraktım. Yatağıma doğru koşuşturdu. "Bana evden daha fazla mahremiyet sağlıyor."

Colt'un dönen ela gözleri bana geri döndü. Ama bu basit bir bakış değildi. Bu bakışlar sanki kimsenin bilmesini istemediğim şeyleri görebiliyormuş hissiyle beni yokluyordu. "Annen bu evde mi yaşıyor?"

Soruş şeklindeki bir şey bana zaten bildiğini söyledi. "Erkek arkadaşıyla."

Colt'un çenesi ileri geri hareket etti. "Onlarla kalmak istemiyor musun?"

Gözüme kızgın bir demir sokmayı tercih ederdim ama Colt'un bunu bilmesine gerek yoktu. "Hangi ergen ailesiyle takılmak ister ki?"

O ela gözler beni incelemeye devam etti ve yalan bildiğine yemin ettim. "Bu şekilde yaşamamalısın."

Bunun üzerine sertleştim. "Hepimizin seçme şansı yok. Elimdekilerle yapabileceğimin en iyisini yapıyorum."

"Kahretsin. Seni yargılamıyorum, sadece-" Adım atmaya başlarken bir elini saçlarında gezdirdi.

Gölgelerden bir figür çıkarken alçak bir ses, "Bir kademe geri al," dedi.

Biri ışığa doğru adım atarken geriye doğru çabaladım. Ama sonra hareket edemedim. Sanki beni tutsak eden bir gücü varmış gibiydi.

"Sen," diye fısıldadım. Beşinci masadaki gizemli yabancım.

Colt adamı itti. "Ne oluyor be adam? Sana arabada kalmanı söylemiştim."

Colt'un itişiyile zar zor kımıldadı. "Çok uzun sürdü." "Onu tanıyor musun?" Ciyakladım.

Colt'un bakışları bana kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, LeeLee. Bu benim en iyi arkadaşlarımdan biri, Ronan. Hiç terbiyesi yok."

Ronan alay etti. "Gitmemiz gerek. Birkaç saat içinde hava kararacak ve o zamana kadar gitmiş olmamız gerek."

Colt ona veremediğim bir bakış fırlattı.

"Burada müttefikimiz yok," diye Ronan.

"Bu gece mi gidiyorsun?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Colt şu anda yaşadığı yerden buraya kadar gelmişse, beş dakikadan fazla kalmak istemez miydi?

Bana döndüğünde Colt'un ifadesi yumuşadı. "Yapmak zorundayız." Ronan bir adım öne çıktı. "Ve sen de bizimle geliyorsun."

Havadan başka bir şey yutmadım. "Ne?"

Colt Ronan'a ters ters baktı. "Onu olaylara alıştıracaktım."

"Zamanımız yok," diye homurdandı.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" Sesim yüksek değildi ama yine de iki adam da bana doğru döndü.

Colt ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Son birkaç gündür seni izliyordum."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Seni gördüm. Görünmez bir arkadaş hayal ederek aklımı kaçırdığımı sandım..." Çünkü gerçek şu ki, sahip olduğum tek arkadaş Briar'dı.

Colt bakışlarımı karşıladı, bakışlarında büyük bir endişe vardı. "Özür dilerim. Buna hakkım olmadığını biliyorum. Sadece, eğer mutluysan hayatına müdahale etmek istemedim."

Dikkatim ayakkabılarıma kaydı, yanaklarım ısındı. Tek yapabildiğim kumaşın yıprandığı yere bakmaktı. Kış yeni ayakkabılara ihtiyacım olacaktı ve bu da lokantada daha fazla vardiya almam anlamına geliyordu.

"LeeLee," dedi Colt, sesi ikna edici bir mırıltıydı. "Kimseyle konuşmuyorsun. Sanki bir hayalet gibisin. Kimse senin varlığını kabul etmiyor bile."

Bu her zaman böyle olmamıştı ama yıllar geçtikçe arka planda kaybolmakta ustalaşmıştım. Böylesi daha güvenliydi.

"Ve kimse yaşamamalı," diye tersledi Ronan.

Yanaklarımdaki sıcaklık daha da arttı. "Ben iyiyim."

Colt daha da yaklaştı. "Değilsin. Ve sana yardım edebilirim." "Yardım edebiliriz," diye düzeltti Ronan.

"Bana bak, LeeLee."

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı Colt'unakilere çevirmeye zorladım.

Yüzümü sanki ezberliyormuş gibi süzdü. "Yeterince yerimiz var. Okulumuzla çoktan konuştum, istediğin zaman başlayabilirsin. Güvende olursun."

"Ve bir çöp yığnında yaşamak zorunda kalmazdın," dedi Ronan nefesinin altından.

Colt arkadaşına doğru döndü. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Kısa bir an için Ronan'ın gözlerinde öfke parladı. Her nasılsa, bunun her zaman orada olan bir öfke olduğunu biliyordum. Sadece çoğu zaman bunu saklıyordu. "Ben sadece gerçeği söylüyorum." Uzandı ve dış duvara vurdu. "Yalıtımı ya da elektriği bile yok. Kışın ne kadar soğuk olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Colt'un çenesi birbirine çarptı. "Yine hiç yardımcı olmadın."

"Fark etmez," dedim, sesim zar zor duyuluyordu. "On sekiz yaşında . Maryanne gitmeme asla izin vermez." Beni kapı etme tehditlerine rağmen, sözde annemin gitmeme ve daha iyi olabilecek bir hayata doğru yola çıkmama asla izin vermeyeceğini biliyordum. Mutlu olmaya cesaret edebileceğim bir hayata.

Ronan'ın yüzüne bir sırtış yayıldı ama bu sırtış vahşi bir nitelik taşıyordu. "Bunu bana bırak."

Bakışlarım iki adam arasında gidip gelirken gözlerim parladı. Sonunda Colt'un üzerine düştü. "Ciddi mi bu?"

Colt omuz silkti ama gerginlik hâlâ içinden yayılıyordu. "Ronan'ın insanları kendi düşünce tarzına çekmenin bir yolu var."

Bu doğru olabilir, ama Ronan annemle hiç tanışmamıştı.

Kararsızlığımı tahmin etmiş gibiydi. "Bana on dakika ver, evrakları imzalayacak."

Evrak işi mi? Hazırlıklı gelmişlerdi. "Bu çılgınlık."

Ronan'ın gözleri kısıldı. "Mutsuz olduğun belli olan bir yerde kalmaktan daha çılgınca bir şey olamaz."

Yüzüm buruştu. Çünkü bu doğruydı. Bana karşı her zaman nazik davranmış olan Colt ve babasıyla birlikte kalmamın imkânı yoktu,

bundan daha kötü olurdu. Ve eğer öyleyse, giderdim. Dokuz ay sonra on sekiz yaşında olacaktım ve o zamana kadar dikkat çekmeyebilirdim.

Colt daha da yaklaştı. O kadar yakındı ki ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Lütfen. Güvende olduğunu bilmem gerek."

Sesinde öyle bir çaresizlik vardı ki, kalan tüm çekinceler eriyip gitti. "Tamam."

Colt'un nefesi kesildi ve omuzlarını geren gerginlik azaldı. "Teşekkür ederim." Ronan'a döndü. "Hızlı hareket et."

Ronan'ın sırtışı genişledi. "Memnuniyetle."

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde hurda yığınlarının arasında kayboldu. Colt bana döndü. "Yanında getirmek istediğin bir şey var mı?"

Etrafa bir göz attım. Fazla bir şey yoktu. Ama kaçmak zorunda kalırsam diye alabileceğim her şeyi almalıydım. Bakışlarım kedime takıldı. "Briar olmadan gidemem." Ben burada olmadan ona bakacak kimse yoktu.

Colt kedimi inceledi. Briar ona dişlerini gösterdi. "Tamam." Telefonunu çıkardı ve mesaj atmaya başladı. "Evde bir kedinin ihtiyaç duyacağı her şeyin bulunduğundan emin olacağım."

Boğazım . "Teşekkür ."

Colt telefonu tekrar cebine soktu. "Yine de gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Tabii ki." Aceleyle derme çatma şifonyerime gittim ve eski bir spor çantası çıkardım. birkaç giysiyi tıktırmaya başladım. Hepsi biraz yırtık pırtıktı ama sonunda özgür olacaksam, çalışırken kazandığım parayı annemin şu anda onu esir tutan alışkanlığını beslemek için kullanması yerine yeni şeyler almak için kullanabilirdim.

Çantamın ağzını kapatıp yatağın üzerine bıraktım. Sonra sırt çantamı boşaltmak için eğildim. Ders kitaplarına ihtiyacım olmayacaktı ama defterlerimi ve kalemlerimi istiyordum.

Colt nefesini içine çekti ve ben donakaldım.

Salak, salak, salak.

Dikkat etmemiştim. Özgürlüğün olası tadında çok kaybolmuştum. Gömleğim yukarı kalkmış, siyah ve maviyi ortaya çıkarmıştı.

yan tarafımdaki izler.

Yavaşça doğruldum ve Colt'la yüzleşmek için döndüm.

Sanki hâlâ izleri görebiliyormuş gibi gözleri yan tarafıma sabitlenmişti.

Gözlerindeki altın rengi ateş gibi parlıyordu. "Kim. İncitti. Sen mi?"

DONDUM. Colt'un içinde titreşen öfke yaşayan, nefes alan bir şeydi. Etrafında dönüyor, havaya nüfuz ediyordu.

"Hiç kimse. Ben düştüm." Kelimeler içgüdüsel olarak ağızımdan döküldü. Yıllar boyunca siyah ve mavi izler için mantık yürütmek bu tepkiyi kökleştirmişti.

Colt nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalışırken burun delikleri alevlendi. "Lanet kaburgalarında ayakkabı izi var."

Kahretsin. Bu yüzden etrafımdaki insanlarla arama mesafe koyuyordum. Böylece hayatımın ne hale geldiğini göremezlerdi. Ama Colt farklıydı. O hep daha fazlasını gördü. Maryanne'in annelik rolüne nasıl bir türlü alışamadığını. Onun dikkatsiz sözlerinin beni nasıl derinden yaraladığını. Kendimi hiç uygun hissetmediğimi.

Colt ve Andrew'u sadece yazlarını Michigan'daki evimizden çok uzak olmayan bir kulübede geçirdiklerinde görmüş olsak da, o her şeyi görebiliyordu. Ama babamın cenazesinden sonra Maryanne bizi hemen başka bir yere götürdü. Andrew'a nereye gittiğimizi söylemesi için ona yalvarmıştım ama o reddetmiş ve şöyle demişti: *"Seninle bir şey yapmak istediklerini mi sanıyorsun? Onlar sadece babanla ilgileniyorlar. Biz onlar için bir hiçiz."*

Ve bir parçam, Carrington'lardan ilk kez bir iz gördüğüm için hiçbir şey olmadığımıza inanmaya başlamıştı. Ama Colt'un yüz ifadesindeki öfkeye bakınca bunun doğru olmadığını anladım.

"Fark etmez," dedim usulca. "Ben gidiyorum."

"Tabii ki önemli," diye tükürdü Colt. "O izleri sana kim yaptıysa işini bitireceğim."

Panik buzpençelerini içime sapladı. "Yapma."

Colt'un başı benim yüzümden belaya girerse, kendimle asla yaşayamam. Ama isteğimden pek etkilenmişe benzemiyordu.

Ona yaklaştım, uzanıp ona dokunmak istiyordum ama çok uzun zaman olmuştu. Artık buna hakkım yokmuş gibi hissediyordum. "Lütfen. Sadece gitmek istiyorum."

Colt hırıltılı bir nefes verdi ve beni kollarına çekti. Beni sarmaladığı anda zihnimde görüntüler canlandı. Colt ve ben daha gençken, eski evimin yakınındaki dereye oynarken, o vahşi bir kahkahayla beni su sıçratırken. Sonra başka bir görüntü. Biz, orta yaşlı, gece kıyafetleri giymiş ve bir balo salonunda dans ederken, onun gözlerindeki altın parlıyordu. "*Seni seviyorum, LeeLee.*"

Colt'un göğsüne doğru göz kırptım. Resmen aklımı kaçıırıyordum. Hayali arkadaşlardan tümüyle hayali bir hayata geçmiştim.

Colt'un kolları beni tutarken gevşemedi ve bedenim yavaşça gevşeyerek onun kucağında eridi. Yıllardır ilk kez kendimi güvende hissediyordum.

Dudakları saçlarımın üzerinde gezindi. "Çok özür dilerim. Burada olmalıydım."

"Bunu bilmene imkân yoktu." Sesim ancak fısıltı halindeydi ama Colt'un beni duyduğu belliydi çünkü bana daha sıkı sarılmıştı.

"Söz veriyorum, bir daha kimse sana zarar vermeyecek."

Ama gerçeğin bu olmadığını biliyordum. Hayat kaçılması imkânsız milyonlarca acıyla doluydu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece Colt'un vücudunun sıcaklığını içime çektim. O güven duygusunun tadını çıkardım.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama sonunda Colt kollarını üzerimden çekti. Gözleri artık parlıyor gibi görünmüyordu, öfkesi geçip gitmişti. "Başka neye ihtiyacın var?"

Çömeliip sırt çantamdaki ders kitaplarını boşalttım ve onları derme çatma şifonyerin üstüne koydum. Diğer uca geçip kutulardan birini çekerek duvarda küçük bir delik açtım. Elim içeriye uzandı ve küçük kutuyu yokladı.

Babamdan bana kalan tek şey buydu. Birkaç fotoğraf ve Maryanne'in rehin vermek ya da çöpe atmak için çalmadığı tek hatıra. Parmaklarım süslü ahşap kutunun etrafına dolandı. Nasıl hissettiğimi ezbere biliyordum, babamı her özlediğimde onu çıkarıyordum.

Kutuyu aceleyle sırt çantama yerleştirdim ve sonra Colt'a döndüm. "Briar'ı kulübesine götürmem gerekiyor."

Colt kediye kuşkuyla baktı. "Kulübesini seviyor mu?" Alt dudağımı ısırdım. "değil..."

Bir küfür mırıldandı. "Zırh getirmeliydim."

Kıkırdadım. Hiç de fena bir fikir değildi. "Eğer taşıyıcıyı sabit tutabilirsen, onu oraya götüreceğim."

"Yaralanmanı istemiyorum," diye karşı çıktı.

"Yapmayacağım. Bunu daha önce de yaptım." Sahiplenilen hayvanlara indirimli aşı yapan bir veteriner bulmuştum ve onu yılda bir kez oraya götürüyordum.

Colt köşedeki kulübeyi ve açtı. "Hazır."

Briar'ı kucağıma aldım ama çoktan taşıyıcıya bakmaya başlamıştı, tüyleri diken dikendi. Kulağının arkasını kaşıdım. "Sorun yok. Buna değecek, söz veriyorum. Buradan çıkıyoruz."

Colt'a yaklaştığımızda kötücül bir inilti çıkardı.

"Çabuk hareket edeceğim," dedim.

"Akıllıca," diye kabul etti.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Briar'ı taşıyıcının içine ittim. Ama o benden daha hızlıydı, tısladı ve Colt'un koluna doğru hamle yaptı. Kulübenin kapısını kapatıp kilitlerken küfretti.

"Çok özür dilerim." Kolundaki kanı gördüğümde yüzümü buruşturdum.

Colt tişörtünün altıyla sildi. "Önemli bir şey değil. Bundan çok daha kötülerini yaşadım."

Suçluluk duygusu hâlâ kemiriyordu.

"Hadi gel. Şu eşyaları arabaya koyalım," diye ısrar etti Colt, önce spor çantamı sonra da taşıyıcıyı alırken.

"Briar'ı getirebilirim," dedim sırt çantamı kaldırarak.

"O bende."

Kedim buna tısladı.

Colt sadece kıkırdadı. "Benden gerçekten hoşlanmıyor."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Başka insanlarla tanışmak için fazla şansı olmadı."

"Şimdi olacak."

Bunun üzerine midem bulandı. İnsanlara alışık değildim. Lokantadaki insanlar ya da bana emirler yağdıran ya da beni azarlayan annem dışında biriyle konuşmayalı ne kadar olmuştu? Gerçekten bilmiyordum.

Çöp labirentimde Colt'u takip ettim. Bir şekilde yolu zaten biliyordu. Dışarı çıktığımızda güneş gökyüzünde alçalmıştı. Colt garaj yoluna park etmiş Range Rover SUV'un kilitlerini öttürdü. Briar'ın taşıyıcısını arka koltuğa yerleştirdi ve diğer çantalarımı bagaja koyduk.

bir endişe kapladı. Bunu gerçekten yapıyor muydum?

Colt uzandı ve elimi sıktı. "Bu iyi olacak."

Bir vızıltı kolumda düşük bir enerji uğultusu gibi dolaştı. Colt'un gözleri tekrar parlayarak benimkilere kilitlendi ve ben de nefesimi içime çektim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama bir çığlık beni

Maryanne'in tiz sesi havayı delip geçti. "Seni öldüreceğim!"

Beynim onlara komut vermeden önce AYAKLARIM HAREKET EDİYOR, eve doğru hücum ediyor ve her an patlayacakmış gibi görünen arka merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Colt adımı seslendi ama dinlemedim. Maryanne'in ne kadar gaddar olabileceğini herkesten iyi biliyordum ve bir yabancı olsa bile Ronan'ı onunla uğraşması için bırakmayacaktım.

Yamalı kapıyı kaydırarak açtım ve kayarak mutfakta durdum. Beni çarpan ilk şey pis kokuydu. Çürümüş yemek ve başka bir şey, daha ekşimiş bir şey. Kusmuk olabilir mi?

"Defol git evimden!" Maryanne çığlık attı.

Ronan gözünü bile kırpmadı. Sadece tezgâhın üzerindeki evrakları işaret etti. "İmzalayın, biz de yakanızdan düşelim."

Maryanne bana döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun, seni sümüklü küçük orospu? Bunca yıl beni emip kurutabileceğini ve geri ödemeyeceğini mi sanıyorsun? Bana *borçlusun*."

Ronan o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanıklıktan başka bir şey değildi. Bir saniye önce mutfağın karşı tarafındaydı, bir saniye sonra ise annemle benim aramdaydı. "Onunla konuşmuyorsun. Ona bakmıyorsun bile."

Maryanne alay etti. "Masumiyet olayının rolden başka bir şey olmadığını bilmeliydin. Sana bakan her erkek için bacaklarını açıyorsun."

"Bir kelime daha..." Ronan'ın sesinde odanın her yerinde titreşen bir titreme vardı.

Maryanne'in gözleri büyüdü ve beti benzi attı. "Kimsin sen?" "Biliyorsun," diye hırladı. "Her zaman biliyordun. Ama yine de bizi geçti."

Kaşları çatıldı. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. "O sizden biri değil."

"Kapa çeneni," diye tersledi Colt odaya girerken. "Sen lanet olası bir yer israfısın. Evrakları imzala, yoksa hayatını cehenneme çeviririm. Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Maryanne'in gözlerinde öfke parladı ama korku da vardı. Tezgâha doğru yürüdü ve sayfanın üzerine adını karaladı. "Al onu." Maryanne nefret dolu gözlerini bana çevirdi. "Ama sakın geri dönme. Benim için öldün sen."

Bakışlarını ona baktım. "Senin için ölü olmak tatlı bir rahatlama ."

Ronan'ın boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Bu gürültü de ne böyle?" Chuck hantal adımlarla mutfağa girerken ısırdı. Üzerinde boxer ve birkaç yeri lekeli, kirli beyaz bir tişörtten başka bir şey yoktu.

Onu görünce bile midem bulandı.

Mutfağın tamamını incelerken bakışları keskinleşti. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Maryanne, "Leighton'ı götürüyorlar," dedi.

Chuck anında doğruldu. ". O bizim."

Bu sahiplenme talebi içimdeki her şey kasıldı ve büküldü. Son iki yıldır, bir gün onun yorumlarının ve bakışlarının en karanlık eyleme dönüşeceği korkusuyla yaşıyordum. Şimdiye kadar ondan kaçabildim ama zamanın olduğunu biliyordum.

Ronan yeni geleni bir süre daha inceledikten sonra ona doğru ilerlemeye başladı. "O sana ait değil. Ve eğer ona parmağını sürdüğünü öğrenirsem, her birini kırarım ve sonra taşaklarını vücudundan çıkarırım."

Chuck'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Evime giremezsin ve ."

"Ama senin evin değil, değil mi?" Colt onun sözünü kesti. Sessiz bir zarafet ve Chuck'ın beni görmesini engelleme. "Sen beş para etmez, beleşçi bir pisliksin."

Chuck ileri atıldı, sallanıyordu. Bağırarak, Colt'u uyarmak için ağzımı açtım ama benim uyarıma ihtiyacı yoktu. Chuck'ın yumruğunun altından eğildi ve kolunu arkaya doğru çekerek Chuck'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Dur. Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni Leighton'ın olay çıkarmamızı istememiş olması."

"onu!" Maryanne ileri doğru koşarken çığlık attı.

Ronan onu geri itti. "Yapma. Bu karmaşa senin eserin. Müdahale edemezsin."

"Siktir git!" Chuck kurtulmak için mücadele ederken bağırdı. "O lanet olası bir horoz, benim önümde bokunu göstermiyormuş gibi davranıyor."

Mide bulantısı sararken geri çekildim.

Colt neredeyse saatle ölçülemeyecek bir hızla hareket etti. Bir çatırtı odayı doldurdu ve ardından Chuck'ın çığlık çığlığa uluması geldi.

"Kolum! Lanet kolumu kırdın!"

Maryanne öfkeli gözyaşlarına boğuldu. "Çık dışarı! Kaltağı al ve defol!"

Maryanne, Chuck'ın yanında dizlerinin üzerine çökerken Ronan tezgâhtan kâğıtları aldı.

O sırada Colt'un kolu bana dolandı ve beni evden çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdi. "Arkana bakma," diye ısrar etti.

Ben anlamadım. Uyuşmuştum. Vücudunuzun karıncalanma ve iğnelenmelerle uğuldadığı bir tür duygusuzluk hali.

Ronan cipin arka kapısını açtı. "Ben ."

Colt araca binmeme yardım etti ve ben de otomatik pilotta hareket ederek içeri girdim. O da arkamdan bindi ve kapıyı çarptı. "Git."

Vücudum titredi. "Kolunu kırdın," diye fısıldadım.

"Lanet olası boynunu kırmalıydı," diye Ronan.

Colt yanağımı avuçlayarak beni kendisine doğru çevirdi. "İyi misin?" "Bilmiyorum."

"Benimle nefes al, tamam mı?"

Colt'un göğsünün inip kalkmasını izledim. Ancak o zaman kendi nefeslerimin de hızlı ve kontrolsüz olduğunu fark ettim. Kendi nefesimi Colt'unkine uydurmak için mücadele ettim. Ne kadar sürdüğünden emin değildim ama sonunda kalbim yavaşladı.

"İşte bu," dedi Colt. Ela gözleri benimkileri aradı. "Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "Düşündüğün gibi değil." *Henüz değil.*

Colt'un kolları bana dolandı ve beni kendine çekti. "Sana bir daha asla dokunmayacak."

Colt'un göğsü her kelimeyle birlikte gümbürdüyordu. Titreşimlerin öfkeden kaynaklandığını bilsem de, bir şekilde güven vericiydi. Artık bir yabancı olan biri tarafından teselli edilmek tuhaf hissettirmeliydi. Ama gerçek şu ki, Colt asla bir yabancı olamazdı.

Ben de kendimi onun sıcaklığına bıraktım. Colt da bırakmadı. Nereye gittiğimizi sorma zahmetine bile girmedim. Yaşadığım kâbustan uzakta olduğu sürece umurumda değildi.

Tek ses cipin motorunun uğultusu ve Colt'un kalp atışlarıydı. Sonunda araç yavaşlayarak durdu.

"," dedi Ronan, sert bir sesle.

Kendimi zorladım ve Colt'un kollarının yokluğunu anında hissettim. Ön camdan dışarıyı seyrederken gözlerimi kırptım. Küçük bir havaalanına benzeyen bir pistte durmuştuk. Orada şık bir özel uçak duruyordu ve iki adam dışarıda durmuş, sanki onu koruyorlarmış gibi görünüyordu.

Colt'a baktım. "Bunu alıyor muyuz?"

Başını salladı. "Bu şekilde birkaç saat içinde eve dönmüş oluruz."

Bakışlarım Colt'tan uçağa gitti ve tekrar geri geldi. "Zengin misin?" Uygunsuz soru ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Ronan homurdandı. "Hiçbir fikrin yok..."

Colt'u merdivenlerden uçağa kadar takip ettim, Ronan arkamızdan geliyordu ve fırtına gibi tıslayan Briar'ı taşıyordu. Kabinin içine adım attığımda bakışlarım her yere sıçradı. İçerisi tamamen koyu ahşap ve beyaz deriden oluşuyordu. Burası bir uçak değil de bir kulübün salonu olabilirdi.

"Tekrar hoş geldiniz Bay Carrington," diye mırıldandı kadınsı bir ses.

Başım sesin geldiği yöne doğru sallandı. Dar üniformalı ve mükemmel makyajlı bir kadın Colt'a boğucu bir gülümseme gönderdi. İçimden onu yere sermek geldi.

İçgüdümü geri çektim. Son zamanlarda neyim vardı benim?

"Teşekkür ederim Heather." Colt'un sesi soğuk bir kibarlığa sahipti ve kadının gülümsemesi bir nebze olsun azaldı. Kadın kenara çekilirken Colt uçağın içine doğru ilerledi ve bizi karşılıklı duran iki koltuğa doğru götürdü.

Heather beni içine çekerken yüzü buruştu. "Hanımefendi." Ses tonunda hiç kibarlık yoktu ama gözlerini Ronan'a kilitlediğinde ifadesi aydınlandı. "Bay O'Connor. Hoş geldiniz."

Bakışları onun vücudunda samimi bir şekilde gezinirken, içimde onu uyarmak için aynı vahşi dürtü alevlendi. Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrıldı, tırnaklarım oradaki deriye bastırdı.

Ronan sadece homurdandı ve ilerlemeye devam etti.

"Pencere kenarı mı yoksa koridor kenarı mı istersin?" Colt odağımı tekrar ona çevirerek sordu.

"İkisi de olur. Hangisini istemezsen." "LeeLee..."

diye uyardı, bakışlarıyla beni kıstırdı.

Kıvrınma dürtümle savaştım. "Pencere." Tek kelime sessizdi ama beni içeri davet ederken Colt'un yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu. Oraya yerleştim ve dışarıda kararan gökyüzünü seyrettim. Bu şekilde kendimi yıldızlarda kaybedebilirdim.

Ronan karşı koltuğa geçerek Briar'ın taşıyıcısını koltuğa yerleştirdi ve emniyet kemeriyle sabitledi. Bu jestle ilgili bir şey kalbime dokundu. Bu huysuz adamın sevgili kedimin güvende olduğundan emin olmak için fazladan bir adım atması. Briar onu yüksek sesli bir tıslamayla ödüllendirdi.

Ronan'ın kaşları kalktı. "Anladığım kadarıyla pek sevimli bir tip değil." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım değil."

Colt kendini yanımdaki koltuğa bıraktı. "O LeeLee'nin savunucusu."

Karşıma otururken Ronan'ın ağzında bir sırıtiş belirdi. Bu ondan gördüğüm ilk sıcaklık belirtisiydi ve beni olduğum dondurdu. Bu hareketle ilgili bir şey gözlerindeki altını daha da parlattı ve beni hipnotize etti.

"Sanırım küçük pençeler hiç olmamasından iyidir," diye mırıldandı.

Bunun üzerine Colt'un koluna, Briar'ın onu çizdiği yere baktım. Bana daha yakın olan kolunda herhangi bir iz göremeyince birkaç kez göz kırpıp diğer koluna baktım. Ama onda da hiçbir iz yoktu. Sıyrıkların tek kanıtı belli belirsiz bir kan lekesiydi.

"Kolundaki çizikler gitmiş."

Colt yanımda kaskatı kesildi. "Sana kötü olmadıklarını söylemiştim." "Ama kanaman vardı. Şimdi ise... gittiler."

Colt kolunu görüş alanımdan çıkacak şekilde indirdi. "Küçük bir çentikten çok fazla kan akabilir."

Başka bir şey sormak için ağzımı açtım ama Heather bir adım öne çıktı. "Havalandıktan sonra sana bir şey getirebilir miyim?"

Gözleri sadece Ronan ve Colt'u görüyordu ve ona hırlama savaştım.

Colt bana döndü. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?"

Mideme herhangi bir yiyecek sokma fikri bile midemi bulandırıyor. "Zencefilli gazozunuz var mı?"

Heather'ın dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapıştı ama başını salladı. "Elbette." Gözleri hızla Colt'a döndü. "Peki ya siz Bay Carrington? Size getirebileceğim *herhangi* bir şey var mı?"

Ronan öksürdü ama sesi daha çok boğuk bir kahkahaya benziyordu. Colt arkadaşına ters ters baktı. "Bir şişe su iyi olurdu." "Elbette. Gazsız mı, köpüklü mü?"

"Yine de, lütfen."

"Ya siz, Bay O'Connor?"

Ronan'ın gözleri mizahla dans etti. "Sanırım iyiyim."

Uçak hareket etmeye başladığında Heather aceleyle kabinin önüne doğru gitti.

Ronan o zaman kahkahasını serbest bıraktı. "Kapa çeneni," diye tısladı Colt.

"Şuradaki masaya uzanıp biz izlerken onu becermene izin vereceğinden oldukça eminim."

Ronan'ın sözleri üzerine yanaklarım kızardı. "Ronan," diye hırladı Colt.

"Üzgünüm, bu çok komik. Gittikçe daha da ."

"Bir tek ben değilim ki. Buraya gelirken arka yatak odasında sana şipşak bir ilişki teklif etmesini kaçırdığımı sanma," diye mırıldandı Colt.

Bakışlarım Ronan'a yöneldiğinde midem bulandı. Gözleri benimkilerle kilitlendi, içlerinde okunamayan bir şey vardı. "İlgilenmediğimi biliyorsun. Yine de bunu kafasına soktuğundan emin değilim."

Colt iç çekti. "Gitmesine izin vermek zorundayım."

Sesi suçlu hissediyormuş gibi geliyordu ama bu konuda bir rahatlama hissetmekten kendimi alamıyordum. Yanımda oturan erkeklerden birine asıldığını düşünmekten nefret ediyordum.

"Lütfen kalkış için kemerlerinizi bağlayın," dedi farklı bir kadın sesi dahili telefondan.

Emniyet kemerimi çalışırken ellerim titriyordu. Colt ve ustalıkla benim için emniyete aldı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Uçak hızlandı ve çok geçmeden havaya doğru savrulmaya başladık. Yükseldikçe gökyüzü daha da kararıyordu. Birkaç dakika içinde, bir yıldız denizinde yüzüyorduk.

"İçkileriniz," diye tersledi Heather.

Sesi beni şaşkınlığımdan kurtardı ve Colt ile Ronan'ın dikkatle bana baktıklarını fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Sanki onların dünyasına ait olmadığımı dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

Heather zencefilli gazozumu bana doğru iterken, "Teşekkür ederim," dedim.

Colt çok daha nazikçe sunulan suyu alırken kaşlarını çatı.

Gazozdan bir yudum aldım ve kol dayanağımdaki bardak tutucuya koydum. Emniyet kemerinin ucuyla oynarken Colt'a baktım. "Nereye gidiyoruz?"

Ronan kıkırdadı. "Kahretsin. Nerede yaşayacağını bile bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Bulunduğum yerden olduğu sürece pek bir önemi yoktu."

Ronan'ın yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ve Colt su şişesini daha sıkı kavradı.

Lanet olsun. Bu ikisinin yanında her iki saniyede bir ayağımı ağzıma sokuyordum. Boğazımı temizledim. "Sadece yeni bir başlangıç yaptığım için mutluyum demek istedim." Colt'a bir bakış attım. "Yılın büyük bölümünü Doğu Yakası'nda geçirdiğini biliyorum. Maine'de miydi?"

Colt şişeyi bardak tutucusuna itti. "Rhode Island." Yüzündeki gerginliği atmaya çalışıyor gibiydi. "Evimiz tam sahilde. Orayı seveceksin."

Ronan'a baktım. "Sen de mi orada yaşıyorsun?" Başını salladı. "Hepimiz."

Kalbim biraz daha sert çarptı. "Hepsi mi?"

Ronan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. ". Ben, Colt, Dash ve Trace."

"Onlar senin diğer arkadaşların mı?" Midemde biriken endişeyle sordum.

"Daha çok kardeş gibiyiz," dedi Colt.

Parmaklarım koltuğa gömüldü. Colt ve babasıyla sakin bir hayat buraya kadarmış. Etrafımda tanıdığım dört adam olacaktı.

Konuşmaya alışkın olduğum tek varlık kedimken neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

HEATHER, Ronan uçağın koridorunda ilerlerken ona boğucu bir bakış gönderdi. Ona dişlerimi gösterme isteği duydum. Tanrım, kendime gelmem gerekiyordu.

Ronan'ın peşinden uçaktan çıkıp gece havasına girdim ve derin nefesler alarak ciğerlerime çektim. Okyanusa yakın olduğumuzu gösteren bir miktar tuz vardı.

Uçak merdivenlerinden inerken Colt bir elini sırtıma bastırdı. "Artık çok uzakta değil."

Midem bulandı, sinirlerim gerildi. "Ve baban bunu sorun etmiyor mu?"

Kaldırıma çıktığımızda Colt'un ayak sesleri kesildi, yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. "Babam geçen yıl vefat etti."

Göğsüm daraldı ve içgüdüsel olarak Colt'un elini tuttum. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

Tabii ki yapmadım. Çünkü Maryanne hayatımdaki tüm destek sistemimi söküp almıştı. Colt ve babası da listenin en başında yer alıyordu.

Colt elimi sıktı. "Biliyorum." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Babam seni hep sevdi."

Kollarımı Colt'a doladım ve sıkıca sarıldım. "Keşke senin yanında olabilseydim." Kimsenin üyesi olmak istemediği bir kulüptü ama sizden önce bu yolda yürümüş birinin olması yardımcı oluyordu.

Kafamda milyonlarca soru vardı. Ne olduğunu ve nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Colt'a kimin baktığını bilmek istiyordum. Ama şimdi zamanı değildi. Bu yüzden çalıştım.

Colt derin bir nefes aldı, boynuma sokulurken beni içine çekti.

"Colt," diye tersledi Ronan.

Colt'un beni tutuşu sıkılaştı.

Ronan daha da yaklaştı. "Kendini kontrol altına al."

Colt'un beni tutuşu gevşedi ve geri adım attı. Ama bunu yaptığında nefesim kesildi.

"Gözlerin."

Bu öğleden sonra parlayan altının ince benekleri değildi.

Gözleri alev alev yanıyordu. İçlerinde sıvı bir altın dönüyordu.

Birkaç kez göz kırptı ve altın gitmişti.

"Neydi o?" Colt'un gözbebeklerini inceleyecekmişim gibi eğildim.

Hızla geri adım attı. "Muhtemelen sadece yorgundur."

Yorgun olmak insanın gözlerini kayıp bir hazine gibi parlatmıyordu ama yüz ifadesindeki bir şey daha fazla soru sormamı engelledi.

Briar yüksek sesle miyavladı.

Ronan elindeki taşıyıcıya baktı. "Gitmemiz gerek. Cehennem kedisi bile böyle düşünüyor."

Ronan'a sert bir bakış gönderdim. "Ona cehennem kedisi deme."

Kaşlarını kaldırdı. "Onu kucağıma lanet parmaklıklara saldırdı. Elinden gelse gözlerimi oyacaktı."

Yüzümü buruşturdum. "Sadece yeni insanlara alışmaya çalışıyor."

"Elbette," diye mırıldandı. "Bir parmağımı kaybetmeden önce onu eve götürelim."

Home.

Burası benim için öyle bir yer olabilir miydi? Böyle bir huzur hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama derinlerde bir yerde, bir umut ışığı yandı.

Ronan anlamlı bir bakışla Colt'a bir dizi anahtar fırlattı. "Sen sür."

Colt başını salladı ve tek kelime etmeden karartılmış Range Rover'a doğru yürüdü. Gidişi canımı yakmıştı. Ama babasının ölümü hakkında konuşmanın onu nasıl ham bırakmış olabileceğini anlıyordum.

"," diye ısrar etti Ronan, küçük havaalanının etrafına göz gezdirerek. O sırada siyahlar içinde dört kişi daha gördüm; üç erkek ve bir kadın. İki cipi yanında beklerken diğerleri bölgede devriye geziyor gibiydi. Kalçalarındaki silah kılıflarını gözden kaçırmadım.

"Kim bunlar?" Fısıldadım.

Ronan onlara baktı. "Güvenlik."

"Kimin için?"

Bakışları benden uzaklaştı. "Colt'un çok parası var. Bunu ondan almak isteyen insanlar var."

Neyin içine giriyordum? Colt ve babası yazlarını bizimle Michigan'da geçirirken onların varlıklı olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Kulübeleri güzeldi ama bir malikâne gibi değildi. En iyi arkadaşımı sandığım kadar iyi tanıyıp tanımadığımı merak ettiğimde üzerime bir ağırlık çöktü.

Güvenlik ekibinden biri arka yolcu kapısını açtı. Bana başıyla selam verdi. "Hanımefendi."

Hayatımda hiç hanımefendi diye çağrılmamıştım. On yedi yaşındayken bile hanımefendi olabilir misin?

Ronan, Briar'ın taşıyıcısını döşeme tahtasına kaydırıp ve sonra geri adım atarak bana içeri girmemi işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Başını salladı, içeri girmemi bekledi. Girdiğimde kapıyı kapattı. Ses karanlık gecede sekerek yayıldı. Çok kesindi. Sanki tüm hayatımın değişmek üzere olduğunu yeni fark etmişim.

Ronan ön yolcu koltuğuna tırmandı. "Hadi ."

İki güvenlik görevlisi önümüzde duran bir başka karartılmış Range Rover'a binmişti bile, diğer ikisinin de bindiğini gördüm. Bütün bu süslü arabalar için bir anlaşma mı yapmışlardı?

Colt hâlâ tek kelime etmedi ama cipi vitesine takarken elleriyle direksiyonu kavradı.

"Bununla başa çıkabilecek misin?" Ronan o kadar alçak sesle sordu ki kelimeleri zar zor seçebildim.

Colt başını sallayarak onayladı. "Sadece alışmam gerekiyor. Birkaç gün içinde her şeye alışacağım."

Neye alıştın? Benim burada olmama mı? Varlığımın işleri karıştırmaması mantıklı geliyordu. Özellikle de kendi ailesiyle yaşamaya alışmışsa.

Arkadaşlar.

Suçluluk duygusu içime işledi. "Senden uzak duracağım, söz veriyorum. Burada olduğumu bile bilmeyeceksin."

Görünmez olmakta iyiydim.

Colt'un bakışları dikiz aynasına kaydı ve altın renginin tekrar parladığına yemin ettim. "Neden saçımdan çekilmeni isteyeyim ki?"

Parmaklarımı karmaşık bir kıvrımla birleştirdim. "Ben sadece... alışmak için zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ben buradayım diye farklı bir şey yapmak zorunda kalmamalısın. Bir hayatın olduğunu anlıyorum. Bunu bozmak istemiyorum."

Colt'un arka dişleri birbirine çarptı. "Sen hiçbir şeyle uğraşmazsın. Tanıştığımız günden beri bizimle yaşamayı diledim. Seni hayatımda istiyorum. Her parçasıyla."

Kalbim sıkıştı. "Oh."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet, oh."

Ronan sadece . Onun da aynı şeyi hissettiğinden pek emin değildim.

Düşünceli adamı inceledim. Güzel olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Alnındaki yara izi bile onu bir şekilde daha da güzelleştiriyordu. Ama daha derinlerde bir şey vardı. Kendisinin gizli kısımlarında kök salmış bir acı vardı ve ben bunu fark ettim çünkü o benim içimde de yaşıyordu.

Ronan bakışlarımı hissetmiş gibi döndü. Bakışlarımız kilitlendi ve aniden hareket edemez oldum. Nefes alamadım. O acı şimdi oradaydı, o zengin kehribar gözlerinde. Derinliklerinde altın parlıyordu ve hiç şüphe duymadan biliyordum ki, inkar edilemez bir şekilde aynı olduğumuz yerler vardı.

Bir kasise çarptık ve o an bozuldu. Ronan hızla arkasına döndü, bakışları önündeki yola kilitlenmişti, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu.

Koltuğumda kıpırdandım. Tenim kaşınıyor, vücuduma dar geliyordu. Pencerenin düğmesine bastım ve serin bir esintiyi karşıladım. Louisiana'da sonbaharın başlarındaki sıcak ve nemden çok farklıydı. Bu düşünce bana ne kadar fark ettirdi.

"Telefonlarınızdan birini ödünç alabilir miyim?"

Colt dikiz aynasına baktı. "Buna neden ihtiyacın var?"

"Patronuma ayrıldığımı söylemeliyim. Ortaya çıkmazsam endişelenir." Colt'un ifadesi yumuşadı ve cihazı bana uzattı.

Aramak için çok geçti ama ezberlediğim numaraya bir mesaj yazarak Betsy'ye nerede olduğumu ve kendi telefonum için yeterince para biriktirdiğimde arayacağımı bildirdim. Dudağımı dişlerimin arasında çekiştirerek ekrana baktım. Hâlâ endişeleniyordu ama umarım bu azaltacaktı.

Colt cipi dolambaçlı yollardan geçirdi. Büyük demir kapıların önünde durana kadar etrafımızdaki evler gittikçe büyüdü. Küçük bir kapıdan bir muhafız çıktı ve Colt camını indirdi.

Adam ona başıyla selam verdi. "Evinize hoş geldiniz, efendim." "Teşekkürler. Her şey yolunda mı?"

"Siz sorun çıkmadı." "Güzel."

Kapılar açıldı ve elimde olmadan öne doğru eğildim. Henüz görünürde bir ev yoktu. Sadece ağaçlar ve çalılardan oluşan bir duvar vardı.

Colt bizi ileri doğru itti ve yolu takip ettik. Bir virajı daha döndüğünde keskin bir nefes aldım.

Önümdeki ev daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü o bir ev değildi. Daha çok bir saray gibiydi. Kat kat beyaz tuğladan yapılmış, her katında siyah panjurlarla çevrili devasa pencereler vardı. Tertemiz peyzajı, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen araziyle çevriliydi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel evdi ve kesin olan bir şey vardı.

Buraya ait değildim.

RONAN cipten ve kapımı açtı. Ama eve bakmaktan kendimi alamıyordum. Her şey ürkütücüydü.

Bana bir sırtış gönderdi. "Buna alışacaksın."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye mırıldandım. Hurdalıktaki güvenli sığınağıma ve kamp ocağında yapılan ramen eriştelere alışmıştım. Küçük evimin farelerden arınmış olmasının tek nedeni Briar sayesindeydi.

Taşıyıcısını araçtan çıkardım. O bile sessizdi, sanki o da her şeyi içine atıyormuş gibiydi.

Colt Range Rover'ın etrafında dönerken bana gülümsedi. "Yuvaya hoş geldiniz."

Yuva. Bazı açılardan bu isim uygun düşüyordu. Ev, gün ışığında etrafınızdaki her yeri görebileceğiniz anlamına gelen bir yükselişin tepesindeydi. Ama diğer açılardan hiç uymuyordu. Bir yuva rahat ve basittir. Burası hiç de öyle değildi.

Evden bir adam çıktı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Colt, Ronan, eve hoş geldiniz. Sizi özledik." Adamda beni hemen rahatlatan bir şey vardı. Ağzının kıvrımı anında samimi olduğunu gösteriyordu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler bana bu hareketi sık sık yaptığını söylüyordu. "Ve sen de Leighton olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum. Yuva'ya hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Sözlerim daha çok boğuk bir fısıltı gibi çıktı. "Bu Baldwin. Buralarda gemiyi o yönetiyor," diye açıkladı Colt. Baldwin'in gülümsemesi genişledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel. Tüm yiyecek ve içecek tercihlerinizi bilmem gerekecek, böylece

onları stoklayabiliriz. Colton bana peynirli makarna ve Twix ikolatalarını sevdiğini söyledi, o yüzden onlardan da var."

Colt'a bir bakış attım ve yanakları kızardı.

"Bunları küçüklüğümüzden hatırlıyorum," diye açıkladı.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Onları hâlâ seviyorum." Kutudan makarna ve peynir ayda bir kez kendime izin verdiğim bir ikramdı ve bu düşünceyle midem gurulduyordu.

Baldwin doğruldu. "Bu da Briar olmalı. Sütünizde onun için hazırladığım eşyalar var. Onu yerleştirmeme izin verir misiniz?" Çocuklara bakarken taşıyıcıyı benden aldı. "Dash ve Trace salonda."

Colt'un dudakları inceldi. "Uyuyor olmalarını umuyordum."

Parmaklarım avuçlarımda içine kıvrıldı, tırnaklarım kazındı. Saat sabahın ikisiydi. Herkesin uyumuş olmasını umuyordum, böylece her yeni insanla tanışmayı erteleyebilirdim.

Ronan homurdandı. "Sanki bunu kaçıracaklarmış gibi."

Colt bana yan gözle baktı. "Bu gece onlarla buluşmaya hazır mısın?" Zihnim hayır diye bağırdı ama onun yerine başımı salladım. "Elbette."

Baldwin bana cesaret verici bir gülümseme gönderdi. "Prensesi yerleştireceğim ve acıkırsan diye odana atıştırmalık bir şeyler bırakacağım. Banyoyu banyo malzemeleriyle doldurdum ama özel bir isteğiniz olursa bana söylemeniz yeterli."

Gülmek istedim. Özel istekler? Evde duş alma riskine girmemek için okuldaki duşları ve onların sert, yakıcı sabunlarını kullandım. Baldwin banyoda her ne bıraktıysa, milyon kat daha iyi olduğuna emindim.

"Teşekkür ."

Başını salladı ve eve doğru yöneldi.

Colt bir elini sırtıma bastırarak beni ileri doğru itti. "Yarın sana tam bir tur attıracağım. Eminim çok yorulmuştundur."

"Tamam." Yorgunluktan ölüyordum ama uykunun zor geleceğini hissediyordum.

Ronan içeri girdi, biz de onu takip ettik. Giriş muazzamdı, koyu renkli parkelere karışan mermer zeminler ve beni kendimi üzerinde her küçülten çift merdiven vardı.

abartılı ayrıntılar kendimi daha da hissetmeme neden oldu. O zaman görüşümün bulanıklaşmasına izin vermeye çalıştım, etrafımdaki tüm güzelliği görmemek için.

Koridorda yürürken Ronan'ın geniş sırtına, kaslarını geren tişörtüne odaklandım. Çok geçmeden bir kapıdan geçip bir odaya girdiğinde kaslarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı.

Beklemediğim kadar rahat bir havası vardı. Pelüş halı ve sayısız gömme kitap rafı ile koyu renkli ahşap işçiliği. Ama raflarda kitaplar yoktu. Video oyunları, masa oyunları, yapbozlar ve kim bilir başka neler vardı. Devasa fasulye torbaları etrafa dağılmıştı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük televizyon, bir bulutu andıran devasa bir kesitin karşısında oturuyordu.

O koltukta iki adam oturuyordu. Bakışlarım onların üzerinde gezindi, dondu ve yaklaştı. İlki kanepede arkasına yaslanmış, bir bileğini dizinin üzerine çaprazlamıştı. Davranışlarında hoş bir şey yoktu ama yine de bakmaktan kendimi alamadım.

Muhtemelen o güne kadar gördüğüm en güzel insandı. Siyah saçları yanlardan kafasına yakın kesilmiş, üst kısımları ise daha uzundu. Avucuma batan yanlarını hissetmek için elim kaşınıyordu. Keskin çenesi ve elmacık kemikleriyle yüzü köşeli bir mükemmellikteydi. Ama beni etkileyen gözleriydi.

Menekşe rengi gözbebekleri beni içine aldıkça derinleşen tonlarda dönüyor gibiydi. Ama bu bakışlar yargılama ve soğuk ilgisizlikten başka bir şeyle dolu değildi.

Yanındaki adam öne eğildi ve dikkatimi ona çekti. Kumlu kahverengi saçları, parmaklarımla düzeltmek istememe neden olan ustaca bir dağınıklık içindeydi. Masmavi gözlerini çerçeveleyen siyah gözlükler ona seksi bir profesör görünümünü veriyordu. Hareket ettikçe tişörtü kaslı göğsünü sıkıca sarıyordu.

Bana sıırttı ve midem derinlerde bir yerlerden gelen bir çekimle anında gerildi.

"Vay be. Harikasın," diye mırıldandı adam.

Colt öne çıktı ve kafasına bir şaplak indirdi. "Kes şunu." Adamın yanakları kızardı ama omuz silktilti. "Gerçek bu."

Colt başını salladı. "Bu Dash. Onu görmezden gelebilirsin."

"Merhaba," dedim, o kadar sessizce ki beni duyduğundan bile emin değildim. Dash'in ifadesi anında yumuşadı.

"Burada olmana sevindim."

Sıcaklık göğsüme çarptı. O cipten indiğimden beri ilk kez gerçekten hoş karşılandığımı hissediyordum.

Menekşe gözler alay etti ve Colt ona doğru uyarı dolu bir bakış gönderdi. "Trace..."

Adam korkmamıştı. "Onu canlı canlı yiyecekler." Dash adamın kaburgalarına sert bir dirsek indirdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Aslanın inine girdiği için bir uyarıyı hak etmiyor mu sizce?"

Trace'in sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmasından nefret ediyordum. Ama muhtemelen haklı olmasından daha da çok nefret ediyordum. Bu zenginlik ve güç dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Acımasız ve olabileceğinden emindim. Ama benim bir süper gücüm olduğunu bilmiyordu.

Görünmezdim.

Colt, Trace'e, "Kes sesini," diye çıkıştı.

Ayağa kalkarak arkadaşına ters ters baktı. "Büyük bir hata yapıyorsun. Ve çok geç olana kadar ne kadar kötü bir hata yaptığının farkına varamayacaksın."

Trace döndü ve Colt cevap veremedi odadan çıktı.

Dash gülümsedi. Kolay ve sıcak bir gülümsemeydi bu. "Düşündüğümde daha iyi gitti."

Colt'a döndüm. "Belki de bu bir hataydı."

"Hayır." Elimi tuttu ve sıktı. "Bu Trace'in seni burada istememesiyle ilgili değildi. O sadece... endişeli. Bizim dünyamız her zaman kolay bir dünya değil."

Bunun doğru olduğundan emindim. Büyük ayrıcalıklar beraberinde bir dizi yeni riski de getiriyordu.

Bütün bu konuşma boyunca sessiz kalan Ronan'a baktım. Ve bana karşı Trace'in tarafında olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Bakışları beni sıkıyordu ama gözlerinin ardında ne olduğunu okuyamıyordum. Sanki bir tür duvarı indirmişti ve ben dışarıdaydım.

"Haydi," dedi Colt. "Seni odana götüreyim de biraz uyuyabilesin."

Dudağımın kenarından endişelendim ama onu takip etmek için hareket ettim. Dash, "Yarın görüşürüz," diye .

Omzumun üzerinden baktım. Bir Dash'e koşmak, onun sıcaklığı ve nezaketinde boğulmak istiyordu. Bunun yerine başımı salladım, tek kelime bile edemedim.

Colt'u odadan çıkarken takip ettiğimde Ronan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona doğru bakmaya çok korkuyordum. Buradaki varlığımdan duyduğu hoşnutsuzluğu görme riskini almak istemedim.

Koridora ıktığımızda Colt ona yetişmemi bekledi. "Trace'in seni etkilemesine izin verme. İyi gününde bile huysuzdur."

"Onu kendi evinde rahatsız etmek istemiyorum."

"Değilsin, söz veriyorum. Sadece bazı yükleri var ve yükler artık her şeyi renklendiriyor."

Basmak istedim, unutulmaz mor gözleri olan adamı merak ediyordum. Ama yapmadım. Bu şekilde onun mahremiyetini ihlal edemezdim. Onun yerine başka bir soru sordum. "Peki ya Ronan? Beni burada istiyor mu?"

Colt merdivenleri çıkarken içini çekti. "Seni burada istiyor ama buranın güvenli olduğunu da düşünmüyor."

Adımlarım yavaşladı. "Mafyadan mısın?"

Soru ben durduramadan ağzımdan kaçtı ama mantıklı olan tek şey buydu. Korumalar, ılgın güvenlik önlemleri, zenginlik.

Colt bir kahkaha patlattı. "Mafya mı?"

Yanaklarım kızardı. "Neyin güvenli olduğu hakkındaki tüm bu konuşmalar, siyah giyen adamlar, ne düşünmem gerekiyor?"

Colt'un gülümsemesi durakladı. "Biz mafyadan değiliz. Ancak hayatlarımız risklerle doludur. Bizimle yaşarsan, buna maruz kalacaksın..."

Bakişlarım Colt'un yüzünde daraldı ve satır aralarını okumaya çalıştım.

"Ama seni güvende tutacağız." Gözlerinde gölgeler uçuşuyordu. "Evde güvende değildiniz."

Bunun zerine ürperdim. Maryanne ve Chuck'ın yanında güvende olmak istediğim son şeydi. Buradaki riskler ne olursa olsun, en azından onlarla uğraşmıyordum. "Teşekkür . Bunu neden yaptığından emin değilim ama yine de teşekkür ."

Colt'un nefes alış verişi sanki kendini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi zorlaştı. "Daha önce bana ihtiyacın olduğunda yanında olamamış olabilirim ama şimdi buradayım. Artık yalnız değilsin."

Bu basit sözler gözlerimin arkasını yakan yaşlara neden oldu. "Tamam." Tüm söyleyebildiğim buydu.

Colt gülümsemeye zorladı. "bakalım. Sana odanı göstermek istiyorum. Eskiden maviyi sevdiğini hatırladım, bu yüzden tasarımcıya öyle söyledim."

"Tasarımcı mı?"

"Burayı sizin için hazırlamamız gerekiyordu." Colt bir çift kapının önünde durdu. Birini açtı ve beni içeri buyur etti.

Beni karşılayan manzara karşısında ağzım açık kaldı. Burası bir yatak odası değildi. Daha çok bir apartman dairesi gibiydi. Büyük bir pencerenin etrafında bir pencere koltuğu içeren bir oturma alanı vardı. Çalışma alanında bir dizüstü bilgisayar ve süslü bir sandalye ile tamamlanmış bir masa vardı. Etrafında bir dizi ders kitabı ve romanla dolu kitaplıklar vardı.

Tüm alan huzurlu bir plaj gibi hissettiriyordu. Sakinleştirici açık mavi duvarlar. Dalgaların karaya attığı odundan yapılmış gibi görünen devasa bir yatak. O kadar kabarık görünüyordu ki beni bütün olarak yutabilirdi. Başka bir pencerenin yanına süslü bir kedi ağacı yerleştirilmişti ve Briar onun üzerine oturmuş, patilerini yıkıyordu.

Colt, "Hadi," diye ısrar ederek beni başka bir kapıya doğru yönlendirdi. "Burası senin banyon."

İçeri girdik ve nefesim kesildi. Tüm alan beyaz ve gri mermerdi, gümüş armatürler parlıyordu. Bir futbol takımının sığabileceği kadar büyük bir duş vardı. Kabin içindeki spreylere başlıklarını sayamadım bile. Üzerlerinde kocaman aynalar olan iki lavabo ve hazırlanmak için yapılmış gibi görünen bir istasyon vardı.

Ama nefesimi kesen şey küvet oldu. Banyo yapmayalı ne kadar olmuştu? Bilmiyordum bile. Yıllardır gardımı böyle indirememiştim.

Bir adım öne çıktım, muhteşem porselen beni içine çekti. Devasa küvet, su manzarasına sahip olduğunu hissettiğim büyük bir resim penceresinin önünde . Göğsüm sıkışırken parmaklarım küvetin kenarında gezindi.

"Beğendin mi?" Colt sordu.

Yavaşça ona doğru döndüm, gözlerimin arkasındaki baskı artıyordu. "Bu çok fazla," diye .

Colt sırttı. "Daha yeni başlıyoruz."

Dudaklarımda KÜÇÜK BİR GÜLÜMSEME belirdi. On altı. Nedenini bilmiyordum ama bu doğum günü bana hep çok önemli bir günmüş gibi gelmişti. Sanki bundan önceki yıllar sadece ergen olmaya çalışıyordum, ama şimdi gerçekten ergen olmuştum.

Küçük bir kızken babamın sesini zihnimde duyduğumda keder beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. "On altı yaş büyük bir gün. O gün geldiğinde sana destansı bir parti vereceğiz."

Destansı bir parti olmayacaktı. Balonlar, hediyeler ya da buna benzer bir şey olmayacaktı. Ama belki, sadece belki, annem bugün bana biraz daha nazik davranırdı.

Sırt çantamı omzuma attım ve aşağıya indim. Mutfakta bir hareket duydum. Annem ocağın başında yulaf ezmesi için su kaynatıyordu.

"Günaydın," diye selamladım.

Yavaşça döndü, gözleri kan çanağına dönmüş ve odaklanamamıştı. "Bağırmanı kes."

Yapmamıştım. Hem de hiç. Artık sesimi alçak tutmam gerektiğini biliyordum. Varlığımı belli etmemem gerektiğini. Ortadan kaybolmayı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Okuldan hemen sonra eve gel. Temizlik yapmalısın. Burası iğrenç bir yer."

O konuda haksız değildi. Ama bu kendi yarattığı bir karmaşaydı. Onun ve Chuck'ın. Erkek arkadaşını düşününce içimden bir ürperti geçti.

"Yapamam." Kelimeleri olabildiğince yumuşak ve yine de duyulabilir şekilde söyledim.

Sıcaklık annemin yüzüne vurdu. "Ne dedin sen?"

"Gelemem. Lokantadaki Betsy beni dondurma yemeye götürecekt."

Annem alay etti. "Neden vaktini böyle bir şeyle harcasın ki?"

Kalbim biraz daha kırıldı. Annemle işler ne kadar kötüye giderse gitsin, her zaman her şeyin daha iyi olacağına dair küçük bir umuda tutunurdum. Bir şekilde onun sevgisine layık olacağıma dair.

"Çünkü bugün benim doğum günüm."

Bu bilgiye sahip olduğunda annemden ne beklediğimden emin değildim. Belki bir suçluluk titreşimi? Bir yumuşama? Ama hiçbirisi olmadı.

Vücudu kaskatı kesildi, taş gibi sertleşti. "Ne?"

"Bugün benim doğum günüm."

Annem saldırdı, kolumu tuttu ve beni sertçe çekti. Sırt çantam uçtu. "Nerede o?" diye bağırdı.

Kolumu çekiştirdi, çılgınca arıyordu. "Dur!

Ne nerede?"

"Bana yalan söyleme, seni küçük sürtük. Nerede o?" Bir tekme attı, ayağıyla bacaklarımı altımdan çekti.

Nefesimi kesen bir güçle muşamba zemine çarptım. Acı yanağımda çiçek açtı ve kan tadı aldım.

Annem gömleğimi yırtarak sırtımı ortaya çıkardı ve sonra çığlık attı. "Sen özel değilsin. Sen bir hiçsin!"

Dünya etrafımda dönüyordu ama annemin kaynar su dolu tencereye uzandığını görebiliyordum. Açıkta kalan sırtımın üzerine döktü.

Çığlık attım. İçimdeki her şeyle çığlık attım. Acı orman yangını gibi içime yayıldı.

"Sen şeytansın! Seni yakacağım!" Metal kabı sırtıma bastırdı.

O zaman kutsanmış karanlık beni aldı.

Sarsılarak doğruldum, nefes almaya çalışırken ter tenimi kapladı. Bu kâbuslardan birini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Dehşet beni böylesine yoğun bir şekilde ele geçirdiğinden beri.

Şimdi ortaya çıkması mantıklıydı. Değişim, kilitlediğiniz şeyleri yerinden oynattı.

Yatağa girdiğimde o kadar lüks hissettiren kalın yorgan şimdi boğucu geliyordu. Isıtılmış bir deli gömleği gibi. Yorganı geriye atarak bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve .

Briar uykulu bir miyavlama çıkardı.

Kulağının arkasını kaşıdım. "Ben iyiyim."

Ama ben . Onu okşarken ellerim titriyordu. Havaya ihtiyacım vardı. Özgür olduğumu hatırlamak için.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Elim hâlâ titreyerek kapı kolunun üzerinde duruyordu. Kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Ama hava hâlâ karanlıktı. Herkesin derin uykuda olmasını ummak zorundaydım.

Kendimi sorgulamadan önce kapıyı açtım. Koridora adım atıp bekledim. Kulaklarım herhangi bir hareket belirtisi için gerildi. Hiçbir şey yoktu.

Merdivenlere doğru ilerlerken çıplak ayaklarım pürüzsüz ahşap zemine basıyordu. Tekrar durdum, dinledim. Hâlâ bir şey yoktu.

Fikrimi değiştirmeden önce aceleyle merdivenlerden indim. Ama sonra nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ön kapının aksi yönüne gitmeye karar vererek, tertemiz bir oturma odasından sonra sonsuz pencereleri olan bir tür kış bahçesinden geçtim. Sonunda gözlerim bir dizi kapıya kilitlendi.

Bir tanesine uzandım ama kilitli olduğunu gördüm. Parmaklarım karanlıkta etrafı yokladı ve sonunda mandalı buldum. Kilidi açarak dışarı çıktım.

Gecenin soğuk havası tenime merhem oldu. O kâbuslar beni yeniden diri diri yanıyormuşum gibi hissettirdi ve alevleri söndürmek saatlerimi aldı.

Taş bir avluya çıktım. Ay, etrafımı yeterince aydınlattığı için her şeyi görebiliyordum. Her iki özenle hazırlanmış bahçeler, sanatkârane bir taş veranda ve devasa bir havuz. Ama beni ileriye götüren onun ötesindeki manzaraydı.

Tertemiz çimlerin ötesinde kayalık bir kıyı ve onun da ötesinde karanlık, girdaplı bir su denizi uzanıyordu. O okyanusta bir şeyler beni çağırıyordu. Sanki içimde yaşayan karanlığa çok benziyordu. Bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kayalara doğru ilerlerken ayaklarım nemli çimlere battı.
Girdap gibi dönen karanlığa daha da yaklaştım.

Bir kayaya tırmandım ve oturdum. Kayanın daha soğuk yüzeyi
tenimdeki yanmaya da yardımcı oldu. Gözlerimi kapatarak derin
nefes aldım. Güvendeydim. Tuzlu hava ciğerlerimi doldururken
zihnimde bunu tekrar tekrar söyledim. Artık bana zarar veremezdi.
Özgürdüm.

Sert bir ses sessizliği ve huzurumu böldü. "Burada ne halt ettiğini
sanıyorsun sen?"

Ayaklarımın üzerinde dönmeye başladım. Bu hareket pek zarif değildi ve aniden geriye doğru devrilmeme neden oldu. Panik beni ele geçirirken kollarım savruldu.

Ronan ileri atıldı ve beni düzeltmek için kolumdan tuttu.

Teni tenime değdiği anda zihnimi hayaller doldurdu. Ronan'ın daha genç bir versiyonu yaralarla kaplıydı ve gözleri şişmişti. Bir karyolanın üzerinde kayarken yüzünü acı kaplamıştı. Sonra tamamen farklı bir görüntü. Şimdi olduğu gibi görünüyordu ama yüzü bir şekilde farklıydı. Şu anda gözlerinde yaşayan acı ve karanlığın hiçbiri yoktu. Huzur, neşe ve sevgiyle doluydular. Ve bana bakıyordu.

Dalgaların kayalara çarpması beni tuhaf hayallerden uzaklaştırdı. Ronan sanki yanmış gibi elimi bıraktı ama bana merakla bakıyordu. Hemen üstünü örttü. "Burada ne yapıyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Buna izin verilmediğini bilmiyordum. Uyuyamadım."

Ronan'ın kehribar rengi gözlerinde bir titreşim vardı. "Bu güvenli değil."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Mülkün kapısı var. Güvenlik görevlileri var. Ve burası gördüğüm en lüks mahalle." Uyuşturucu işine girme riskini göze alacak değildim. En azından vurulma tehlikesi yaşayacağım bir yere.

Ronan'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Hava karanlık. Dalgalar yükseklerle çarpıyor. Düşebilir ve kimse fark etmeden denize sürüklenebilirsiniz. Neredeyse fark ediliyordun."

Bunun üzerine kaskatı kesildim. "Neredeyse düşüyordum çünkü bana sinsice yaklaştın ve ödümü kopardın."

Ronan'ın yüz ifadesinde özür yoktu. "Etrafının daha çok farkında olmalısın."

Bir huff attım. "Ninja eğitimi almadığım için kusura bakmayın."

Ronan'ın çenesi daha da sıkıldı. "Bu bir felaket olacak," diye mırıldandı.

Göğsümde bir acı hissettim. Karşımdaki adamı çok az tanıyordum. O halde beni burada istememesi neden bu kadar canımı yakıyordu? "Madem yanınıza taşınmamı istemiyordunuz, neden Colt'la birlikte beni bulmaya geldiniz?"

Ronan iç çekti. "Seni burada istemediğimi söylemedim."

"Bir şeyleri anlatmak için her zaman kelimelere ihtiyacınız yoktur."

Suya doğru baktı. "Bu dünyada yaşamaya hazır olduğunu sanmıyorum. Kendini savunmak için gereken şeylere sahip değilsin. Bence Colt seni burada istedi ama günün sonunda bu bencilce bir hareketti."

Bakışlarını takip etmek için yer değiştirdim, kendimi tekrar uçurmamaya dikkat ettim. "Louisiana'daki hayatım çok iyi değildi. Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum." Kaçınma ve konusunda bir uzmandım.

Ronan başını salladı. "Bu farklı."

"Nasıl?" Ben zorladım.

Bana doğru döndü, bakışları yüzümde geziniyordu. Dokunduğu her yeri hissedebildiğime yemin edebilirim. "Açıklaması zor. Buradaki insanlar... tamamen farklı silahlarla oynuyorlar."

O zaman görmüştüm. Gözlerinin derinliklerindeki endişeyi. "Benim için endişeleniyorsun."

Omuz silkti.

"Beni tanı mıyorsun bile."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Colt sürekli senden bahsediyor. Sanırım birlikte büyüdüğünüz yazlarla ilgili her hikâyeyi en az bir düzine kez dinlemiştir. Evcil kurbağayı tutmaya çalıştığınızda ama kaçtığında ve anneniz çığlık bağırdığında. Nasıl

Ailenizden saklandığınız ormandaki o efsanevi kaleyi yaptınız. Dereye düştüğün ve Colt'un peşinden atlamak zorunda kaldığı zaman."

Göğsümde bir mengene sıkıştı. Bu anılardan milyonlarca vardı. Ama ana hat aynıydı. Colt her zaman arkamı kolladı.

"Onu özledim," diye fısıldadım.

"Eminim. Ve seni özlemiştir. O kadar özledi ki, çok riskli olmasına rağmen seni buraya getirdi."

Bunu hâlâ anlamamıştım. Anlayabildiğim kadarıyla Colt'un dünyası korunaklı olmanın ötesindeydi. "Fark etmez çünkü artık buradayım."

Ronan'ın çenesindeki o tik tak geri gelmişti. "Haklısın. Mantarı şişeye geri koymanın bir yolu yok."

"Carrington'ların yanına ne zaman taşındın?" Ronan hakkında aklımda milyonlarca soru vardı. O yaşayan, nefes alan, birkaç santim duran bir gizemdi.

Sertleşti. "Neden?"

Omuz silktim. "Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ronan bir an beni inceledi ve sonra başını salladı. "On üç yaşımıdayken."

"Neden?" Basit bir soruydu. Colt yazlarını Michigan'da geçirirken Ronan adında bir arkadaşı olduğunu hiç duymamıştım.

Ronan'ın parmakları büküldü ve sıkıldı. "Canavar bir ebeveyne sahip olan tek kişi sen değilsin."

Daha önceki görüntümün anısı zihnimde dolaşırken midemde safra keseleri dönmeye başladı. Yüzüne kazınmış o tanıdık acıyı gördüğümde Ronan'ın da benimkine benzer bir geçmişi olduğunu bir şekilde sezmiş miydim? Hayal gücüm sadece bu sıçramayı mı yapıyordu?

"Özür dilerim."

"Senin acımana ihtiyacım yok," diye kestirip attı.

"Bu acıma değil," dedim. "Bu anlayış."

Ronan döndü. Kehribar rengi gözleri karanlıkta altın gibi parlıyordu. Aramızdan milyonlarca farklı sessiz şey geçti. Anlayan biriyle sessizce durmak içimde bir şeyleri rahatlatmıştı.

Ronan'ın kafası ters yöne doğru sallandı ve bir anda önüme geçti.
"Eve geri dön."

Kayalara tırmanmak için mücadele ettim. "Neden? Sorun ne?"

"Şimdi, Leighton," diye homurdandı.

"Birini çağırayım mı?"

"Hayır," diye bağırdı. Bakışları kısa bir an için bana kaydı. "Buraya yalnız gelme. Bir daha asla."

Yatağımın kenarında otururken güneş ışığına karşı göz kırptım. Parlaklık gözlerimi yakıyordu. Ama sanırım sadece bir saat uyuyunca böyle oluyordu.

Odama döndüğümde dinlenmek elimden kaçmıştı. Pencere kenarındaki koltuğuma tünemiş, Ronan'ı arıyordum ama o arkasında hiçbir iz bırakmadan gecenin içinde eriyip gitmişti.

Kapım yumuşak bir sesle çalındı.

"İçeri gel." Sesimde gizlenemeyen bir törpü vardı.

Kapı açıldı ve Colt içeri girdi. Yüzüme bakarken kaşlarını çatı. "İyi uyuyamadın mı?"

İrkildim. *O kadar belli mi?* "Yeni seslere alışmam gerekiyor sanırım."

Başını salladı ama endişesi yüzüne yansımıştı. "Baldwin kahvaltılıkları hazırlamak üzere. Gelip bizimle yer misin?"

Midem yüksek sesle guruldadı.

Colt kıkırdadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Avucumu karnıma bastırdım. "Kahvaltı iyi olur. Önce üstümü değiştirmem gerek."

Kıyafetlerime baktım ve kızardım. Flanel pijama altlarım yıpranmıştı ve çok kısaydı. Büyük boy tişörtümde birkaç delik vardı. Daha önce pijamalarımın hiç utanmamıştım çünkü onları kimse görmemişti. Ve tek gören Colt değildi. Ronan'la bütün bir konuşmayı bunları giyerken yapmıştım.

Aceleyle ayağa kalkıp çantama koştum ve en iyi kot pantolonumu ve bluzumu çıkardım. "Banyoda üstümü değiştiririm."

Colt bir şey söyleyemeden içeride kayboldum. Hızlıca dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım. Yüz yıkayıcısının süslü bir Fransızca adı vardı ve gül gibi kokuyordu. Ardından aynı tatlı kokuya sahip bir losyon sürdüm.

Aynada kendimi inceledim, yansıma baktım. Kızıl saçlarım yüzümün etrafında uzun dalgalar halinde sallanıyordu. Yeşil gözlerim soluk tenimde göze çarpıyordu ve burnumdaki çiller de öyle. Gözlerimin altındaki koyu halkaları gizleyecek bir makyajım yoktu, bu yüzden böyle yapmak zorundaydım.

Birkaç dakika içinde giyinmiş ve gitmeye hazırdım. Elim kapı kolunun üzerinde geziniyordu. "olma," diye tısladım kendi kendime.

Kolu bastırdım ve kapıyı açtım.

Colt yatağımın kenarından kalktı ve beni içine çekerken yutkundu. "Çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarıma sıcaklık vurdu. "Teşekkürler." Kendime baktım. "Bu iyi mi? Bugün ne yapacağımızdan emin değildim."

Colt, "Mükemmel," diye beni temin etti.

Briar kedi kulesinin tepesinde gerinerek bir miyavlama sesi çıkardı.

Colt sırtarak kediye biraz daha yaklaştı. "Yerleşiyor gibi görünüyor."

Briar tısladı ve pençeleriyle saldırdı.

Elini geri çekti. "Sanırım henüz arkadaşlık aşamasına gelmedik."

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Biraz zaman alabilir." Yüzünü buruşturdum. "Uslu dur. Birazdan döneceğim."

Gitmeden önce yatağımı yapmak için acele ettim.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Personelimiz var."

Başımı salladım. "Benden sonra temizlik yapmalarına gerek yok. Ben kendi alanıma bakabilirim." Her zaman .

Colt'un kaşları çatıldı ama itiraz etmedi.

İşim bittiğinde beni yatak odamdan çıkardı ve Briar'ın kaçmaması için kapıyı arkamızdan kapattı. "Kahvaltıdan sonra alışverişe giderdiye düşünmüştüm."

"Alışveriş mi?"

"Okul için yeni ihtiyacınız olacak. Baldwin bugün üniformalarınızı alacak ama başka şeylere de ihtiyacınız olacak."

Merdivenlerden inerken parmaklarım birbirine dolandı, kenetlendi. "Önce bir iş bulmam lazım. Biraz para biriktirmeliyim. Kasabada işe alım yapabilecek bir restoran biliyor musun?"

Colt'un adımları durakladı. "Bu eşyaların parasını ödemeni beklemiyordum." Durdum. "Bana öylece bir şeyler alamazsın."

"Neden olmasın? sonra para ne işe yarar ki?"

"Colt... zaten evinde kalmama izin veriyorsun. Beni Louisiana'dan çıkardın. Bu kadar yeter." Beni kurtarmıştı. Ve yaşadığım sürece bunu asla unutmuyacaktım.

Çenesi gerildi. "Seni bu dünyaya ben getirdim. En azından sana bir zırh alabilirim."

Midem sıkıştı. Okulundaki çocuklar şüphesiz tasarımı kıyafetler ve süslü arabalar bekliyorlardı. Sertçe yutkundum. "İnsanların bana tepeden bakmasıyla başa çıkabilirim. Buna alışkınım."

Colt elimi tuttu. "Lütfen, LeeLee. Bunu senin için yapmama izin ver. Götlük yapmaya çalışmıyorum ama sana yeni bir gardırop almak benim için hiçbir şey. Okyanusta bir damla bile değil."

Dudağımın kenarı endişelendi.

"Lütfen."

O yalvaran gözler beni kırdı.

"Tamam, ama çok çılgınca bir şey olmasın." Sırıttı. "Anlaştık."

Aceleyle merdivenlerden indik ve yemek odasına girdik. Masa hayal edebileceğimden çok daha fazla yiyeceklerle doluydu: çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek, irmik, taze meyve, waffle, krep ve hamur işleri. Ayrıca sürahiler dolusu meyve suyu, süt, su ve kahve olduğunu tahmin ettiğim bir şey vardı.

Üç çift göz bana doğru geldi. Hemen Ronan'ı inceledim, herhangi bir yaralanma belirtisi aradım. Ama yorgun bile görünmüyordu. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, birden dün geceki olayları rüyamda görüp görmediğimi merak ettim.

"Hey, Leighton," dedi Dash geniş bir gülümsemeye. "Nasıl uyudun?"

Bu sabah saçları biraz dağınıktı. Dalgalar gelişigüzel bir şekilde dizilmişti. Bu sadece onun çekiciliğine katkıda bulunuyordu.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Yalan söylüyor," dedi Trace, sandalyesinde arkasına yaslanıp arka ayaklarının üzerinde dengede durarak. Başparmağını alt dudağında gezdirdi ve dudak halkasıyla oynadı. Elimde olmadan gözlerimle hareketi takip ettim ve nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Trace..." Colt uyardı.

"Ne? Bu çok açık. Ya öyle ya da bu sabah ot içiyordu ve pek öyle birine benzemiyor."

Kendi içime kapanma dürtüsüyle savaştım.

Ronan sandalyeye tekme atarak neden oldu.

Trace ırpınarak kızı yerine ayaklarının üzerine düşmeyi başardı. "Ne oluyor be adam?"

Ronan bir kruvasan aldı ve bir ısırık aldı. "Ayağım kaydı."

Dash homurdandı ve Trace ona ters ters baktı, sonra bakışlarını Ronan'a çevirdi. "şimdi de Kool-Aid mi içiyorsun? Mantıklı düşündüğünü sanıyordum."

Omuz silkti. "O burada. Kedi çantadan çıktı. Pislik gibi davranmaya gerek yok."

"Hepiniz büyük bir hata yapıyorsunuz." Yemek odasından çıkarken Trace'in soğuk, menekşe rengi gözleri bana dikilmişti.

"Çok eğlenceliydi," diye mırıldandı

Dash. "Özür dilerim," dedim usulca.

Colt elimi sıktı. "Üzgün olmanı bir şey yok.

Sadece bazı şeylerle uğraşıyor."

Ama Trace'i rahatsız eden şeyler değildi. Bendim.

Dash onun yanına bir sandalye çekti. "Colt haklı. Bu şekilde davrandığı ilk kişi sen değilsin. Ben de gruba katıldığım da her şeyi mahvedeceğimi düşünmüştü. Onun huysuzluğuna alışırsın."

Dash'in teklif ettiği koltuğa oturduğum da göğsümdeki gerginlik biraz azaldı. "Sanırım iyi bir arkadaş grubundayım, o zaman?"

Gülümsemesi genişledi. "En iyisi. Ne yemek istersiniz? Baldwin favorilerinin ne olduğundan emin değildi."

"Her şey harika görünüyor." Midem yine guruldadı.

Dash güldü ve tabağıma her yemekten birer porsiyon doldurdu.

"Oha," diye itiraz ettim. "Bunların hepsini yiyemem."

Bakışları üzerimde gezindi. "Daha fazla yemelisin."

Bakışlarımı kaçırdım. Onun ne gördüğünü biliyordum. Biraz fazla zayıf birini. Ama iliklerinize kadar çalıştığınızda ve yemek için çok fazla paranız olmadığında böyle oluyordu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Dash başını kulağıma yaklaştırdı. "Özür dilerim, sadece aç olmadığından emin olmak ."

Gülümsemeye zorlayarak dudaklarımı yaladım. "Bu evde bunun mümkün sanmıyorum."

Dash'in sırtışı geri gelmişti. "Baldwin etraftayken olmaz."

Ronan kendi tabağını tüketebileceğini düşündüğümünden daha fazla yiyecek doldurdu. "Bugün için planın nedir?"

"LeeLee'yi alışverişe götürüyorum," dedi Colt bir waffle kaparken.

Ronan, tabağının yarısına kadar yumurta dolu bir servis kaşığıyla hareketsiz kaldı.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Onu alışılmışın dışında bir götüreceğim."

Dash ona yandan bir bakış gönderdi. "Sadece çapaların gitmediği bir yer olduğundan emin ol," diye mırıldandı.

Çapa mı? O da neydi öyle? Colt bana mafyadan olmadığına dair güvence vermişti ama ya bir çetedeyseniz? Kendimi bir mahalle savaşının ortasında mı bulacaktım? Maryanne'in işkencesinden kurtulup da modern zamanların Capulet ve Montague'lerinin savaşına karışmak tam bana göre bir şans olurdu...

Ondan sonra kahvaltı çoğunlukla kibar bir sohbele dönüştü. Dash bana en sevdiğim şeyler hakkında rastgele sorular sordu. Diğer adamların yoğunluğuna kıyasla onun rahat tavrı bir merhem gibiydi. Colt'ta bile o sertlik vardı. Sadece onu çok iyi tanıdığım için biraz yumuşamıştı.

Baldwin yemek odasına girdi ve başını Colt'a doğru eğdi. "Arabanız getirildi."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kahvaltı için çok teşekkür ederim. Harikaydı."

Midem neredeyse patlayacak kadar doluydu.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Beğenmene çok sevindim." "Hazır mısın?" Colt sordu.

Başımı salladım, sandalyemi geri ittim. Tabağımı kapıp mutfağa götürmek istedim ama Baldwin başını salladı. "Bununla ben ilgilenirim. Sen git Colton'la eğlen."

Colt'un tam adını kullandığımda dudaklarım titredi. Bunda çok sevimli bir şey vardı. "temizlemekten mutluluk duyarım."

Baldwin'in ifadesi yumuşadı. "Bütün piliçlerimle ilgilenmekten büyük zevk alıyorum. Beni bundan mahrum etmeyin."

"Peki, teşekkür ."

Colt, ", duracak bir sürü yerimiz var," dedi.

Colt'ta öyle bir sersemlik vardı ki, 1.80 boyunda kas yığını olmasına rağmen neredeyse küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Şimdi. Bu görüntü beni gülümsemeye zorladı.

Dash ve Ronan'a baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Dash her zamanki rahat sırtışını takınmıştı. "Ben de seninle gelmeliyim."

Colt başını salladı ve Dash'e muzip bir gülümseme gönderdi. "Üzgünüm, arabada yer yok."

Dash gözlerini devirdi. "Sen bir . Bunu biliyorsun, değil mi?"

Colt kıkırdadı ve Dash'in sırtına bir tokat attı. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Ronan'ın yüzü endişeyle buruştu. "Çok uzun sürmez." "Evet, evet, biliyorum," diye homurdandı Colt.

Elimi tuttu ve beni odadan dışarı çekti. "Eğer şimdi gitmezsek, buradan asla çıkamayız."

Malikânesi olan labirentte hızla ilerledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapıdan çıkıp gün ışığına adım atmıştık. Bizi bekleyen araca bakarken adımlarım duraksadı. Batman ya da Bond filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. "Bu da ne?"

Colt kıkırdadı ve elini şık spor arabanın kıvrımlı kaputunda gezdirdi. "Benim bebeğim."

Bakışlarım soru sorarcasına ona kaydı. "Bir Bugatti La Voiture Noire."

Denesem bile ismi tekrar edemezdim. "Eğer o alete binersem, bizi öldürmeyeceksin, değil mi?"

Colt daha sert güldü. "Söz veriyorum, hız sınırının sadece on kat üzerinde gideceğim."

Ona şüpheyle baktım.

Sanki yemin ediyormuş gibi elini kaldırdı. "Yemin ederim."

"Polisleri senin için kendim arayacağım."

"Anlaştık." Colt benim için kapıyı açtı.

Deriye bir şekilde zarar vereceğimden endişelendiğim için tırmanmak bile istemedim.

"Bu sadece bir araba, LeeLee."

Yutkundum ve içeri kaydım. Koltuklar tereyağı yumuşaklığındaydı ve içerisi bir rokete aitmiş gibi görünüyordu.

Colt direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı. Motor kükredi ve sonra koltuğuma titreşimler gönderen bir mırıltıya yerleşti.

"İşte "

Manuel şanzımanı sanki hayatı boyunca kullanmış gibi ustalıkla kullanıyordu. Kapılara vardığımızda kapılar çoktan açılmıştı. Gardiyan muhtemelen arabayı oradan duymuştur.

Colt sözünü tuttu ve makul bir hızı korudu. Nefes kesici malikânelerin ve daha sıradan evlerin bulunduğu mahallelerden geçti ve sonunda mağazaların ve restoranların bulunduğu şirin bir şehir merkezinden geçtik.

"Çok şirin." Kiremitli binaların her biri deniz havasının etkisiyle yıpranmış gibi görünüyordu ve bu da onların cazibesini artırıyor.

"Bu hafta sonu size etrafı gezdiririz."

Onun kelimeler aniden hatırlatıldı Ben o o oldu a Hafta içi. "Okulda olman gerekmiyor mu?"

Omuz silkti. "Birkaç günlüğüne çağrıldım. Gerçi diğer çocuklar da gidecek."

"Bunu yapabilir misin?" Bu tek cümlemin içinde milyonlarca sessiz soru daha vardı.

Colt her birini okumuş gibiydi. "Eyalete göre Baldwin benim vasım."

"Ve istediğin zaman çekip gitmene izin mi verecek?"

Colt sırtı. "Çok ileri gitmeyeceğim konusunda bana güveniyor."

Bu tamamen farklı bir dünyaydı. Tam olarak anlayabileceğimden emin değildim.

Colt iki şeritli bir otoyola benzeyen bir yola saptı. "Buradan çok uzakta olmayan bir açık hava alışveriş merkezi var. İhtiyacımız olan her şey orada olmalı."

Her şey kelimesini duyunca mideme kramplar girdi. "Delirmeyeceğine söz vermiştin."

"Yapmayacağım."

Nedense tek kelimesine bile inanmadım.

Mağazalar denizinde ilerlerken COLT elimi tuttu. Daha önce gittiğim hiçbir alışveriş merkezine benzemiyordu. Her mağazanın Vogue'a ait isimleri vardı, alışveriş merkezi tabelalarına değil.

"İşte orada," dedi Colt, beni devasa Saks Fifth Avenue tabelasına doğru götürürken.

"Bu biraz fazla değil mi? Belki biraz daha az bir yere gidebiliriz..."

Bu cümleyi nasıl bitireceğimden bile emin değildim.

Elimi sıktı. "Bu tam da ihtiyacımız olan şey."

Biz geçerken bir güvenlik görevlisi kapıyı bizim için açık tuttu.

"Teşekkür ," dedim ama sesimin onun kulaklarına ulaştığından emin değildim.

Colt beni de peşinden sürükleyerek mağazanın içinde ilerledi ve resepsiyon masasının bulunduğu bir salona ulaştık. Masanın arkasında bir kadın oturuyordu ve Colt'la beni gördüğü anda yüzü aydınlandı. "Bakın kedi ne getirmiş."

Kıkırdadı. "Selam Carly. ?"

"Bilirsin, aynı tas aynı hamam. Bugün başımız ne tür bir belaya giriyor?"

Kıskançlık içime işledi. Özellikle çapkınlık yaptığından değil ama Colt'la aralarında arkadaş olduklarını gösteren rahat bir samimiyet vardı. Bunca yıldır mahrum bırakıldığım türden bir dostluk.

Beni öne doğru çekti. "Bu Leighton. Tamamen yeni bir gardıroba ihtiyacı olacak. Onu hazırlık hayatı için donatacak her şey,

gece kıyafetleri, işler."

Kadın bana döndü ve ben de onu yargılamaya hazırlandım. Onun yerine gözlerinde nezaket buldum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Leighton. Ben Carly. Bugün çok eğleneceğiz."

Colt'a sert bir bakış gönderdim. "Denize açılmayacağımıza söz vermiştin. Bu aşırıya kaçmaktır."

"Güven bana, LeeLee. Bunların hepsine ihtiyacın olacak."

"O haklı," dedi Carly. "Castle Prep'te köpekbalıklarıyla yüzeceksin. Alabileceğin her türlü korumaya ihtiyacın olacak."

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. "Belki de devlet okuluna gitmeliyim," diye mırıldandım. Oraya çok daha iyi uyum sağlardım.

Carly güldü. "Senden hoşlanıyorum."

Colt elimi son bir kez daha sıktı. "Söz veriyorum, çıkarken şu kekçiye uğrayabiliriz."

Bunun üzerine neşelendim. "O zaman işi bitirelim."

Colt Carly'ye bir sırtış gönderdi. "Unlu mamul rüşveti her zaman işe yarar."

"Bu kekler harika. Buna değecek," dedi. "Hadi, Leighton. Mümkün olduğunca çabuk gideceğim."

Carly beni sadece iki soyunma odası olan bir alana götürdü. Kanepeler ve bir dizi hamur işinin dizili olduğu bir bar alanı vardı. "Biz çalışırken sana içecek ya da yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Başımı salladım. "Böyle iyiyim. Teşekkür."

"Tamam, ölçümlerinizi başlayacağız." Cebinden bir ölçüm bandı çıkardı. "Bu şekilde, mevsimler ilerledikçe size daha fazla ürün gönderebilirim ve istemediğiniz sürece gelmek zorunda kalmazsınız."

İçimi bir bulantı dalgası kapladı. Bu kadarı çok fazlaydı. İstedğim en son şey Colt'a yük olmaktı.

Carly'nin yüzü endişeyle doldu. "Sen iyi misin?" "Bu çok fazla," diye fısıldadım.

Yüz ifadesi anında yumuşadı. "Onların dünyasında büyümedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Colt'un büyüdüğünü biliyordum ama *böyle* yaşadığını hiç bilmiyordum."

"Eminim bunaltıcıdır. Tamamen farklı bir varoluş düzlemi gibi."

Başımı salladım. "Buna alışabileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Yardıma olacaksa, çocukların gardıroplarını en az üç ayda bir dolduruyorum. Gözlerini bile kırpmıyorlar. Kulağa kötü gelebilir ama onlar için bir şey değil ve Colt'un seninle ilgilenmesi kendini iyi hissetmesini sağlayacak. Bu ona bir amaç duygusu verir."

Derin bir nefes aldım. Belki bunu zihnimde değiştirebilirdim. Colt'a ihtiyacı olan bir şeyi veriyordum. "Tamam."

Carly gülümsedi. "Hadi yapalım şunu."

Milyonlarca farklı ölçü aldı ve bunları telefonundaki bir uygulamaya girdi. Bandı göğsümün etrafına sardığında kaşlarını çattı. "Yeni sütyenlere ihtiyacımız var. Bu sana uymuyor."

Yüzümü buruşturdum. Elimdeki en iyisiydi ama askıları omuzlarımı kesiyordu ve kupları kesinlikle dardı.

"Bunları alacağım ve gündelik kıyafetlerle başlayacağız. Bu bana devam etmem için bir temel sağlayacak."

"Teşekkür . Her şey için."

Uzandı ve kolumu sıktı. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız."

Colt'la birlikte beklemek için soyunma odasından çıkarken onu takip ettim. Tek başıma beklerken aklımın bana karşı dönmesine fırsat vermek istemedim.

Döndüğümüz anda Colt'un kafası kalktı. "Her şey yolunda mı?"

Carly başıyla onayladı. "İlk eşyalarımızı çıkarıyorum ama ben bunu yaparken Leighton seninle bekleyebilir."

Colt sırtı ve yanındaki koltuğu . "Atıştırmalık bir şeyler ister misin? Alışveriş yapmak beni hep acıktırır."

Güldüm. "Bir saat önce yumurta, krep ve hamur işi yedim. Sanırım iyiyim."

Omuz silkti. "Sadece benim yüzümden acıkmanı istemiyorum."

"En az on iki saat daha böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağımızı sanmıyorum."

"Adil." Colt'un başını kaldırmasıyla yüzündeki gülümseme kayboldu.

Üç adam bize doğru geliyordu. Bizim yaşlarımızda görünüyordardı. Üçü de ürkütücü derecede güzeldi, kusursuz, soluk tenleri ve

Kusursuzca şekillendirilmiş saçları vardı. Ama gözleri içimi ürperten bir şekilde karanlıktı.

Colt bir ayağa kalktı, ben de içgüdüsel olarak kendi ayağıma kalktım.

Ön taraftaki koyu kahverengi saçlı ve kendini beğenmiş bir havası olan adam arkadaşşıma sırttı. "Colt, burada bir kadınla olduğunu duydum."

Çocuklar yaklaşırken Colt geçti. "Damien."

Adamın sırtışı daha da genişledi. ", öyle mi?" Havayı koklamak için abartılı bir gösteri yaptı. Bunu yaparken gözleri ve burun delikleri genişledi. "Peki, burada kim varmış? Küçük bir kayıp hakkında söylentiler duymuştum ama bu kadar güzel kokacağını tahmin etmemiştim."

Colt Damien'ı sertçe itti. "Geri ."

Arkasındaki iki adam sertleşirken Damien'ın gözleri kısıldı. "Dikkatli ol, yavrum. Bitiremeyeceğin bir şeye başlamak istemezsin."

Colt'un elleri iki yanında yumruk oldu. "Sanırım bu sensin. Zaten şartlı tahliyedesin. Bir hata daha yaparsan sonsuza kadar gidersin."

Damien'in ağzı bir hırıltıyla kıvrıldı. "Uzun sürmez. Ve Laurent'lar her zaman borçlarını öderler."

Damien'in arkadaşlarından biri kolunu tuttu. "Baban çok kızacak."

"Lucien'i dinle. Babamın üzülmesini istemeyiz," dedi Colt. kışkırtılmış.

Damien hırladı ve ikinci arkadaşşı onun önüne geçti. "Burada olmaz."

Carly kolları giysilerle dolu bir halde koşarak geldi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeye Colt ve Damien'ın arasına girmekte tereddüt etmedi. "Çok üzgünüm beyler ama burası halka kapalı. Ama size daha sonraki bir zaman için randevu vermekten mutluluk duyarım."

Damien'a o kadar inandırıcı masum gözlerle bakıyordu ki, neye bulaştığının farkında olmadığını düşünebilirdiniz. Ama Carly'yi tanıdığım birkaç dakika içinde bile, onun bu kadar bilgisiz olmasının mümkün olmadığını biliyordum.

Damien ona hırladı. "Biz *büyük mağazalara* tenezzül etmeyiz."

Sanki ayıp bir kelimeymiş gibi söyledi. Sonra bakışları bana kaydı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Doğru düzgün tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Colt ileri atıldı ama ben tişörtünün arkasından tutup onu geldiğince geri çektim. "Yapma," diye fısıldadım.

Damien güldü, ardından giderken yardımcılarına onu takip etmelerini işaret etti.

Gözden kaybolduğu anda Colt bana döndü. "Gitmemiz gerek. Hemen."

"ARKA ÇIKIŞTAN GİDİN. O sizi mağazanın önünde bekliyor olacak," dedi Carly ve bizi mağazanın arka tarafına doğru yönlendirdi. "Leighton'ın ölçülerini aldım, o yüzden her şeyi eve göndereceğim. Beğenmediği bir şey olursa geri gönderirsiniz."

"Teşekkürler Carly." Colt kapıyı iterek açarken elimi tuttu.

Carly'ye veda edecek ya da teşekkür edecek zamanım bile olmadı çünkü çoktan otoparka doğru ilerlemeye başlamıştık. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burası tam bir labirentti. Ama Colt biliyordu. İki dakikadan kısa bir süre içinde spor arabayı gördüm.

Colt kilitlere bip sesi verdi ve kapımı açtı. "Gir içeri."

Kalbim kaburgalarım olabildiğince hızlı içeri girdim. Ne haltlar ?

Colt bir anda direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Kablosuz kulaklığını taktı ve telefonundan bir şeyler çaldı. Sonra da hızla alandan çıktı. Makul bir hızda gideceğine dair verdiği sözü tutmamıştı.

Aceleyle emniyet kemerimi taktım ve kendimi gösterge paneline yasladım.

"Bir sorunumuz var," diye kestirip attı Colt.

Konuşmanın diğer tarafını duyamıyordum ve konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Damien, Lucien ve Caspian geldi."

Hattın diğerk ucundaki kişiyi dinlerken bir duraklama oldu.

"Beni takip ettirdi. Alışveriş merkezinin pek de onun mekânı olmadığını biliyorsun." Daha fazla sessizlik.

"Biz çoktan çıktık. Şimdi eve gidiyoruz. Bizimle orada buluş. Bir plan yapmamız gerek. Kokusunu aldı."

Bunun üzerine burnumu kıvırdım. Damien koku fetişı olan bir ucube falan mıydı?

"Biliyorum," diye hırladı Colt. "Benimle evde buluş."

Görüşmeyi sonlandırmak için elini vites kolundan çekti ve sonra geri döndü. Tek kelime etmedi. Bana bakmadı bile. Bakışları önündeki yoldan dikiz aynasına doğru gidip geliyordu.

"Kim bunlar?" diye sordum. Sesim yüksek değildi ama sessiz alanda bir top sesi çıkıyordu.

Colt'un çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Sizin havanızı solumaması gereken insanlar."

"Bundan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

Direksiyonu daha sıkı kavrayan Colt'un parmak eklemleri beyazlaştı. "Anlaşmazlık içinde olduğumuz biri. Damien'in ailesiyle benim ailem hiç anlaşılamadı. Kısa bir süre önce başlarını belaya soktuk ve Damien kin tutuyor. Eğer onu ya da arkadaşlarını görürseniz, ters yöne doğru koşun."

"Onu görecek miyim?" Ciyakladım.

Colt'un çenesi ileri geri hareket etti. "Onlar da Castle Prep'e gidiyor." Ona bön bön baktım.

"Kampüste güvende olacaksın. Sadece seni yalnız yakalamasına izin verme. Ama çocuklar sana yakın duracaktır. Merak etmeyin."

Colt'a baktım. "Bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" Bu bir soru değildi ama yine de bir cevap bekliyordu.

Colt'un gözlerinde bir sertlik belirdi. "Yapacağını biliyorum."

Sertçe yutkundum. Ronan ve Trace'in ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Belki de ev daha güvenli olurdu. En azından orada ne bekleyeceğimi biliyordum.

Ama bu düşünce aklıma geldiği anda onu bastırdım. Bu Colt'un hayatıma geri dönmemesi, Dash'in nazik gülümsemeleri ya da Ronan'ın dikenli korumasına sahip olamayacağım anlamına geliyordu. Artık özgür olmadığım anlamına geliyordu.

Üç karartılmış Range Rover bize doğru geliyordu. Colt onları görür görmez yavaşladı. Biri önümüzde, diğer ikisi arkamızda U dönüşü yaptı. Sanki bir başkanlık konvoyunun parçasıymışız gibi kuşatılmıştık.

"Güvenliğiniz mi?" Ben sordum.

Colt başını salladı, kaslarındaki gerginlik biraz olsun azalmıştı. "Sadece bir önlem."

Damien gerçekte kimdi? Çünkü bu sadece bir lise kabadayısı olan birinin verebileceği bir tepki değildi. Midem bulandı.

Yolun geri kalanında sessizdik ve The Nest'in dışında durduğumuzda kapım çekilerek açıldı ve Ronan beni arabadan çıkardı.

"İyi misin? Sana dokundu mu?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Ronan kısık bir hırıltı çıkardı. "İyi değilsin."

Ağzımı kapattım. Öyleydim ama şu anda tartışmak beni bir yere götürmezdi.

Trace'in normalden daha parlak olan menekşe rengi bakışları, sanki bir yara olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi üzerimde gezindi. "İşte bu yüzden onu buraya hiç getirmemeliydin. Sirtına kocaman bir hedef tahtası çizdin."

Colt ona ters ters baktı. "Sanki onu olduğu yerde bırakabilirmişim gibi? Orası saatli bir bombaydı ve o tamamen korumasızdı."

"Onu buradan uzakta güvenli bir eve yerleştirmeliydin," diye tersledi Trace. "Ama sen çok bencilsin. Her zaman istediğin her şeyi elde etmeye alışkınsın."

Colt, Trace'e doğru hamle yaptı.

Ronan Colt'u yakalarken küfretti, Dash ise Trace'in tişörtünü tutup onu yoldan çekti. Bir sürü bağırış çağırış başladı.

Göğsümde bir sızı kök saldı. Bunun sebebi bendim. Varlığım onları parçalıyordu. Yavaşça eve doğru geri çekildim.

Kapı zaten açıktı. İçeri girer girmez merdivenlere yöneldim ve ikişer çıktım. Evime ulaştığımda

gözyaşları dökülmeye başlamıştı. Gözyaşları çünkü gerçekte
yüzleşmek zorundaydım. Kaderimde hiçbir yere ait olmamak vardı.

Pencere kenarındaki koltuğumda arkama yaslanmış, dalgaların kayalık kıyıya çarpışını izliyordum. Dalgaların sesi odamın pencerelerinden içeri sızıyor, bir nebze olsun içimi rahatlatmaya yetiyordu. Ama kalbim hâlâ acıyordu. Sanki biri ona bir çekiçe vurmuş ve sonra da çekip gitmiş gibiydi.

Kapım yumuşak bir sesle çalındı. Cevap vermek istemedim. Ama buraya kaçtığımdan beri saatler geçmişti. Gelen ilk iki kapıyı açmamıştım ve böyle devam edersem birinin içeri dalacağını biliyordum.

"İçeri gel." Orada kimin olduğuna bakmaya zahmet etmedim. Gerçekten bir önemi yoktu. Hiçbirinin beni gerçekten burada *istediğinden* emin değildim.

Yerde yumuşak ayak sesleri duyulurken Briar kedi kulesinden bir tıslama sesi çıkardı.

Bakışlarımı sudan ayırmadım.

Pencere kenarında karşıma biri oturdu.

Göz ucuyla, biraz vahşi olan kumlu kahverengi saçları gördüm. Tabii ki Dash'i göndereceklerdi. Onu göndermek bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu.

"İyi misin?" diye sordu . Cevap vermeyince devam etti. "Bu aptalcaydı. Tabii ki iyi değilsin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Colt kendini çok suçlu hissediyor. Trace de öyle, kendi çapında. Herkes senin güvende olmanı istiyor ama bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu konusunda anlaşıyoruz."

Dash söylevini bitirdikten sonra nefesini içine çekti. "Yaralandığın için üzgünüm."

Onu içeri almak için döndüm. Üniformasını çıkarmış, beyaz bir tişört ve gri bir jogger giymişti. Gömleğin pamuklu olması, kaslı göğsü gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Yüzünün çocuksu yakışıklılığıyla güzel bir tezat oluşturunuyordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedim dürüstçe.

Dash'in kaşları birbirine yaklaştı. "Kulağa ev o kadar da harika bir yermiş gibi gelmiyor."

"Louisiana ve Maryanne'e değil. Michigan'ı ve babamı istiyorum." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Artık var olmayan bir zamanı ve yeri istiyorum ama o kadar özlem duyuyorum ki kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum."

Dash'in yüzünde acı parladı. "Bu ev özleminin en kötü türüdür."

Yüz ifadesindeki bir şey bana tahmin edebileceğimden çok daha iyi anladığını söyledi.

"Evimi her gün özleyorum ama işler zorlaştığında... bu acı yaşayan, nefes alan bir şey haline geliyor."

Parmaklarım baldırlarıma saplandı. "Neden eve gidemiyorsun?"

Dash bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Artık var olmayan bir zaman ve yer."

"Ne oldu?"

Yutkundum, adem elması sallanıyordu.

"Bana söylemek zorunda değilsin," demek için acele ettim. Yapmak istediğim son şey bir başkasının acı çekmesine neden olmaktır.

Dash başını salladı. " değil. Sadece bu konuda çok konuşmuyorum. Ailem birkaç yıl önce öldürüldü. Ondan sonra Colt'un babası beni yanına aldı. Ailemin evini tutabilirdim ama artık bir yuva değildi, ben de bıraktım."

Göğsümde bir acı hissettim. Bir anda herkesi kaybetmişti. "Çok üzgünüm." Elimi ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Ellerimiz birleştiği anda bir hayal denizinde kayboldum. Dash'in daha genç bir versiyonu, Colt onu sıkıca kucaklarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Sonra, onun çok daha yaşlı bir versiyonu.

gri saçları ve çizgili bir yüzü vardı. Kollarını bir kadına dolamıştı.

"Seni bugün daha da çok seviyorum, Leighton."

Bana saldıran görüntülerden sıyrıldım. Dash'in bakışları sanki dünyadaki tüm zenginlik orada yatıyormuş gibi birleşmiş ellerimize kilitlenmişti. Bir şekilde onun da görüp görmediğini sormak dilimin ucundaydı.

Dash başını salladı ve bakışlarını yüzüme çevirdi. "Babanı kaybettiğin için üzgünüm. Colt bana onun hakkında çok şey anlattı. Kulağa harika geliyor."

Titrek bir nefes verdim. "Öyleydi. En iyi arkadaşımdı. Sadece... bilmiyorum... yeniden sağlam bir zemin bulmak istiyorum. Bunu burada bulabileceğimi düşünmüştüm ama..."

"Şimdi o kadar emin değilsin."

Başımı salladım. "Varlığımı kimseye zorla kabul ettirmek istemiyorum." Dash, ", " diye karşı çıktı.

Bir kahkaha attım ama içinde mizah yoktu. "Trace'in seninle aynı fikirde olmayacağından eminim."

"Trace seni burada istiyor. Sadece kendine itiraf etmek istemiyor.

O.

" Buna inanmakta zorlandım.

Dash içini çekti ve elimi sıktı. "O zaman beni dinle. Seni istiyorum Buraya. Evimizde olmana, her günü seninle geçirecek olmamıza bayılıyorum. Seni daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum. Büyük ve küçük . Mesela tostunun kabuğunu ilk senin yemen gibi."

Dash'kahvaltıda benimle bu kadar yakından ilgilenmesi fikri karşısında kızardım. "İçi en iyi kısmı. En son onu yemeyi seviyorum."

Kıkırdadı. "Gecikmiş haz. Bunu sevdim."

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman. Sadece kaçmaya karar vermeden ve hepimizi toz içinde bırakmadan önce biraz zaman tanıyacağına söz ver."

Duvara yaslandım. "Beni okumak bu kadar kolay mı?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Belki birazcık." İfadesindeki eğlence kayboldu. "Seni gerçekten tanımaya fırsat bulamadan kaybetmek istemiyorum. Ritmimizi bulmamız zaman alacak ama bunu başaracağız. Söz veriyorum."

Yalvarışındaki içtenlik duvarlarımı yıktı. "Tamam." Dash elimi sıktı ve sonra bıraktı. "Güzel."

Elini cebine attı ve bir kolye çıkardı. Bir çeşit madalyona benziyordu. Önünde kazınmış bir tasarım olan altın metal. "Bu senin için."

"Dash...bu pahalı görünüyor."

Başını iki yana salladı. "Nesillerdir benim ailemde. İçinde korunmaya yardımcı olan bazı otlar var. Bunu takarsan kendimi daha iyi hissederim."

"Korunmak için şifalı bitkiler..."

Dash omuz silkti. "Bitkilere karşı bir ilgim var. Annem de öyleydi. Güzelliğin, zihni ve bedeni iyileştirmenin ve bir şeyleri uzaklaştırmanın ötesine geçen pek çok özellikleri var."

Öne doğru eğildi, kolyeyi boynuma doladı ve tokasını sıktı. "Bu seni güvende tutmak için yapabileceğim bir şey."

Basit bitkilerin Damien'in beni rahatsız etmesini engelleyeceğine gerçekten inanmıyordum ama Dash'in daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, itiraz etmezdim. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür . Bu çok güzel."

Arkasına yaslandı, nefesim kesilirken gözlerimiz kilitlendi. Sanki görünmez bir enerji bizi birbirimize çekiyordu.

Dash'in gözleri büyüdü ve aceleyle ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Ama bana onu asla çıkarmayacağına söz ver."

"Tamam, söz veriyorum."

Doğruyu söylediğimden emin olmak istercesine beni inceledi. "Teşekkür ederim. Sana bir şey olursa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Ellerim üniformanın üzerinde kaydı. Üzerime şok edici bir şekilde oturmuştu. Bedenleri nasıl küçülttüklerinden emin değildim. Belki de Carly onları Colt'a vermişti.

Hayatımda hiç üniforma giymemiştim ama cızırtılı bir kumaş ve dar kesimler bekliyordum. Blazer ceketim sayesinde okulun resmi adı olduğunu öğrendiğim Castle Preparatory Academy için öyle değildi. Gömlek şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak pamuktu. İskoç eteği, yün tenime değmesin diye satenle astarlanmıştı. Ve blazer ceket beni mükemmel bir şekilde sarmıştı.

Aynada kendimi inceledim. Kızıl saçlarıma biraz dalga katmak için Baldwin'in banyoda bıraktığı saç maşasını kullanmışım. İçime çekerken kalbim sıkıştı. Babamla aynı saçlar. Aynı koyu yeşil gözler . Annemle gerçekten hiçbir benzerliğim yoktu ve bunun için minnettardım.

Makyaj konusunda elimden geleni yapmışım. Kirpiklerime maskara ve biraz dudak parlaticısı sürdüm. Geri kalanıyla uğraşmak ve seksenlerden fırlamış biri gibi görünmek istememişim.

Derin bir nefes alarak, düşünmek bile istemediğim bir yığın kıyafetle birlikte teslim edilen deri sırt çantasını elime aldım. Her seferinde bir şey.

Briar'ın kulağının arkasına hızlıca bir çizik attım ve kapıdan çıktım. Merdivenlere ulaştığımda yemek odasından gelen sesleri duyabiliyordum. Midem bulandı. Erkeklerle okulun olacağını hayal bile edemiyordum. Bu yeni dünyayı tek başıma idare etme fikri

ama onlara da yük olmak istemedim.

Yemek odasına adımımı attığımda tüm konuşmalar kesildi ve dört çift göz bana kilitlendi. Her bir ifadeye bakarken zorlukla yutkundum. Hepsi birbirinden farklıydı. Ronan'ın bakışları beni sıkarken yanağındaki bir kas titredi. Colt'un ifadesi özlem dolu ve belki biraz da . Dash, mavi gözleri parlarken bir mil genişliğinde bir sırıtış takıyordu. Parmakları çatalını mengene gibi Trace'in menekşe rengi gözlerindeki öfke parıltıyor ve dans ediyordu.

Kendime baktım. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Yanlış bir kıyafet falan mı giymiştim? "Bu iyi mi?" Yumuşakça sordum.

Colt bir ayağa kalktı. "Muhteşem görünüyorsun, LeeLee. Bakıyor olmamızın tek nedeni bu."

Trace ve Ronan hızla gözlerini kaçırdı ama Dash gülümsemeye devam etti. "Kendi iyiliğin için fazla güzelsin."

Sıcaklık vurdu ve hızla Colt ile Dash'in arasındaki açık sandalyeye kayarak çantamı yanımdaki yere bıraktım. Dash tabağıma hızla yumurta, bisküvi ve biraz meyve doldurdu. Yiyeceklere baktıkça midem bulanıyor, bir şey yiyip yiyemeyeceğimden emin .

Dash uzandı ve kalçamı sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Trace kahvesinin geri kalanını yudumlarken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Bakışlarım sanki bir tür manyetik güce sahipmiş gibi ona doğru çekildi. Etrafında dönen bir karanlık vardı. Saçlarından ve ellerini kaplayan dövmelerden daha fazlasıydı. Bu karanlık onun *içindeydi*. Bundan da öte, derin bir hüznün.

"Ne?" diye tersledi.

Sıçradım. Öfke, onun irkilmesinin hemen ardından geldi. Trace'in beni bu kadar derinden etkilediğini bilmesi fikrinden nefret ediyordum. "Sadece neden bu kadar üzgün olduğunu merak ediyordum."

Trace sertleşince çocuklar sustu. "*Üzgün* değilim. Colt seni başımıza bela ettiği için çok sinirliyim ve şimdi günün her saniyesi arkamı kollamak zorunda kalacağız."

Yanaklarıma doğru yükselen kızarıklıkla savaşıyor sandalyemde doğruldum. "İyi ki arkamı kollaman için sana güvenmiyorum. Eğer öyle olsaydı, eminim bir bıçak olurdu."

Ronan gülüşünü bir öksürükle gizlemeye çalıştı.

Trace ona kaşlarını çatı, sonra da öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Bana ihtiyacın olmayacağını düşünüyorsun ama olacak."

Omuz silktim. "Senden bir şey istediğim yok. Ama kendini perişan etmeye kararlı görünüyorsun, yüzden sana iyi eğlenceler."

Dash meyve suyundan bir yudum alırken boğuldu. "Tanrım, seni çok fena benzetmiş."

"Tamam, sanırım bu kadar yeter. Hadi güzel bir kahvaltı yapalım," dedi Colt.

Bisküvimden büyük bir ısırık aldım. Trace'in iştahım üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Colt bana döndü ve bir kâğıt parçası uzattı. "Bu senin ders programın. Mümkün olduğunca eski okulunda aldığın derslerle eşleştirmeye çalışmışlar."

Kaşları birbirine çarptı. "Orada hangi sınıfta nereden biliyorsun?"

Colt sırtı. "Benim de kendi var."

"Sapıklık yöntemleri," diye mırıldandım.

Ronan homurdandı.

Colt bana, "Benimle okula gelebilirsin, ben de seni eve bırakırım ama birlikte bir sürü dersimiz yok," diye bilgi verdi.

Trace başını kaldırdı. "Bu kötü bir fikir. Ona Rover'lardan birini verin."

Ona ehliyetimin bile olmadığını söyleme zahmetine girmedim.

Colt'un bakışları Trace'in üzerinde yoğunlaştı. "Okula tek başına gelmesine izin vermeyeceğim."

"Onu hedef haline getireceksin," diye homurdandı Trace.

"Yürüyebilirim. Ya da işe girdikten sonra bir bisiklet alırım," demek için acele ettim. Ronan başını salladı. "Yürümek ya da bisiklete binmek için çok uzak."

Dudağımın kenarını kaşımaya başladım. "bir otobüs var mı?"

Dash elini benimkinin üzerine koydu. "Bizimle gelebilirsin. Trace'i dinleme. Büyütülecek bir şey değil."

İz itilmiş geri itibaren ve Masa. "Bu o
gidiyor için olmak bir kabus."

Okula gitmek garip ötesiydi. Arka koltuğun ortasında Dash ve Ronan'ın arasına itilmiştim. İri cüsseleri beni biraz klostrofobik hissettiriyordu. Kokularının etrafımda dönüp durması da yardımcı olmuyordu.

Daha önce erkeklerin nasıl koktuğunu hiç fark etmemiştim. Ama Dash çam ve sedir karışımıydı. Ronan bana şiddetli bir yağmurdan sonraki nemli bir sabahı hatırlattı. Bu hiç mantıklı değildi. Ama ikisinin de içinde yuvarlanmak istiyordum.

Trace ön yolcu koltuğunda oturmuş, yola bakıyor ve geri kalanımız yokmuş gibi davranıyordu. Yolda giderken Colt kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi.

Sessizliğin her anı midemi daha da sıkıştırıyordu. Devasa demir kapılardan geçtiğimizde kusmak istiyordum.

Okul görüldüğünde çenem düştü. Castle Prep uygun bir isimdi. Ana bina, kuleleriyle birlikte tam olarak bir peri masalındaki kaleye benziyordu. Sadece hendeği ve asma köprüsü eksikti.

Park yerindeki arabalara bak. BMW'ler, Mercedes'ler, Porsche'ler ve hatta bir Ferrari. Burası benim devlet okulum değildi, bu kesindi.

Colt önündeki tabelada Carrington yazan bir park yerine girdi. Elleri direksiyonda sıkılaştı. "Bugün yakın durun."

Kapıyı iterek açan ve cipten atlayan Trace dışında herkes başıyla onayladı.

"Bu iş iyi gidiyor," diye mırıldandı Ronan.

"İyi olacağım," diye onları temin ettim. "Arka planda kaybolma konusunda iyiyimdir."

Ronan bana baktı. "Senin olduğun son şey görünmezlik."

RONAN YANILIYORDU. Genelde görünmezdim. Bu benim süper gücümdü. Herhangi bir durumda arka planda kaybolabilmek. Bazen tüm formum yarı saydammış gibi hissediyordum. Ama bu beni güvende tutan şeydi.

Eski okulumdaki çocuklar benimle konuşmazdı. Öğretmenler beni çağırmazdı bile. Öğle yemeğimi kütüphanede ya da hava güzel olduğunda dışarıda bir ağacın altında tek başıma yiyordum. Ödevlerimi zamanında teslim ettim ve sınavlarımda başarılı oldum ama öğretmenlerimin aklında yer etmedim.

Burada durum böyle olmayacaktı. Ama bu benim yüzümden değildi. Büyük taş binaya doğru ilerlerken etrafımı saran adamlar yüzündendi. Bütün gözler onlara çevrilmişti.

Büyülenmeyi anlıyordum. Büyüleyiciydiler. Sadece erkeksi güzellikleri değil, yüzeyin altında uğuldayan belli bir enerjileri vardı.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Castle Prep'te hayatta kalmak istiyorsam onlardan uzak durmalıyım.

Trace ve Ronan bakışlarını bana diken herkese ters ters baktı. İnsanlar anında gözlerini kaçırdı ama bu onların merakını azaltmadı.

Colt başını eğdi. "Sana dolabını göstereceğim ve sonra seni sınıfına götüreceğim."

Çabucak başımı salladım. "Belki de sadece sen olabilirsin?" Dash'in yüzünde incinmiş bir ifade belirdi.

"Sadece birinizle birlikte olursam insanların bana daha az bakacağını düşünüyorum." "O haklı," dedi Ronan. "ama." Trace, paçayı kurtardığı için rahatlamış gibi anında soyundu. Dash tereddüt etti ama Ronan ceketinin arkasından onu çekiştirdi. Birçok öğrencinin dikkati onları takip ederken biraz daha rahat nefes aldım.

"Her şey girecek," diye fısıldadı Colt. "İlk haftadan sonra insanlar sana alışacak."

Çocuklarla takılırsam bunun böyle olacağından emin değildim.

Colt bana, benim için bir kodla programladığı elektronik bir kilidi olan dolabımı gösterdi. "Kitapların zaten burada." İki ders kitabı aldı ve sırt çantama yerleştirdi. "Bu seni öğle yemeğine kadar idare eder."

"Teşekkürler." Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve bu his beni derimden sürünerek çıkarmak istiyordu.

Colt beni koridorda ilerletti, beni süslü dolaplara karşı tuttu ve herhangi birinin bana çarpma olasılığını engelledi. Sonunda bir sınıfın önünde yavaşladı. "Burası senin sınıfın. Bir sonraki sınıfını göstermek için seninle sonra buluşacağım."

Hemen başımı salladım. "Ben iyi olacağım." "Lee-"

"Hayır." Tek kelime sessiz ama kararlıydı. "Benim için yapmaya çalıştığın her şeyi takdir ediyorum, ama uyum sağlamaya başlarsam daha iyi olur."

"Nereye gittiğini bilmiyorsun."

Ağzım kıvrıldı. "Bir yolunu . Tamamen çaresiz değilim."

Colt beni sertçe kucakladı ve ben de hâlâ iyileşmekte olan kaburgalarımındaki acı hissini görmezden geldim. "Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Ben iyiyim. Sadece okul, değil mi?"

Beni bırakırken nefes nefese kaldı ve bana bir telefon uzattı. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at. Telefonuna bütün erkeklerin numaralarını koydum."

Başımı salladım. "Bu kadarı çok fazla."

"Bu senin güvenliğin için. Cep telefonun olmaması ." İçimi çektim. "Saldırgan."

Sırıttı. "Sen saldırgan diyorsun. Ben büyüleyici diyorum." Kıkırdadım. "Sonra görüşürüz."

Colt'un yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sonra görüşürüz."

Aceleyle sınıfa girdim ve ilk biri olduğum için rahat bir nefes aldım. Bir kız ön sırada, pencereye en yakın oturuyordu. Arka köşede bir erkek oturuyordu.

Sondan ikinci sıraya oturdum, ortanın hemen dışında. Ön ya da son sıraları istemediğimizi fark etmiştim. Ön sıralarda öğretmenin bakışları otomatik olarak size yönelirdi. Ama arka taraf öğretmenin sorun çıkaranları aradığı yerdı. Arkaya yakın ve merkezin hemen dışında görünmez bölge vardı.

Biri otururken yanımdaki sandalye gıcırdadı. Kızıl-kahverengi saçlı bir adam sırt çantasını yere atarken bana sıırıttı. "Hey, sen Leighton'sın, değil mi?"

Hay aksi. Varlığım çoktan dedikodu değirmeninde dönmeye başlamış mıydı?

Adam tedirginliğimi hissetmiş gibiydi. "Ronan bana sınıfımda olduğunu söyledi. Ben Connor. Emerald Bay'e hoş geldin."

Yumruk tokuşturmak için elini uzattı. Ben de yumruk tokuşturmak için geçici olarak yumruğumu uzattım. O tuhaf, hayal gücümün koşturduğu vahşi görüntülerden birinin gerçekleşmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Nefesim rahatlamış bir şekilde ciğerlerime doldu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle. Eminim son yeni bir yere başlamak çılgınca bir şeydir ve Prep sizin tipik okul deneyiminiz değil."

Yüzümü buruşturdum. "Devlet okulundan kesinlikle farklı."

Connor kıkırdadı, sesi sıcak ve rahatlatıcıydı. "Yüzyılın yetersiz ifadesi. Ama ihtiyacın olursa sana etrafı gösteririm."

"Teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Connor erkekler kadar ilgi çekmiyor gibiydi. Belki burada gerçek arkadaşlarım olabilirdi. Sadece herkesin ilgi odağı olmayanlar.

Odaya daha fazla öğrenci yığıldı. Üç kızdan oluşan bir grup içeri girdi. Grubun en önündeki kız, koridoru bir podyum gibi kullanırken parlak, maun rengi saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. Kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Bunlar Chloe, Grace ve Mimi. Onlardan uzak durmak isteyebilirsin," diye fısıldadı Connor.

"Pek benim değil," fısıldadım.

Chloe iki sıra önümdeki koltuğa çöktü ve uzun, bronz bacaklarını abartılı bir hareketle çaprazladı. Grace ve Mimi onun iki yanındaki koltuklara oturdular. Chloe gülerek kusursuz tenli Asyalı kıza doğru eğildi ve fısıldadı.

Bunu yaparken boynunun arkasında bir pusula dövmesi olduğunu gösterdi. Gözlerimi kırıştıtararak güzel sanat eserini inceledim. Bir şey beni kendine çekti.

"Sessizlik lütfen," diye takım elbiseli bir adam, masasındaki bir yığın evrakı yere bırakırken. "Bu sosyal bir saat değil. Önümüzdeki kırk beş dakika boyunca sessizlik istiyorum. Çıkarken katılımınızı belirtmek için kâğıdı imzalayın."

Rahat bir nefes aldım. Beni ayağa kaldırıp kendimi yeni öğrenci olarak tanıttırmayacaktı. Görünmezliğim bir saat daha güvendedi.

Sınıf dağılırken yerimde kaldım. Chloe, önünü kesmeye cüret eden bir çocuğa sanki sadece bakışları onu yakabilirmiş gibi kaşlarını çatı. Evet, ondan uzak duruyordum.

"Sırada hangi dersin var?" Connor sordu.

Kâğıt parçasına baktım. "İngiliz Edebiyatı."

Dört gözle beklediğim bir konuydu. Her zaman en sevdiğim konu olmuştu.

Connor başıyla onayladı. "Buraya çok uzak değil. Seninle yürüyebilirim." "Belki bana doğru yönü gösterebilirsin?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Tabii. Bu sınıftan sağa dön. Sonra bir sağ daha. Oda solunuzda kalacak."

"Korkunç yön duygumla bunu ben bile beceremeyecekmişim gibi geliyor."

Connor sırtarak başını salladı. "Bana telefonunu ver."

Çantama uzandım ve cep telefonumu alıp ona uzattım.

Almak için eğildiğinde burun delikleri açıldı ve gözleri büyüdü. "Vay be."

Kaşlarım çatıldı. "Sorun nedir?"

Öksürdü ve geri çekildi. "Yok bir şey. Sadece çok güzel kokuyorsun."

Kızardım. "Ah, teşekkürler."

Connor telefonuma odaklandı ve bazı bilgileri tuşladı. "Artık numaram sende var, kaybolma ihtimaline karşı. Ben de seninkini telefonuma gönderdim."

"Teşekkürler," dedim ve telefonu geri alıp ayağa kalktım. "Yardımanız için gerçekten minnettarım."

"Ne zaman istersen."

Sınıfın önüne gittim ve imza kâğıdına adımlı yazdırdım. Öğretmen başını kaldırıp bakmadı bile.

Connor dışarı çıkarken bana el salladı ve ben de ters yöne döndüm. Koridorlar boşalmaya başlamıştı ve ben de hızımı artırdım. İsteyeceğim son şey ilk gerçek dersime geç kalmaktı.

Köşeyi dönerken, devasa bir forma çarptım ve aniden geriye doğru savruldu, kollarım rüzgârda savruluyordu. Tam da ihtiyacım olan şeydi. İlk günümde kendimi bayıltacaktım.

İRİ ELLER GEREKENDEN DAHA HIZLI ÇIKTI, benimkinin etrafını sardı ve kafamı fayansa çarpmamı engelledi. Teni tenime değdiği anda, bir sürü imgeyle karşılaştım. İlki, bir ağaç evde tek başına oturan genç bir çocuktü. Hüznünü, göğsündeki derin sızıyı ve birine duyduğu özlemi hissedebiliyordum. Sonra bunun yerini tamamen farklı bir görüntü aldı. On sekiz yaşlarında, beyaz-sarı saçları ve bir kıza bakarken gümüşe dönen gri gözleri olan yaşlı bir adamdı. Bana.

Doğrulurken hızla göz kırptım, görüşümdeki adam önümdeki iri yarı forma dönüştü. Ronan'la aynı boydaydı, omuzları genişti ve giydiği blazer ceket altındaki kasları gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Adamın burun delikleri alevlendi ve gri gözleri erimiş gümüşe dönerken çenesi sıkıştı.

Saçmalık. Saçmalık. Lanet olsun. Delirmişti. Çok kızgındı. Ve anladım. Ona çarpmıştım, neredeyse onu devirecektim. Eğer bir dağı devirebilirsen.

"Çok özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Sana çarpmak istememiştim. Daha dikkatli olmalıydım. Tekrar özür dilerim."

Etrafından dolanmaya başladım ama adam dirseğimi yakaladı. "Bekle."

Ürperdim, yavaşça ona doğru döndüm ve yüz ifadesindeki öfkeye hazırlandım. Bunun yerine, merakla mı karşılandım?

"Sen iyi misin? Sana zarar vermedim, değil mi?"

Adamın sesi her hecede beni sarıp sarmaladı. Boğuk ve sertti, ama altında ani bir ağlama isteği uyandıran bir şefkat vardı.

"Ben iyiyim. Sadece dersime geç kalmak üzereyim."

Dirseğimi bıraktı. "Hangi dersin var?"

"İngiliz Edebiyatı," diye cevap verdim otomatik olarak, sanki tepkilerim üzerinde tam bir kontrolü varmış gibi.

Sırıttı ve etkisi yıkıcıydı. Bütün yüzü aydınlandı. "Ben de o sınıftayım."

"Oh." Ne dahice bir cevap.

"Gel hadi. Seninle yürüyeceğim. Yol boyunca başka çarpışma olmadığından emin olun."

Utanç içimi ısıttı. "Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ben

Declan," dedi iri yarı dev.

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum.

"Leighton." "Burada yenisin."

Bu bir soru değildi, ama bir açıklama için yalvarıyordu. Ne kadarını paylaşacağımdan, Colt'un neyi halka açıklamak istediğinden tam olarak emin değildim. Bu yüzden kısa bir cevap vermeyi tercih ettim. "Evet, bu benim ilk günüm."

Bir sınıfın kapısına yaklaşırken Declan bana baktı. "Son yeni bir yere başlamak zor olmalı."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil."

O gümüş gözler benimkilere dikilmişti. "Burada olmana sevindim, Leighton."

Dilindeki ismim okşayış ve bir vaatti.

Ve midem alçaldı ve yuvarlandı.

Bu adam ölümcüldü.

ÖĞRETMEN, Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza'sının* ilk bölümlerinde ortaya çıkan temalar hakkında hararetli bir şekilde konuşurken, gözlerin üzerimde *olduğunu* hissedebiliyordum. Şükürler olsun tüm sınıf değildi. Bu bir tanesiydi.

Özellikle bir çift göz. Sağıma bakarsam bana bakan gri gözler göreceğimi biliyordum.

Bakışlarımı öğretmene ya da defterime kilitlemek için kendimi zorladım. Çünkü gözlerim Declan'ın kilerle her çarpıştığında, onun bakışlarında boğulmak istiyordum. Bakışlarında sıcak ve nazik bir şeyler vardı, kabul edici. Belki de derslerin ilk haftasındaki notlarını tarayıp beni bilgilendirmeyi teklif ettiği ve müfredatını paylaşmaya hazır olduğu için böyle bir çıkarımda bulunuyordum.

Yeni evimde yaşadığım dramdan sonra Declan'ın beni rahatça karşılaması rahat bir nefes almamı sağladı. Ama birçok kızın ilgi odağı olduğundan hiç şüphem yoktu ve benim böyle bir belaya ihtiyacım yoktu.

Bayan Piper, "Lütfen yarınki ders için yirmi ila yirmi beşinci bölümleri okuyun," dedi.

İrkildim. Görünüşe göre bu okul öncekinden biraz daha zorlu olacaktı. Ama burada iyi notlar alabilirsem, iyi bir burs kazanma şansım daha da artacaktı.

"Sırada hangi dersin var?" Declan sordu, çakıllı sesi hoş bir ürpertiyle tenimde geziniyordu.

Defterimden programımı çıkardım. "AP Bio." Kaşlarını çattı. "Benim Calculus'um var."

"Biyoloji sınıfının nerede olduğunu biliyor musun?" Umutla sordum. "Seninle yürüyeceğim," dedi hemen ayağa kalkarken.

Chloe'nin iki kölesinden biri, sarı saçlı olanı, bana hançer gibi baktı.

Lanet olsun. Kötü kız radarına girmeye ihtiyacım yoktu. "Sorun değil. Sadece bana doğru yolu göster."

Declan, "Hayır, seninle yürüyeceğim," dedi.

"Sorun değil. Bir yolunu bulacağım." Sırt çantamı kaptığım gibi odadan çıktım. Declan'dan daha küçük olmam benim lehime olan bir şeydi. Kalabalığın arasından ondan daha kolay sıyrılabilirdim.

Onu terk ettiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Ama sarışının gözünü bana dikmesini istemiyordum. Hâlâ onun Mimi mi yoksa Grace mi olduğundan emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. de hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Programıma bakarken oda numarasını okudum. A-34. Etrafıma bakındım ve odada olduğumu fark edince rahat bir nefes aldım.

zaten As'te. Elli iki. Elli. Kırk sekiz. Kalıbı aldıktan sonra, otuz dörde ulaşana kadar koridorda aceleyle ilerledim.

Aceleyle içeri girdim ve her zamanki görünmez bölgemde bir koltuk buldum. Ama öğretmen hemen benimle göz göze geldi. Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Sen Leighton Carmichael olmalısın."

Yutkundum ve hızla başımı salladım.

"Ben Bay Greg. Castle Prep'e hoş geldiniz. Eğer derslerinizde yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin, size özel ders ayarlayabiliriz. Buradaki müfredat oldukça yorucu ve sessizlik içinde acı çekmenizi istemiyorum."

Az önceki sarışın kız sınıfa girerken kıs kıs güldü. "İyi şanslar."

"Mimi," diye uyardı Bay Greg.

En masum gülümsemesini takınarak sınıfın ön tarafına yakın bir yere oturdu.

Sandalyemde daha da çöktüm. Neyse ki öğretmen beni daha fazla dışlamadı. Ama elim tüm sınıf boyunca hareket etmeyi bırakmadı. Bay Greg önceki öğretmenimden çok daha hızlı ilerliyordu ve ben geride kaldığımı anlayabiliyordum. Geleceğimde geç saatlere kadar ders çalışacağım günler olacaktı.

Sınıftan çıkarken Bay Greg bana başıyla selam verdi. "Kapım her zaman açık."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Programıma bakınca öğle yemeği vakti olduğunu fark ettim. Yanıma bir şeyler almalıydım. Öğrenciler aynı yöne doğru ilerlerken dudağımın kenarını kemirdim.

Herhangi bir kafeterya ortamına girme fikri midemde korku birikmesine neden oldu. Bununla uğraşmaktansa eve gittiğimde aç olmayı tercih ederdim. Bu yüzden herkesin gittiği yönün tersine gittim. Belki kütüphaneyi bulabilir ve zamanı biyoloji dersine yetiştirmek için kullanabilirdim.

Koridorda ilerlerken kalabalığın arasından bir ses yükseldi.

"LeeLee."

İnsanlar bana doğru bakmaya başlayınca irkildim. Kaçabilirdim ama Colt daha yüksek sesle bağıırdı. Omuzlarım çöktü ve arkamı döndüm.

Colt aceleyle bana doğru geldi. "Nereye gidiyorsun? Yemekhane şu tarafta."

"Öğle yemeğini biyografi okumalarımı tamamlamak için kullanmayı düşünüyordum. Gerçekten geride kaldım."

Kaşlarını çattı. "Yemek yemelisin."

"Büyük bir kahvaltı yaptım. Eve gittiğimde yiyebilirim."

Neyse ki kalabalık büyük ölçüde dağılmıştı ve burada konuşmalarımıza kulak misafiri olacak kimse .

Colt'un eli benimkine dolandı. "Gel hadi. Bu gece biyoloji dersinde sana yardım edeceğim. Ama öğle yemeğine ihtiyacın var."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Colt'un yüz ifadesini gördüğümde bunun bir işe yaramayacağını anladım. "Çok inatçısın," diye homurdandım.

Kıkırdadı ve beni koridorda çekiştirdi. "Çoğu zaman işime yarıyor."

"Sinir bozucu."

"Sevecen demek istiyorsun."

. "Bu kadar hayalperest olmak güzel olmalı."

Colt beni yemek salonuna götürürken elimi tuttu. İçeri adımımızı attığımız anda konuşmalar kesildi ve bütün gözler bize çevrildi.

Panik beni yakaladı. Görünmezlik süper gücüm buraya kadarmış.

"HERKES BAKIYOR," diye fısıldadım.

Colt yüzünü buruşturdu ama elimi bırakmadı. "Bunun için üzgünüm. Seni bizimle görmeye alışacaklar. Söz veriyorum."

Her adımda midem daha da sıkışıyordu. Herkesin bakışlarının tenimi gıcırdattığını hissedebiliyordum. Kimseyle göz teması kurmadan odayı taramak için elimden geleni yaptım. Mekânın kendisi muhteşemdi; duvarlarda koyu renkli ahşap paneller ve uzun, kemerli pencereler vardı. Okul eski olmalıydı, sadece yenilenerek modern zamanlara uygun hale getirilmişti.

Yemek salonu daha önce gördüğüm hiçbir kafeteryaya benzemiyordu. Odanın uzak tarafında bir dizi istasyon vardı. Sandviç ve panini, suşi, İtalyan ve özenle hazırlanmış bir salata barı görebiliyordum. Seçenekler sonsuzdu. Ama mideme yemek koyma fikri olasılıkların dışındaydı.

Colt bana masalar denizinde rehberlik etti ve ben de her birine iyice bakmaya çalıştım. Castle Prep hakkında söylenebilecek tek bir şey varsa, o da öğrencilerin çok güzel olduğuydu. Neredeyse doğal olmayan bir şekilde. Belki de hepsi estetik ameliyat geçirmişti. Kesinlikle bunu karşılayabilirlerdi.

Connor'ı neredeyse Ronan ve Declan kadar iri adamların olduğu bir masada gördüm. Sırıttı ve el salladı. Aralarında oturan bir kız birine dirsek atıp diğerinin göğsüne vurana kadar birkaç adam bana baktı.

Beni bir bilim projesiymişim gibi inceleyen, yanımdan geçerken birbirlerine fısıldayan kız ve erkeklerden oluşan bir masa vardı.

Tanıdık bir yüzün olduğu masaya yaklaştığımızda adımlarım duraksadı. Damien öne doğru eğilerek sırttı. "Merhaba, Leighton. Seni tekrar görmek çok güzel."

Burun deliklerine hava çekmek için abartılı bir gösteri yaptı ve sonra geri çekildi. Gözlerinde öfke parladı ve başını odanın ortasındaki masaya doğru salladı. Bakışları Dash'e kilitlendi.

Dash'i yüzünde rahat bir gülümsemeden başka bir şeyle nadiren görürdüm. Onu kesinlikle hiç kızgın görmemiştim. Ama şu anda Damien'a hançer gibi bakıyordu.

Colt elimi bıraktı ve kolunu omuzlarıma doladı. Damien'a doğru hırlayarak, "Seni uyarmıştım," dedi.

Masasında oturan adamlar kavgaya hazırlanır gibi kaskatı kesildiler. *Lanet olsun.* İlk günümde tam da ihtiyacım olan şeydi.

Colt beni ortadaki masaya doğru yönlendirdi. Dash, Ronan ve Trace çoktan oturmuşlardı.

"En kötüsü de buydu," diye söz verdi Colt.

"Evet, doğru," diye mırıldandı Trace.

Ronan ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Sabahın nasıl geçti?"

"Tamam." Dash'in çıkardığı sandalyeye oturmak için acele ettim.

Trace homurdandı. "Nasıl giriş yapacağını kesinlikle biliyorsun. İnsanlar senin hakkında susmayacak."

Ona kaşlarını çattım. "Çekmemek istedim ama arkadaşın buna izin vermedi."

Colt yanımdaki koltuğa otururken omuz silkti. "Bunu bir an önce halletmek en iyisi. İnsanlar LeeLee'nin bizden biri olmasına ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyi olur."

Trace başını salladı, çenesi ileri geri hareket ediyordu.

Dash boğazını temizledi. "Sabah derslerini nasıl buldun?" "Kim derslerini sever ki?" Ronan mırıldandı.

Dash kaşlarını çattı. "."

"Çünkü sen acayip boyutlarda bir dahisin," diye karşılık verdi Colt.

"İngilizce dersimi gerçekten sevdim," demek için acele ettim, kimse Dash'e okulu sevdiği için kötü hissettirmeden önce.

Bunun üzerine yüzü aydınlandı. "Siz ne okuyorsunuz?"

"*Suç ve Ceza*." Parmaklarımı dizlerime vurdum. "Yine de okumam gereken çok şey var."

"Okuldan sonra destansı bir çalışma seansı yapabiliriz. Baldwin bizi dinç tutmak için her zaman en iyi atıştırmalıkları hazırlar."

Dash'e günün ilk gerçek gülümsemesi gibi hissettiren bir gülümsemede bulundum.

Çok iyi bir kalbi vardı. "Teşekkür ."

Etrafımızdaki konuşmalar kesildi ve ben anında alarma geçerek odayı taramaya başladım. Chloe, iki yanında Mimi ve Grace olduğu halde bize doğru ilerlerken bir iniltiyle savaştım.

"Lütfen bana onlarla arkadaş olmadığınızı söyleyin." Bu kızlarla çıkıyor olabileceklerini fark ettiğimde içimi bir korku pençesi sardı.

Dash, "Kesinlikle ," diye mırıldandı.

Chloe parlak kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden savururken gözlerini bana dikti. "Kimsin sen?"

Ronan kısık bir hırıltı çıkardı. "Başlama, Chloe."

Nefes nefese kaldı. "Sanırım oturan o tuhaf kızın kim olduğunu bilmeye hakkım var."

İçimi bir bulantı kapladı. Bu sözlerde tescilli bir sahiplenme vardı.

Trace sandalyesinde arkasına yaslandı. "*Senin* hiçbir şeye hakkın yok.

Bunu hatırlarsanız iyi olur."

Yanaklarına renk geldi. "biliyorsun. Ve Meclis bana saygıdan başka bir şeyle davranmandan memnun olmaz. Özellikle de bu pislik için. Tanrım, Trace. Bugünlerde ne kadar alçalıyorsun? Saçları itfaiye arabası gibi ve nasıl makyaj yapılacağını bile bilmiyor."

"Tekrar et. Sana meydan okuyorum."

Kelimeler öyle bir şiddetle hırıliyordu ki masanın sallandığına yemin edebilirim. Bakışlarım sesin sahibine doğru kaydı. Declan'ın gri gözleri erimiş gümüş rengine dönmüştü ve nefes alış verişini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Chloe döndü. "D-Declan."

Burun delikleri alevlendi.

"Tekrar et."

Arkadaşlarına gergin bir bakış fırlattı. "Ben sadece bariz olanı söylüyordum."

"Belki de bir yanınız zırdeli, hayalperest biriyseniz," diye tersledi.

"Kıskançlığı unutmayalım," diye ekledi Dash yardımsever bir şekilde. "Kesinlikle öyle," diye onayladı Declan.

Chloe'nin yüzü daha da kızardı. "İyi, yeni kıza karşı korumacısın. Her neyse." Bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Ama hepinize lazım olacak kişinin ben olduğumu unutmayın."

Kaşlarım çatıldı. Neye ihtiyacın var? Günlük bir doz şirretlik mi?

"Git buradan," diye bağırды Declan.

Kızlar bacaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı koşuşturdular.

Declan bana baktı, yüz ifadesi yumuşamıştı. "İyi misin?" bir sıcaklık yayıldı. İlgı odağı olmaktan ne kadar nefret etsem de, arkamı kollamasını takdir ediyordum. "İyi misin?

şirret bir çok daha kötüsü."

Kaşlarını çatı, endişesi yüzüne yayıldı.

Kahretsin. Bu söylemem gereken son şeydi. "Ben iyiyim," diye eklemek için acele ettim.

Declan başını sallayarak onayladı ve masanın başındaki boş sandalyeye oturdu.

"Ne yapıyorsun sen?" Ronan homurdandı.

Declan onunla bakışlarını kilitledi. "Sanırım öğle yemeği yiyeceğim. Tabii onu da benden çalmaya çalışmayacaksan."

"AU REVOIR, MES ÉLÈVES," dedi Bayan Carole ders kitaplarımızı kapatırken.

Sınıfın boşalmasını beklerken gerginlik kaslarımı terk etmedi. Bana yönelen yan bakışları yakaladıkça gözlerim yanıyordu.

Dalgalı kahverengi saçlı bir kız kitapları çantasına tikiştirirken bana gülümsedi. "Sanki alkışlamalıymışım gibi hissediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Alkışlamak mı?"

"Öğle yemeğindeki o sahne. Tanrım, yıllardır birinin Chloe ve onun sürtük takımına haddini bildirmesini bekliyordum." Gülümsemesi yayıldı. "Sanırım bu adamları motive etmek için tek gereken doğru kız."

Midem alt üst oldu. "Bunun gerçekten benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Kıkırdadı. "*Tabii*. Ben Sam, bu arada."

"Leighton," dedim not defterimi sırt çantama yerleştirirken.

"Biliyorum. Herkes biliyor."

İrkildim. Arka planda kaybolma planım buraya kadarmış. "Merak etme," diye beni temin etti. "Büyüleyiciliği azalacak zamanla. Sadece Kayıp Çocuklar kızları kanatları altına almıyor."

Doğrudum. "Kayıp Çocuklar mı?"

"Herkes Colt, Ronan, Dash ve Trace'i böyle çağırıyor."

Bu lakaptan hoşlandığımdan emin . Bir yandan doğruydı. Kendi uyumsuzlar çetelerini kurmuşlardı. Ama birilerinin onları herhangi bir şekilde bir kenara atılmış olarak düşünmesi fikrinden nefret ediyordum.

"Bu bir kazı değil," diye söz verdi Sam. "Burayı onlar işletiyor. Diğer herkes onlardan ölesiye korkuyor. Dec hariç herkes."

"Declan'ı mı kastediyorsun?"

Başını salladı.

Onun hakkında sormak istediğim milyonlarca soru vardı. Declan ile Ronan arasındaki gerginlik öğle yemeği boyunca gün gibi ortadaydı. Ama Colt'a tarih dersine giderken bunu sorduğumda beni geçiştirmek için bir bahane bulmuştu.

"Diğer çocuklarla pek iyi geçiniyor gibi görünmüyor," diye çekindim.

Sam . "Yüzyılın küçümsemesi."

"Neden?" Bunu açıklayamıyordum ama içimde onların dinamiklerini anlamaya yönelik derin bir ihtiyaç vardı.

Sam'in ağzı kapandı ve yüzü kapandı. "Benim paylaşacak bir hikâyem yok."

Ama bu bir tane olduğu anlamına geliyordu. Sadece bir tanesini bilmeye hakkım yoktu. Neden bileyim ki? Gerçek şu ki, gerçek bir ilişkim olan tek kişi Colt'tu.

Ayağa kalktım ve çantamı omzuma attım. "Memnun oldum Sam."

Gülümsemesi geri gelmişti. "Sen de öyle. Burada işleri çok daha ilginç hale getireceğimize dair içimde bir his var."

İnledim. "Aslında amacım bu değil."

Kıkırdadı ama sesi kesildi. "Chloe'den uzak dur. Aptal gibi görünebilir ama görüldüğünden daha kurnazdır."

Harika. Görüldüğü kadar boş kafalı olsaydı hayat daha kolay olurdu. "Uyarı için teşekkürler."

"Elbette," dedi sınıftan çıkarken. "Sam," diye bağırdı derin bir ses.

Kalın kollar etrafını sararak onu yerden kaldırdığında çığlık attı. İri adam onun boynuna sarıldı. "Geç kaldın."

Sam başını sallarken sıırıttı. "Sınıf yaklaşık bir dakikadır dışarıda."

Başka bir adam eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Endişelendik."

Öpücüğün içinde eridi. "Şimdi buradayım." Üçüncü bir adam homurdandı. "Hadi gidelim."

"Çocuklar, bu Leighton. Beni mıncıklamayı bırakın ve kendinizi tanıtın."

Önümdeki manzara karşısında ağzım açık kaldı ve hemen ağzımı kapattım. Çok eşli ilişkileri duymuştum ama hiç iş başında görmemiştim.

Homurdanan adam gözlerini bana dikti. "James." Öpüşen bana sıırttı. "Liam."

Sam'i hâlâ elinde tutan adam bana saygıyla başını salladı. "Seán." "oldum," diye . "Benim gerek. Görüşürüz."

yarın, Sam."

"Hoşça kal," diye , sonra Seán onu kollarına alırken kıkırdadı.

Başımı salladım ve dolabıma doğru ilerledim. Emerald Bay kesinlikle yepyeni bir dünyaydı.

Köşeyi döndüğümde adımlarım duraksadı. Dolabımın önünde bir karşılama komitesi vardı ama bu pek de hoş karşılanacak türden bir karşılama değildi.

Chloe'nin bakışları anında bana kilitlendi ve bana doğru yürüdü.

"Çöp," dedi, sanki benim adımmış gibi.

"Acı," diye karşılık verdim.

Yüzü sertleşti. "Senin hakkında her şeyi biliyorum. Hiç zamanımı almadı."

Panik bir yangın gibi içimi sardı ama yüz ifademi boş bir maske olarak tutmak için elimden geleni yaptım.

Yanıt vermeyince Chloe'nin öfkesi daha da arttı. "Seni istediklerini sanma. Sen bir sadaka vakasısın, başka bir şey değil. *Acıdıkları* birisin. Asla isteyecekleri biri değilsin."

Paniğimin hemen ardından asit geldi. Ama belli etmedim. "Bitti mi?"

Chloe'nin çenesi gevşedi. Sözleri yüzünden kırılacağımı sanıyorsa, kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı. Onun olabileceğinden çok daha gaddar biriyle karşı karşıyaydım.

"Onlardan uzak dur," diye homurdandı Chloe.

Onu atlattım ve dolabıma yöneldim.

Chloe kolumu tuttu, tırnakları bluzumu ısıırıyordu. "Bu alacağın tek uyarı."

Kolumu serbest bıraktım. "Not edildi."

"Hadi," diye seslendi Mimi. "O senin zamanına değmez. Her zaman sana geri döneceklerini biliyorsun. Olması gereken bu."

Chloe saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Haklısın. Bu koridorda bir şeyler kokuyor zaten. Çöp olmalı."

Boğazımdaki yanmaya karşı yutkundum ve onun sözlerini duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım. Dolabımın şifresini girmek iki aldı ama sonunda başardım. Kapıyı açarak ödev için ihtiyacım olan kitapları aldım, yani .

Koridorda ayak sesleri duyuldu ama başımı kaldırıp bakmadım. Colt'un tanıdık sandal ağacı ve toprak kokusunun burnuma dolması uzun .

"Sorun ne?" diye sordu, sesi hırçındı.

Dolabımı kıs kıs gülerek kapattım. "Yok bir şey. Sadece uzun bir gündü."

Colt'un benim için yaptıklarının üstüne bir de benim yüklerime ihtiyacı yoktu. İkna olmamış bir şekilde bana baktı.

Onun muhteşem yüzüne bakarken, gerçekler etrafımda dönüp duruyordu. Chloe haklıydı. Buraya asla uyum sağlayamazdım. *Onlara* asla uyum sağlayamazdım. Ve bu içimde bir şeyleri kırdı.

Eve vardığımda biraz kestirmem gerektiğini söyleyerek çocuklardan kaçmayı başardım. Yeni sarayını sevdiğine karar veren Briar'la biraz kucaklaştıktan sonra biyografi kitabımı ve *Suç ve Ceza'yı* topladım ve parmak uçlarımda merdivenlerden aşağı indim.

Sahanlıkta durup dinledim. Evin diğer ucundan video oyunlarına benzeyen belli belirsiz sesler geliyordu ve rahat bir nefes aldım.

Neyse ki başka karşılaşmamak için arka kapıya doğru yöneldim. Dışarı çıktığımda deniz havası rahatlatıcı bir kucaklamayla etrafımı sardı. Daha derin nefes alarak günün stresini üzerimden attım.

Sanatsal bir şekilde sergilenen havuz havlularından birini kaparak, pencerelerin çoğunun görüş alanından çıkacağımı bildiğim ana kadar arka bahçede ilerledim. Kitaplarımı bıraktım ve havluyu serdim.

Suya bu kadar yakın olmak sonbahar havasını biraz ısıırıyordu ve Carly'nin kıyafet alışverişime dahil ettiği eşofman için minnettardım. Dolabımdaki tüm o kıyafetleri düşünmek bile içimde bir duygu cümbüşü yaratmıştı. Harcadığım paradan dolayı duyduğum suçluluk duygusu en yüksek sesle dile getirilenlerden biriydi, ama ondan da öte, üzüntü.

Çünkü Colt'un bana ne kadar yeni kıyafet aldığı önemli değildi. Yine de buraya sığamazdım. Sıgmak istediğimden de emin değildim.

"Hey."

Dash'in irkildim.

Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece seni bu taraftan çıkarken gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

Tatlı, iyi kalpli Dash. Ellerimin üzerine yaslandım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. "şimdi daha iyiyim."

Havlunun üzerine yanıma oturdu. "Ama daha önce değil."

"Bugün çok şey oldu." Dash'e bakmadım. Gözlerimi kapalı tutup gökyüzüyle konuşursam dürüst olmak daha kolaydı.

"Hazırlık kendi başına bir dünya gibi."

Sam'in ifadesini ödün alarak, "Yüzyılın ifadesi," dedim.

Dash'in elleri çapraz ayak bileklerime dolandı. Bu masum dokunuş içimde bir farkındalık yarattı ve gözlerim açılarak masmavi gözlerle buluştu.

"Daha iyi olacak. Söz veriyorum," dedi. İçimi ektim. "Buraya uymuyorum."

Dash'in kaşlarının arasında bir atık belirdi. "Sence öyle mi?" "Tabii ki biliyorsun. Sen Kayıp çocuklardan birisin."

Homurdandı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sam."

Dash başını salladı. "Aptalca bir isim. Ve sırf onlarla bir tutuluyorum diye onlara uyduğum anlamına gelmiyor. Bir partiye gitmektense seramda vakit geçirmeyi ya da spor salonuna gitmeyi tercih ederim. Okuldaki insanlar bana sıkıcı olan diyor."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Sıkıcı değilsin." Dash sonsuz derecede etkileyiciydi ve asla beklediğiniz gibi değildi.

Omuz silkti. "Demek istediğim, hiçbirimiz *gerçekten* uymuyoruz. İnsanların düşündüğü şekilde değil. Ama aynı insanlar bizi gerçekten tanımıyor."

Sanırım haklı olduğu bir nokta .

Dash'in mavi gözleri beni delip geçti. "Sence Chloe seni tanıyor mu?"

Adını sanki tadı kötüymüş gibi söyledi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Ama sözleri beni daha çok düşünmeye itti. Chloe hayatımla ilgili bazı temel gerçekleri öğrenmiş olabilirdi, ama gerçek şu ki bildikleri bir yüksüğü doldurabilirdi. Bu bilgi derinlerde bir yerde can sıkıntısına yol açmıştı.

Dash'in başparmağı ayak bileğimdeki çıplak ten üzerinde ileri geri hareket etti. "Ne oldu?"

"Chloe'nin beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızıyorum."

Sırıttı. "Bu daha önceki acıma partisinden çok daha iyi."

Omzunu ittim. "Kapa çenenini."

Dash'in sırtışı daha da genişledi.

Bir ot parçasını koparıp parmağıma doladım. "Sanırım bu çok zor çünkü uzun zamandır bir yere ait olmak istiyorum. Babam hayattayken bunun hiçbir önemi yoktu çünkü o hep yanımdaydı. Colt ve onun babası da. Ama o öldükten ve Colt ile babası hayatımdan çıktıktan sonra yalnız kaldım."

Dash dünyada bunu itiraf edebileceğim tek kişi . Belki kendi güvensizliklerini bu kadar dürüstçe ortaya koyduğu için, belki de onda beni güvende hissettiren bir şefkat olduğu için.

Elleri ayak bileklerimde sıkılaştı. "O hissi bilirim. Bu kadar uzun süre içinde yaşadığın için nefret ediyorum. Ama artık yalnız değilsin. Biz varız."

"O kadar basit değil. Beni yanlış anlamayın, Colt bana kalacak bir yer verdiği için minnettarım. Ama çoğu insan beni burada istemiyor. Ve bu hislerinde haklılar." Gözlerimin arkasında baskı oluştu ve gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ettim. Eğer şimdi kendimi kaybedersem, büyük bir ağlama krizine gireceğimi biliyordum. "Bir kez olsun istendiğimi hissetmek istiyorum."

Dash'in gözlerindeki koyu mavi daha açık, neredeyse elektrik mavisi bir renkte parladı. Öne doğru eğildi, eli çenemden boynumun doğru kaydı. "İsteniyorsun, Leighton. Seni burada istiyorum. Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Görünmez bir güç beni Dash'e, aramızda gelişen bu şeye yaklaştıırken nefesim kesildi.

Alçak bir hırıltı duyuldu ve ardından bir hareketlenme oldu. İri bir köpek atlayınca geri çekildim.

"anasını!" Bağırdım.

Husky görünümlü köpek dişlerini göstererek Dash'e baktı.

Bu çok kötüydü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dash.

Elimi uzatarak eğildim. "Sorun yok, yavrum." Dash bana yaklaşıp, "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi.

Bunu yaptığı anda köpek tekrar hırladı ve Dash dondu kaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve telefonunu çıkarıp bir mesaj attı.

"Ani hareketler yapma," dedim.

Köpek çok güzeldi. Gördüğüm en iri husky'ydi, büyüleyici ela gözleri ve renklerin karışımı olan parlak tüyleri vardı. "Sorun yok. Güvendesin."

Ayak sesleri çimenlikte gürlledi ve Ronan ile Trace'in bize doğru koştuğunu gördüm. Bir elimi yavaşlamalarını işaret ettim. "Yapmayın. O korkuyor. Onu ürküteceksiniz."

Yaklaşık bir metre kayarak durdular.

Endişe buruşuk her ikisi de onların Özellikler. Ronan aldı bir bir adım öne. "Leighton, yavaşça geri çekil ve eve doğru git."

Başımı salladım ve elimi biraz daha uzattım. "Buraya gel, evlat. Sana zarar vermeyeceğim."

Köpek birkaç adım öne çıkarak diğer adamlara temkinli bir şekilde baktı. Sonra birkaç tane daha. Elim yaladığında gülümsedim.

"Oh, ," diye mırıldandı Trace.

Trace'in yorumunu görmezden gelerek köpeğin çenesinin altını kaşıdım. "İşte bu kadar."

Köpek oturdu, sonra yan yattı. Karnını kaşırken güldüm. "Sadece biraz sevgi istedin, değil mi?"

Dash, "Ne sikik bir blok," diye mırıldandı.

Ronan ve Trace'e baktım. "Buralarda birine ait olup olmadığını biliyor musunuz? Üzerinde herhangi bir etiket yok."

Trace gülmeye başlayınca Ronan dirseğiyle onun karnına sertçe vurdu, sonra boğazını temizledi. "Onu daha önce buralarda görmüştüm ama nerede yaşadığından emin değilim."

Köpek, kendisinden başka biriyle ilgilenmemden rahatsız gibi elimi hafifçe ısırdı.

"Hey," diye uyardım. "Yok öyle bir şey."

Köpek onun yerine elimi yaladı ve ben de karnını ovmaya devam ettim. "Bu daha iyi."

Dash'e baktım. "Telefonunla onun fotoğrafını çeker misin?"

"Neden?" diye sordu, ses tonuna şüphe karışmıştı.

"Çünkü bulunmuş köpek posterleri yapmak istiyorum. Sahiplerini bulmamız gerek. Belli ki iyi beslenmiş ve bakılmış. Muhtemelen endişeden deliye dönmüşlerdir."

Trace homurdandı. "Ya da birkaç dakika huzur buldukları için rahatlamışlardır."

Ona kaşlarımı çattım. "Bazı insanların gerçekten bir kalbi var."

Trace'in yüzünden o kadar hızlı bir şey geçti ki tanımlamaya fırsatım olmadı. Sonra o ukala ifade geri geldi. "Bir kalbe sahip olmak seni sadece zayıf yapar."

"Her neyse," diye mırıldandım.

Ronan telefonunu kaldırdı. "Al. Ben yaparım, sonra da el ilanları için sana yardım edebilirim. Güvenlik onları mahallenin etrafına dağıtır."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ."

Deklanşör sesi duyuldu ve Ronan telefonunu tekrar cebine soktu. "Hadi. Şu posterleri yaptıralım."

Köpeği son bir kez okşadım. "Hemen döneceğim. Uslu dur." Köpek alçak sesle, ağlamaklı bir miyavlama çıkardı.

"Bu çok acınası," diye mırıldandı Trace.

Ayağa kalkarken ona ters ters baktım. Trace'i daha yakından tanıdıkça, onun her duyguyu bir zayıflık olarak gördüğünü fark ettim. Ama gerçek şuydu ki, kendini derinden önemsemek, önemsemeyenlerden daha güçlü olduğun anlamına geliyordu çünkü her türlü acıyı tam olarak deneyimliyordun.

türden. Ama bu aynı zamanda her türlü neşeyi de tam olarak yaşadığınız anlamına geliyordu.

Köpek bana doğru kederli bir bakış gönderdi ve kalbim sıkıştı. "Uzun sürmez. Sen burada bekle."

Trace kıs kıs güldü ama ben onu duymazdan gelerek Ronan'ı eve kadar takip ettim.

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve odamın birkaç kapı aşağısına götürdü. "Dizüstü bilgisayarımı kullanabiliriz."

Ronan'ın alanına girme fikri beni aniden germişti. Parmaklarım bir dizi karmaşık düğümle birbirine dolandı. "Teşekkürler."

"Elbette." Başparmağını kapısındaki bir tür kilide bastırdı ve çekerek açtı.

Yüksek teknoloji ürünü cihaz karşısında kaşlarım kalktı.

Omuz silkti. "Güvenlikle ilgili bir şeyim var."

Bunun üzerine üzerime bir ağırlık çöktü çünkü bu mülk şimdiye kadar girdiğim en güvenli yerdı. Ronan'ın hâlâ daha fazla korumaya ihtiyacı varmış gibi hissetmesi, onu damgalayan bir şey yaşadığını gösteriyordu.

Onun odasına taşındık. Boyut olarak benimkine benziyordu ve içinde fasulye torbaları ve bir kanepa bulunan bir oturma alanı vardı. Yatağı gri yorganı ve endüstriyel çerçevesiyle devasaydı. Ama nefesimi kesen duvarlardaki fotoğraflardı.

Devasa siyah beyaz sanat eserleri. Kumsala çarpan karanlık, fırtınalı dalgalar. Bir kadının yanağından süzülen gözyaşı gibi bir yüzün yakın çekimi. Yol kenarına atılmış kırık bir bisiklet. Her biri içimde beni çeken ve çarpıtan duygular uyandırdı.

"Bunlar harika," diye fısıldadım. "Fotoğrafçı kim?" Bir parça alabilecek durumda değildim ama belki bir gün.

Ronan cevap vermedi ve sonunda kendimi sanat eserinden ayırıp ona döndüm. Beni dikkatle inceledi.

"Bana söylemek istemiyor musun?" Belki de duvarlarında güçlü eserlere sahip olan tek kişi olmak istiyordu.

Ronan ağırlığını kaydırdı ve ensesini sıktı. "Onları ben aldım."

Çenem gevşedi. " misin sen?"

Omuz silkti. "Sadece ."

"Bu saçmalık," diye tersledim, öfke kanımı ısıtıyordu. "Yeteneklinin de ötesindesin ve bunu küçümsemek çok saçma. Bunları galerilerde satıyor olmalısın."

Ronan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Biliyor musun, kızdığın zaman fişek olabiliyorsun. Bunu beklemiyordum."

Bir nefes çektim. "Yeteneğin boşa gittiğini ya da küçümsendiğini görmekten hoşlanmıyorum."

Ronan'ın ifadesi şefkatle doldu. "Yeterince makul. Hadi, şu ilanı yapalım."

Cebinden çıkardı ve fotoğrafı bilgisayarına gönderdi. Ama fotoğrafta sadece köpek yoktu. Ben de karenin içindeydim. Köpeğe gülümserken kızıl saçlarım gevşek dalgalar halinde yüzüme düşüyordu.

"Beni bu işin dışında tutabilirsin," diye mırıldandım. "Bu bir kayıp, ama tamam."

Birkaç dakika içinde köpeğin sahiplerini bulmamıza yardımcı olacak bir broşür hazırladı. "Bunu güvenliğe göndereceğim, onlar da bastırıp dağıtabilir."

Ronan'a baktım. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

Kehribar rengi gözleri altın beneklerle parlıyordu. "Senin için her şeyi yapacağıma eminim."

Midem alçaldı ve yuvarlandı. Bende bir sorun vardı. Hayatım boyunca belki bir ya da iki kez aşık olmuştum ve şimdi, aniden, her an farklı bir erkeğe doğru çekildiğimi hissediyordum.

Bakışlarımı zorla ayaklarıma çevirdim. "Teşekkürler."

Ronan kıkırdadı. "Yüzün kızardığında çok tatlı oluyorsun, Firecracker."

Ben cevap veremedim elimi tuttu ve beni odasından dışarı çıkardı. Merdivenlerde ya da evin içinde ilerlerken elimi bırakmadı. Dışarı çıktığımızda bile.

Bakışlarım arka bahçeyi taradı. Trace ve Dash hararetli bir tartışmanın içindeydi ama köpek ortalıkta yoktu.

Elimi Ronan'inkinden çektim ve koşmaya başladım. "Nerede o?"

Trace ve Dash'in kafaları yukarı kalktı.

Dash yüzünü buruşturdu. "O, uh, biraz

."

"Ne? Burada tek başına yaralanabilir." "Bunu hak ederdi," dedi Trace nefesinin altından.

"Senin derdin ne be?" Tersledim. "Hey, çocuklar," diye seslendi Colt .

Etrafımda döndüm. "Bir köpek gördün mü? Kocaman bir husky mi?"

"Evet, *Colt*," diye Trace. "Koşarken hiç *köpek* gördün mü? Leighton bunun kaybolmasından endişeleniyor."

Colt boğazını temizlemeye çalışarak öksürdü ve o zaman sadece koşu şortu ve spor ayakkabı giydiğini fark ettim. Belirgin kasların üzerine gerilmiş bronz tenine bakarken yutkundum.

"Evet, onu gördüm. Sokağın karşısındaki sahibi onu eve çağırdı."

Rahat bir nefes aldım.

Ronan arkamdan geldi ve omzumu sıktı. "Gördün mü Firecracker? Endişelenecek bir şey yok." Bakışlarıyla Colt'u sabitleyerek durakladı. "Bazı köpek sahiplerinin çok daha sorumlu davranması gerekiyor."

"BU MUHTEŞEM GÖRÜNÜYOR," dedim Baldwin'e, masanın üzerindeki serpintiyi incelerken.

Bana gülümsedi. "İtalyanca'nın en sevdiğin yemek olduğunu söylemiştin. Yeni okulundaki ilk gününden sonra bir kutlamayı hak ediyorsun."

Yüzeye çıkmak isteyen irkilemeyle savaştım. İlk günümde kutlanmayı hak eden pek bir şey olduğundan emin değildim. Ama bu yemek her şeye değebilirdi.

Beşimizin yiyebileceğinden çok daha fazla yiyecek vardı. Taze yadigâr domatesler ve burrata. Roka salatası. Gözleme pizza. Gorgonzola gnocchi. Bolonezli makarna. Sarımsaklı ekmek.

Midem guruldadı ve Dash bana bir sırıtış gönderdi. "Sanırım bu hoşuna gittiği anlamına geliyor," dedi Baldwin'e.

Baldwin ellerini birbirine vurdu. "O halde buradaki işim bitti. Yemeğinizin tadını çıkarın ve bir şeye ihtiyacınız olursa zile basmanız yeterli." "Zil mi?" Colt'a bakarak sordum.

Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Uzun zamandır burada, ama çok işe yarıyor." Masanın altını işaret etti.

Eğildim, görmek için başımı eğdim. Masanın başındaki kişinin ayağıyla basabileceği bir düğme vardı. Doğrulup başımı salladım. "Çok şımarıksınız."

Ronan homurdandı. "Belki, ama şımarıklığın da avantajları var." Bu konuda onunla tartışamazdım. Dash bana sırıttı. "Tabağına ne koyabilirim?"

Resmen ağızımın suyu aktı. "Her şey mi?"

Güldü ve beni başladı.

Gorgonzola gnocchi'den ilk ısırığı aldığımda neredeyse ölüyordum.

Gözlerimi kapatarak makarnanın dilimde erimesine izin verdim ve inledim.

Etrafımdaki konuşma kesildi ve gözlerim açıldı. Dört adam da dikkatle ağızıma bakıyordu. Hemen peçetemi kaptım ve yüzümü sildim. "Ağızımdan salya mı aktı?"

Colt kıkırdadı. "Salya akıtmak yok, LeeLee."

"Ama çıkardığın o sesler bir adamı öldürebilir," dedi Ronan, sesi normalden biraz daha hırçın çıkmıştı.

Yanaklarım alev aldı. *Oops*. "Özür dilerim."

Ronan sırtıttı. "Kesinlikle özür dilemene gerek yok. Gitmek için iyi bir yol olurdu."

Ama Trace sanki birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Tepkilerimi dizginlemeye dikkat ederek dikkatimi tekrar tabağıma çevirdim. Denediğim her yemek bir öncekinden daha iyiydi. Ve bitirdiğimde karnım ağrıyordu.

Colt'a baktım. "Sence yarın öğle yemeği için artan yemekleri getirebilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Neden? Yemekhanedeki yemekler çok güzel."

Peçetemi parmağıma doladım. "Mümkünse o köpekbalıklarıyla dolu sulardan uzak durmak istiyorum. Kütüphane yemekleri bana daha uygun."

"Ama seni okulda zar zor görebiliyoruz," diye yakındı Dash.

Bu konuda haklıydı. Çocuklarla sadece birkaç dersim vardı ve Dash ile hiç dersim yoktu çünkü o çok ileri seviyelerdeydi.

Ona umutlu bir gülümseme gönderdim. "Benimle kütüphanede yemek yiyebilirsin." "Hayır," dedi Trace. Tek kelime alçak sesle homurdandı.

Soru sormak için kaşımı kaldırdım.

"Koşmaya devam edersen sadece zayıflığını gösterirsin."

Omuz silktim. "Birinin benim zayıf olduğumu düşünmesi gerçekten umurumda değil. Sadece onların saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum."

Trace'in menekşe rengi gözleri parladı ve dönmeye başladı. "Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok-"

Mutfağın kapısı açılıp Baldwin içeri girdiğinde sözleri kesildi, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Colton, Darius

burada. Sizi görmek istiyor."

Colt'un çenesi gerildi, yanağındaki bir kas patladı. "Tabii ki. Zaten akşam yemeğimiz de bitti."

Ronan Colt'a yan gözle bir bakış gönderdi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bir ara olması gerekiyordu. Bu kadar beklemesine şaşırdım."

"Darius kim?" Ben sordum. Adamlardan yayılan enerji tam olarak sıcak ve bulanık.

Colt sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi hemen cevap vermedi. "O bir aile dostu ve ben mezun olduktan sonra görevi devralmaya hazır olana kadar babamın şirketini o yönetiyor."

"Oh. Ama ondan hoşlanmıyorsun?"

Ronan kıkırdadı. "Firecracker kendi iyiliği için fazla zeki." "Ona öyle demeyi kes," diye tersledi Trace.

Dash elimi sıktı. "Darius bizim işimize biraz fazla karışıyor. Karışmayı seviyor."

Bu mantıklıydı. Bu çocuklar temelde kendi başlarındaydı. Bir ebeveyn figürü neler olup bittiğini bilmek isteyecektir.

Baldwin birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve kahverengi saçlı, gür sakallı, iri yarı bir adamı içeri aldı. Başını Colt'a doğru eğdi ama gözleri benim üzerimdeydi. "Colt."

"Seni görmek güzel, Darius. Lütfen bize katıl. Baldwin bize kahve ve çay getirebilir."

"Teşekkür ederim." Colt'a bakacak şekilde masanın diğer ayağına doğru yürüdü. Sonra tüm dikkatini bana yöneltti. Tek kelime etmedi, sadece sanki benimle ilgili her şeyi ölçüyormuş gibi baktı.

"Darius..." Colt uyarırcasına hırladı.

Adamın çenesi gerildi. "Leighton, seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Teşekkürler mi?" Sözcükler bir ifadeden çok bir soru gibi çıktı.

"Bu gece size nasıl yardımcı olabiliriz?" Colt sordu. "Genellikle uğramadan önce ararsınız."

Colt'un sözlerinde Darius'un çenesini daha da sıkmasına neden olan bir azarlama vardı. "Buralardaydım ve Leighton'ın nasıl yerleştiğini görmek istedim. Bu onun Hazırlık'taki ilk günüydü, değil mi?"

Trace sandalyesinde arkasına yaslandı ve Darius'u içine çekti. "Görüyorum ki casuslarınız tam zamanında rapor veriyor."

Darius iç çekti. "Benim casuslarım yok."

"Suuuure," diye mırıldandı Trace. Sesinde öyle hipnotik bir hava vardı ki daha da yaklaşmak istedim.

"Endişeli olduğu için Meclisi suçlayamazsınız. Ortada pek çok faktör var."

Colt, "Burası ne yeri ne de zamanı," diye uyardı.

Darius yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı. "Sadece aptalca bir şey yapmayı planlamadığın konusunda onları rahatlatabilmem gerekiyor."

"Ne yaptığımız sadece bizi ilgilendirir," diye homurdandı Ronan.

Darius'un gözleri parladı. "Liderlik etmen için sana güvenirken olmaz. Ve eğer insanlar senin sorumluluklarını yerine getirmediğini düşünürlerse, ne yapacaklarını bilemeyiz."

ARABANIN ETRAFINA BAKTIM, tüm adamları inceledim. Her biri taş gibi sessizdi. Darius bir gece önce hiçbir anlam ifade etmeyen belirsiz tehditleriyle ortaya çıktığından beri böyleydiler. Colt o olaydan sonra onu kapı dışarı etmişti.

Ama açıklık istediğimde neredeyse hiçbir şey alamadım. tek küçük bilgi, Meclis'in ne olduğunu sorduğumda geldi. Colt babasının şirketini denetlediğine dair bir cevap vermişti ama bana tüm gerçeği anlattığından emin değildim.

Gözlerimin arkasında bir yanma hissi belirdi. Dışarıdaydım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ortaya çıktığım ilk gece bile.

Güvenin zaman aldığını biliyordum ama bu ondan daha fazlasıydı. Bu beni dışarıda bırakıyordu.

Colt park edip Ronan indiğinde, ben de aynısını yapmak için acele ettim. Bu sefer adamları beklemedim. Dash adımı söylediğinde bile. Beni içeri almak istemediler mi? İyi o zaman. Ama onlar bunu yaparken paspas gibi beklemek zorunda değildim.

Koridorda aceleyle ilerledim, sadece birkaç kitap bırakmak için dolabımda kısa bir süre durdum. Sınıfıma vardığımda öğrencilerin yaklaşık yarısı çoktan gelmişti. Connor kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Zorla gülümsedim. "Sadece şeftali."

Alçak bir ıslık çaldı. "Gerçekten inandırıcı."

Bu beni gerçek bir kahkahaya boğdu. "Uzun birkaç gün oldu."
Emerald Bay'de bu kadar uzun süre kalmış olmam imkânsız gibi ama doğruydur.

Connor bana sempatik bir glmsemi gönderdi. "Eğer bir molaya ihtiyacın olursa, her zaman benimle takılabilirsin. Burada daha az drama olur."

Daha az drama kulağa cennet gibi geliyordu. "Teşekkürler. Gerçekten minnettarım." "Bu koku da ne?" Chloe koridorda yürürken yüksek sesle koridorda. "Oh, çünkü çöpleri içeri alıyorlar." Sözleri zerine kıs kıs gülüşmeler ve fısıldaşmalar oldu.

Sadece gözlerimi devirdim. "Sorun ne Chloe? Orijinal şey bulamadığın için komik olmayan esprileri tekrarlayıp duruyorsun, öyle mi?"

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Sadece gerçeği söylüyorum."

ne doğru eğildim ve abartılı bir fısıltıyla konuştum. "Kendi parfümünü kokluyor olabilirsin. Bu duyulara bir tür saldırı."

İnsanlar gülünce Chloe kızardı. "Benimle uğraşmak istemezsin."

"Boku başlatan sensin. Ben sadece bitiriyorum."

"Hanımlar," ğretmen. "Lütfen yerlerinize oturun."

Chloe onun dediğini yaptı ama gözlerinde cinayet vardı.

Bir köşeyi daha dönerken sırt çantamı omzuma yerleştirdim. Nefesimin altında kfrettim. Kütüphanenin nerede olduğunu bildiğimi sanıyordum ama belki de yanılmıştım. Dndğm her koridor daha da karanlıklaşıyor gibiydi. Ya da belki de ışıkları zamanlayıcıya bağlamışlardı ve öğle arasında her şey sönüyordu. Muhtemelen benim gibi öğrencilerin kaçmaya çalışmasını engellemek için.

Zil çaldığında dolabıma dönmeye cesaret edememiştim çünkü Colt'un ya da diğer çocuklardan birinin beni beklediğini biliyordum. ğle yemeği hakkında başka bir şey söylememişlerdi ama varlığının beklendiğini biliyordum. Nedenini bilmiyordum. Gerçek anlamda bir arkadaşlığımız olduğundan bile emin .

Çünkü arkadaşlar yalan söylemez ve birbirlerinden bir şeyler saklamazlar. En azından iyi olanlar.

Böylece, okuldaki en sevdiğim yerle tanışacaktım. İneklerin ve duvar çiçeklerinin her zaman güvende olduğu yer. Kütüphane.

Başka bir köşeyi dönerken, bir inilti havayı doldurduğunda kısa süre geri çekildim.

Oh, .

Başka bir inilti duyulduğunda kendimi duvara doğru ittim. "Tanrım, Trace. Daha fazla."

Midem kazınırken içimdeki her şey duruldu. Görüşüm karanlık koridora uyum sağladı ve bir kızın önünde duran geniş bir form görebildim. Beynimin bir kısmı bunun Mimi olduğunu anladı, başı geriye doğru eğilmiş ve ağzı zevkle açılmışken sarı saçları etrafına dökülüyordu.

Trace'in eli eteğinin altındaydı ve o nefes alırken hareket ediyordu.

O eli çekip almak ve sonra da Mimi'nin gözlerini oymak için içimde tuhaf bir dürtü vardı. Bu çok saçmaydı. Trace'i sevmiyordum bile. Bana karşı kabalıktan, hatta zalimlikten başka bir şey yapmamıştı. Mimi'yle birlikte olması tamamen mantıklıydı.

Doruğa ulaştı, haykırırken ellerini duvara dayadı.

Trace elini eteğinin altından çekti ve parmağını kumaşa sildi. "Git," diye bağırdı.

Mimi ona baktı, hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra bakışlarını adamın kasıklarına indirdi. "Bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum."

Tuhaf bir şekilde, düşük ışıktaki Trace'in sertleşmediğini söyleyebilirdim. Bırakın biriyle takılmayı, hafif bir esintiyle bile ereksiyon olmayan bir genç tanı mıyordum.

Gözlerini ona dikti. "Ellerini yakınımda isteyeceğimi sana düşündüren nedir?"

"Trace," diye sızlandı Mimi. "Bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Yanında olmama izin ver."

Ona dokunacakmış gibi elini uzattı ve adam ön kolunu boğazına dayayarak onu duvara çarptı. "Haddini aşıyorsun. Peşimi bırakmıyorsun, sana dokunmam için yalvarıyorsun ama istediğini aldığında daha fazlasını talep ediyorsun."

"Özür dilerim," diye ciyakladı.

"Bu son kez," diye hırladı.

Mimi'nin gözleri panik içinde açıldı. "Hayır, Trace. Lütfen. Yemin ederim. Sana dokunmaya çalışmayacağım."

Onu iterken güldü ama gülüşte acımasızlık vardı. "Sesin ne kadar acınası geliyor duyuyor musun?"

bir bulantı kapladı. Kim biriyle konuşur ki?

Özellikle de daha yeni biriyle.

Mimi doğruldu ama alt dudağı titredi. "Geri döneceksin. Sen *her zaman* geri gelir."

Alay etti. "Kendine bunu söylemeye devam et."

, koridorda ilerlerken sarı saçları uçuşuyordu.

Trace iç çekti. "Dışarı çık, Minik Kuş. Bu kadar röntgenci olmanı hiç beklemiyordum."

Sertçe yutkundum, kendimi duvardaki küçük saklanma deliğinden çıkmaya zorladım. Trace'in beni utandırmasına ya da mahcup hissettirmesine izin veremezdim. "Daha çok, görmeye hiç ihtiyacım olmayan bir şeyle saldırıya uğramış gibiyim."

Trace'in menekşe rengi gözleri dönüyor ve parlıyordu ama tüm bunların altında bir şey vardı. Bir ölümlük. Onunla ilgili her şey yanıltıcı ve aniden ona sarılmak ve asla için bir dürtü duydum.

Ne oluyor be? Az önce onu okuldaki en kötü kızlardan biriyle takılırken görmüştüm. Yine de bu konuda bir şeyler tam olarak doğru değildi. Az önce tanık olduğum şey iki insan arasındaki bir alış veriş değildi. Tutku değildi. Klinik bir şeydi.

Trace'i incelerken kaşlarım çatıldı.

Duvarı itti. "Sorun nedir, Minik Kuş? Hiç küçük bir koridor bağlantısı görmedin mi?"

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Trace güldü. "Tanrım, bir de kendini görmelisin. Neredeyse bakire olduğunu düşünecektim."

Yüz ifadem karardı. Utanç duygumu gizlemek istedim ama yüzümdeki her duygu kırıntısını silmek beni verdi.

Trace'in çenesi gevşedi. "Benimle dalga geçiyorsun."

Çenemi kaldırdım. "Ne olduğum ya da olmadığım seni ilgilendirmez."

Trace'in çenesinde bir kas oynadı ve burun delikleri . "Akıllıca olanı yap ve benden uzak dur, Minik Kuş. İkimiz için de en iyisi bu."

Sonra bir anda ortadan kayboldu.

Koridordaki gölgelere karşı gözlerimi kırptım. Ani ve tuhaf bir ağlama dürtüsü hissettim. Bunun nedeni Trace'in benden hoşlanmadığını bir kez daha belli etmesi bile değildi. Daha fazlasıydı. Trace'in kendisinden nefret ettiğine dair derin bir bilgiydi. Bu anlayış midemi bulandırdı.

Bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak binanın derinliklerinde dolaştım. Sonunda yerimi bulana kadar bir koridor diğerine ve diğerine yol açtı. Kütüphane ışıklarının sıcak parıltısı beni içeri buyur etti.

Parmak uçlarıma basarak içeri girdim ve etrafa bakındım. Ne öğrencilerden ne de öğretim üyelerinden bir iz göremedim. Dışarıdaki verandayı gördüğümde sııttım. Bugün hava çok soğuk değildi, bu yüzden dışarı çıktım ve uzun masaya oturdum.

Öğle yemeğimi ve biyografi kitabımı paketinden çıkarırken, Trace'in ölü gözlerinin görüntüsü zihnimde parladı. Yanağımın içini ısırdım. Ona karşı herhangi bir sempati duymama gerek yoktu. Onu daha fazla anlamak istememeliydim. Ama bir şekilde istedim.

Çatalımı artık makarnaya batırdım ve insan solunum sistemine odaklanmaya çalıştım, ancak aynı cümleleri iki ve üç kez okumak zorunda kaldım.

Açılan bir kapının sesi başımı kaldırmama neden oldu.

Declan'ın endişeli yüzü görüş alanımı doldurdu. "Sen iyi misin?" Gözlerimi birkaç kez kırptım. "Tabii, neden?"

"Öğle yemeğinde yoktun ve o salaklar bana hiçbir şey söylemedi."

'*Aptallar*' irkildim. "Kalabalıklardan pek hoşlanmam." Declan

ayaklarını sürüyerek başını salladı. "Seninle oturabilir miyim?"

"Elbette," diye mırıldandım, şaşkınlık üzerime çökmüştü. Declan ve ben arkadaş değildik ki. Benim için bu kadar endişeli görünmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Ağzında bir gülümseme belirdi ve oturduğunda derin bir nefes aldı. Yüzünü sadece huzur olarak tanımlayabileceğim bir ifade doldurdu. Gözlerini açtığı anda beni inceledi. "Bir şey oldu."

İçimi çektim. "Gerçekten bir şey yok. Sadece buradaki yerimi bulmam biraz zaman alacak. Emerald Bay daha önce yaşadığım yerden oldukça farklı."

Declan öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Daha önce nerede yaşıyordun?"

Hayatınızda insanların olmasıyla ilgili sorun buydu. Bir şeyler bilmek istiyorlardı. "Louisiana'da küçük bir kasaba."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ailen Colt'la birlikte yaşamayı sorun etmedi mi?"

Dudağımın kenarıyla oynadım. "Babam yıllar önce vefat etti ve annem... ne yaptığımın pek ilgilenmiyor." Yine de hizmetçisini kaybettiği için kızgın olduğuna emindim.

Declan'ın yüzünde acı ifadesi belirdi. "Çok üzgünüm, Leighton."

Adımı ilk kez söylüyordu. Sanki dili her heceyi okşuyor, beni kendine çekiyordu. Nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. "Uzun zaman önceydi."

"Bu acıyı silmez. Hele birini gerçekten sevmişseniz. Bu işaret sonsuza dek sizinle kalacak."

Declan'a baktım, beyaz-sarı saçları alnına dökülüyordu ve gri gözleri çok ciddi ve anlayışlıydı. "Sen de mi birini kaybettin?"

"Annemi. Uzun zaman önceydi ama hala acısının nefesimi kestiği günler oluyor."

İçgüdülerimle hareket ettim ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Özür dilerim." Bakışları tenimizin birleştiği yere kilitlendi. "Teşekkür."

Temasla birlikte hafif bir vızıltı oluştu ve elimi hızla çektim.

Declan boğazını temizledi. "Okuldan sonra bir planın var mı?"

Başımı ders kitabıma doğru eğdim. "Ev ödevi. Oldukça geride kaldım."

Başını salladı. "Hazırlık oldukça yoğun olabiliyor." "Bunu anlıyorum."

"Belki bugün seni eve bırakabilirim?"

Midem bulandı. Bir yanımda evet demek için can atıyordu. Declan beni tereddütte bırakmıyor ya da dışarıda hissettirmiyordu. Tanıştığımız ilk andan itibaren beni kabul etmişti. Ama içimden bir ses Colt'un buna pek de sıcak bakmayacağını söylüyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Declan nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Neden onlarla iyi geçinemiyorsun?" diye sordum.

Neden çok iyi biliyordu. D n   le yeme indeki gerginliği bıçakla bile kesebilirdin. "Sadece aile dramı."

Ka ları  birbiri e çarptı. "Aile mi?"

Declan ba ını salladı. "Sana söylemediler mi? Ronan benim ikizim."

Okuldan eve dönerken yol boyunca etrafımdaki çocuklara kaçamak bakışlar attım. Declan'ın ifşası büyük bir bombanın düşmesi gibi hissettirmişti. Colt, Ronan, Dash ve Trace'in hayatlarıyla ilgili her bilgiyi bana borçlu olduklarını düşündüğümünden değildi. Ama Ronan'ın bir ikiz kardeşi olduğundan hiç bahsedilmemiş olması? Sırlar içinde boğulduklarını fark ettim.

Aynı zamanda kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Çünkü Colt her ne kadar gençliğimizde benim can simidim olmuş olsa da, onu yıllardır görmemiştim ve şu anda gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine bana kalacak bir yer teklif ettiğinde hemen atlamıştım. Neredeyse slasher filmlerindeki kızların karanlık, ürkütücü bodrumdaki sesi araştırması kadar kötüydü.

Colt'un beni buraya gerçekten neden davet ettiği, onun ve diğerlerinin başka hangi sırları sakladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sadece bu yılı atlatmam gerekiyordu. Mezun olduğum an buradan gitmiş olacaktım ve onlar da sırlarını ve yalanlarını öğrenebileceklerdi.

Dash omzunu benimkiyle çarpıştırdı. "İyi misin?"

Dörtlünün en sıcak olanına dönüp baktım. Aldatma en çok onun canını yakmıştı çünkü onun çok samimi olduğunu düşünmüştüm. "Peki."

Dash'in kaşları siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından çatıldı.

"Emin misin?"

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar yola verdim. Eğer bana kendi cevaplarını vermiyorlarsa, benimkini de hak etmedikleri kesindi.

Colt park edip Dash iner inmez, ben de aceleyle onu takip ettim ve eve doğru ilerledim. Kimse adımları söyleme zahmetine girmedim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve rekor sürede odama vardım.

Briar yüksek sesle miyavladı. Kedi ağacına geçerek onu bir güzel tırmaladım ve sonra alnımı onunkine bastırdım. "En azından sen hep yanımdasın."

Sırt çantamı bir kenara bırakıp üzerime eşofmanlarımı ve Carly'nin gönderdiği ustalıklı yapılmış hımbıl tişörtlerden birini geçirdim. Hemen ödevime başlamam gerektiğini biliyordum ama çok gergindim. Aşağı inmek riskli olabilirdi ama ev çok büyüktü. Umarım çocuklar çoktan kendi köşelerine çekilmişlerdir.

Yatak odamdan çıkarken dinlemek için durakladım. Hiçbir şey duymadım, bu yüzden sessizce aşağı indim ve mutfağa doğru ilerledim.

Baldwin köşeyi döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Leighton.

Aç mısın? Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım mı?"

Dudağımı ısırdım. "Merhaba. Aslında mutfakınızı kullanabilir miyim diye merak ediyordum?"

Kaşları kalktı. "Sana istediğin her şeyi yapabilirim."

"Yemek yapmayı seviyorum." Zihnindeki kaosu başka hiçbir şey sakinleştiremezdi. Ta ki annemin evindeki mutfağa girmeye cesaret edemeyecek kadar korkana kadar. "Yemek yapmak için güzel bir yer bulmalı uzun zaman oldu."

Babamla her cumartesi krep ve özel günlerde kek yapardık. Ve bana sıfırdan yaptığı turşular hakkında her şeyi öğretti. Yemek yapmak onu özlediğimde kendimi ona yakın hissetmenin en iyi yoluydu. Ve şu anda onu deli gibi özleyorum.

Baldwin'in ifadesi yumuşadı. "Elbette. İstedığınız zaman mutfağa gelebilirsiniz. Size mutfakı gezdirmemi ister misiniz?"

Başımı salladım. "Bir yolunu . Teşekkür ."

Başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

Baldwin, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamış gibi , görüldüğü kadar çabuk ortadan kayboldu.

Etrafa bakarken derin bir nefes aldım. Dergilerde gördüğünüz türden bir mutfaktı - ya da belki zengin insanlarla ilgili bir reality şovda. Üç farklı fırın, devasa bir ocak, iki buzdolabı ve sayamayacağım kadar çok alet vardı. Ama ağzımı açık bırakan kilerdi.

Depolama alanı neredeyse bir garaj büyüklüğündeydi. Bakışlarım her köşe bucağı taradı. Mükemmel bir kaligrafiyle yazılmış etiketlerle ustalıkla düzenlenmişti. Bizi bir kıyamet boyunca idare edecek kadar atıştırmalık ve kuru malzeme vardı.

Tüm seçenekleri incelediğimde ne yapmak istediğimi hemen anladım. Un, şeker, kakao tozu, patates cipsi ve diğer birkaç şeyi toplamak için işe koyuldum. Sonra buzdolaplarından birinden yumurta ve süt çıkardım. Çok geçmeden tüm kuru malzemeleri karıştırmıştım ve kendimi biraz daha kontrol altında hissediyordum.

Kendi ellerinizle bir şeyler yapmanın yaptığı şey buydu. Size kendi evreninize hakim olabileceğiniz hissini biraz olsun geri veriyordu.

"Evi yakacağından endişelenmeli miyim?" Ronan'ın derin sesiyle irkildim.

Kıkırdadı. "Orada gerçekten havandaydın."

Ona kaşlarımı çattım. "Belki de insanlara gizlice yaklaşmamalısın."

Ronan'ın gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. "Neler oluyor, Firecracker?"

Kuru malzemelerin olduğu kâseye geri döndüm ve olması gerektiği kadar iyi karıştıklarından iki kat emin oldum. "Yok bir şey. Sadece kendime biraz zaman ayırmak istedim."

İpucunu alacağından emindim ama tabii ki Ronan . Daha da yaklaştı, böylece ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Browni ve... patates cipsi mi?"

Ondan uzaklaştım ve bir mikser arayışına girdim.

Ronan dirseğimi yakalayarak ilerlememi durdurdu. "Konuş benimle. Belli ki seni rahatsız eden bir şey var."

Arka dişlerim birbirine çarptı ve çığlık atma isteğimle savaştım. "Beni rahatsız eden ne olabilir ki? Rastgele insanların eve gelip şifreli uyarılarda bulunması gibi bir şey değil, ama sonra

Bana neler olduğunu anlatmayı reddediyorsunuz. Ya da neden hepinizin burada yaşadığını bile bilmediğimi. Ya da Trace'i gelmiş geçmiş en kötü kızla takılırken yakaladığımı. Ya da daha önce hiç bahsetmediğiniz ama birbirinizden nefret ediyormuşsunuz gibi görünen bir ikiz kardeşiniz olduğunu öğrendiğimi."

Attığım tiradın ardından nefesimi toplamaya çalışarak havayı içime çektim.

Ronan yüzünü buruşturdu ve dirseğindeki tutuşunu bıraktı. "Şey, böyle söyleyince..."

Tezgâha doğru yığıldım. "Hepiniz inanılmaz derecede kafa karıştırıcısınız. Bir bakıyorum arkadaş olmak istiyorsunuz, bir bakıyorum beni kendinize ya da işinize yaklaştırmak istemiyorsunuz."

Ronan'ın yüzünde acı ifadesi belirdi. "Seni yanımızda istemediğimizden değil. İstiyoruz. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Ama bize yakın olmak her zaman güvenli değildir."

"O," diye . "Az önce söylediğin gibi şifreli saçmalıklar beni çıldırtıyor. Ya bana neler olduğunu anlat ya da beni rahat bırak. Mezun olana kadar senden uzak durabilirim. Declan beni okula götürüp getirebileceğini söyledi."

"*Declan* seni hiçbir yere bırakmayacak," diye hırladı Ronan.

Ses tonundaki vahşet karşısında gözlerim büyüdü. "İkinize ne oldu?"

Ronan ağzını açtı ve ben bunun yine o cevapsızlıklardan biri olacağını biliyordum.

Bir elimi kaldırdım. "Eğer bana bir daha gizemli davranırsan, bu yumurtayı kafanda kırarım."

Beklediğim son tepki olan bir kahkaha patlattı. Sırıtarak başını salladı. "Sen gerçekten bir ."

Sadece kaşlarımı kaldırdım.

Ronan içini çekti. "O benim için kandan başka bir şey değil. Açıkçası onu kardeşim olarak görmüyorum. Colt, Trace ve Dash ondan çok daha fazla kardeşim."

Bu sözlerin altında yatan acıyla mideme kramplar girdi. "Neden?"

Ronan'ın bakışları benimkilere kilitlendi. "Çünkü ona en çok ihtiyacım olduğu anda bana ihanet etti."

Bana yine gizemli davrandığı için ona cehennemi yaşatabilirdim. Ama bunun benden bir şeyler saklamaya çalıştığı için olmadığını söyleyebilirdim. kadar acı verici olduğu içindi. Benim de şeylerim vardı.

Bir adım öne çıkıp kollarımı beline doladım ve kavradım. "Özür dilerim."

Ronan bir an bile kıpırdamadı. bırakacaktım ki kolları cevap olarak bana dolandı. Hareketi robotikti, sanki yıllardır birine sarılmamış gibiydi.

Ronan çenesini başımın üstüne dayadı ve derin bir nefes aldı. "Teşekkürler, Firecracker."

Orada birkaç dakika durduk ve sanki benim kişisel ısıtıcımış gibi Ronan'ın sıcaklığıyla kendimden geçtim. Sonunda beni bıraktı ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle geri çekildi. "İçinde hem browni hamuru hem de patates cipsi olan bu garip şeyi yapmana yardım edebilir miyim?"

Bir nefes çektim. "Patates cipsli tadına baktığında bu sözleri yutacaksın."

Ronan burnunu kıvırdı. "Patates cipsli kek mi?"

"Onları eleştirme," diye uyardım. "Tuzlu ve tatlı. Çok lezzetliler."

"Kulağa iğrenç geliyorlar."

"Biliyorsun, yardım etmek zorunda değilsin."

İki elini de havaya kaldırdı. "Sadece ne yapacağımı söyle."

"Bana bir mikser getir." Eğildim, fırını üç yüz elli dereceye getirirken hımbıl tişörtüm bir omzumdan kaydı.

Arkamda ayak sesleri duyuldu, sonra durdu ve Ronan nefesini içine çekti.

"Ne. Ne. Cehennem. Oldu. Başına. Sana?"

DONDUM, damarlarımdan buz geçti. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu gömleği elime aldığımda hiç düşünmemiştim. Pamuk o kadar rahattı ki, bunun ötesini görememişim. Tişörtün boynunun yara izlerimi ortaya çıkaracak kadar geniş olacağını düşünmemiştim. *Aptal, aptal, aptal.*

Hızla doğrulup tişörtümü düzeltmek için acele ettim. "Bir şey yok. Mikseri uzatır mısın?"

Ronan'ın gözleriyle karşılaşmak için kendimi zorlayamadım. Oradaki iğrenmeyle başa çıkamazdım. Ama tek duyabildiğim onun hırıltılı nefes alışıydı.

"Dön. Dön," diye .

Ellerim tezgâhı kavradı, mermerin kenarı ellerime batıyordu.

"Şimdi!"

Ses tonundaki öfke beni sarsmış ve döndürmüştü. Nefeslerim daha hızlı ve daha hızlı geldi.

"Bunu sana biri mi yaptı?" Parmakları tişörtümün pamuğuna kilitlendi, onu aşağı çekti ve omzumdaki boğumlu derinin bir bölümünü ortaya çıkardı.

Birinin bunu görmesi fikrinden nefret ediyordum, özellikle de onun. Üçüncü derece yanıklardan sonra hızlı bir şekilde tıbbi yardım almadığınızda, yapabilecekleri çok şey vardı.

Annemin işkencesinin izini her zaman taşıyacaktım. Parmaklarım duşta parçalanmış derinin üzerinde her gezindiğinde, anılar

her biri bir öncekinden daha kötü olmak üzere, birbiri ardına bana saldırıyordu. Bu yüzden, şimdi bile, ondan bin milden fazla uzakta, gerçekten özgür değildim.

Yüzündeki öfke zihnimde canlandı. *"Sen şeytansın! Seni yakıp kül edeceğim!"*

Kaburgalarım daraldı, nefes almam zorlaştı.

Onu içimden yak. Gördüğü görünmez şey neyse, tam da bunu yapmıştı. Acının hatırası içime işledi.

"Kim?" Ronan, sesi duvarlarda yankılanarak sordu. "Bana kim olduğunu söyle, ben de onların işini bitireyim."

Gözlerimden süzülen yaşlar yüzümden aşağı akıyordu. Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Tüm vücudum titriyordu.

Ayak sesleri yerde yankılanıyordu ama kendimi bakmaya zorlayamıyordum, o korkunç sabahtan başka bir şey göremiyordum.

"Senin derdin ne be?" Dash Ronan'a bağırdı. "Dehşete düştüğünü göremiyor musun?"

Sarsıntı daha da şiddetlendi.

"Biri onu yakmış," diye Ronan.

Nazik kollar bana sarıldı. "Sorun yok, Leighton. Güvendesin."

Dash'in elinde çırpındım, sanki beynim onun olduğunu bilse de bedenim her şeyi bir saldırı olarak görüyormuş gibi saldırdım. Küfretti ama dayanmaya devam etti.

"Benim, Leighton. Sana zarar vermeyeceğim. Güvendesin."

Dash bana sarılırken kelimeleri tekrar tekrar söyledi. "Colt'u getir," diye bağırdı.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri yere çarptı. "Tanrım! Ne yaptın sen?"

"Sırtında yanıklar var," dedi Ronan, sesinde saf bir acı vardı. "Bunu ona biri yaptı. Sadece kim olduğunu bilmek istedim..."

Colt küfretti ve sonra serin eller yüzüme bastırıldı. "Nefes al, LeeLee. Nefes almalısın yoksa bayılacaksın."

Kaslarım daha da titredi ve bacaklarım başladı.

Colt beni kollarına aldı ve sonra hareket ettik. Ama nefeslerim yavaşlamıyordu. Çok ileri gitmiştim.

"Belki de Doktor'u aramalıyız," diye mırıldandı

Dash. "Bana bir dakika ver," diye tersledi Colt.

Bir saniye sonra bizi bir kanepeye yatırdı ama beni bırakmadı. Beni ileri geri salladı, tekrar tekrar nefes almamı fısıldadı, güvende olduğumu, burada kimsenin bana zarar vermeyeceğini söyledi.

Ona inanmayı çok istedim.

"Biri onu yakmış mı?" Trace'in soğuk ve sert sesi bulanıklığımı zor deldi.

Ronan, "Sırtında lanet olası mükemmel bir daire damgası var," diye tersledi.

Tencere. Kaynayan su kendi zararını vermişti ama en kötüsü tencereydi.

Gözyaşlarım daha hızlı, daha sert aktı. Neden benden bu nefret ediyordu? Kendi kızından mı? Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Beni bu kadar sevmeyen şey neydi?

"Kim?" Trace sordu, ses tonunda öylesine bir öfke vardı ki.

"Ben de bunu çalışıyordum," diye havladı Ronan.

Dash, "Ama sorularınla Leighton'ı panik atağa sürükledin," diye suçladı.

Ronan, "Bunun kim olduğunu bilmemiz gerek," diye savundu. "Böylece onu koruyabiliriz."

"Bu şekilde değil. Onu korkuturken olmaz."

Colt bana daha fazla sarıldı ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Güvendesin. Yanındayım."

Ronan ve Dash kavga etmeye devam ettiler. Aralarında anlaşmazlık olmasına dayanamıyordum. Hepsi zayıf olduğum, bir anda dağıldığım içindi.

Kelimeleri çıkarmak için mücadele ettim. İhtiyacım olan şeyi dile getirmek .

Colt adamlara doğru "Kesin sesinizi," diye bağırdı. Sonra tekrar boynumu okşamaya başladı. "Tekrar dene, LeeLee."

"Annemdi," diye mırıldandım.

Ve sonra herkes patladı.

HER KİŞİ DİĞERİNİN ÜZERİNE KONUŞTU. Yaralama, cinayet ve kim bilir daha nelerle tehditler vardı. Ama titrememi durduramıyordum.

"Yeter!" Colt havladı. Oda sessizliğe gömüldü. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Diğer üç çift göz bana odaklandı. Her biri bir dizi duygu barındırıyordu. Dash'inkiler sempati ve acıyla doluydu. Ronan'inki ıstırap ve öfke doluydu. Ama Trace'inkiler tam anlamıyla caniydi.

Bedenimi kontrol altına almak için boşuna uğraştım. Gözyaşlarım yavaşlamıştı ama hâlâ içimi saran sarsıntıları durduramıyordum. Yine de bitkin düşmüştüm. Sanki en ağır yükler her parçamın üzerine çökmüştü.

Colt ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı. "Sorun yok, LeeLee."

Beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşırken başım göğsüne yaslandı. Merdivenleri hızla çıktı ve Dash yatak odamın kapısını açmak için aceleyle ilerledi. Adamlar odama girerken Briar'ın tıslamasını duydum ama ona durmasını söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Çoktan solmaya başlamıştım.

Colt beni yatağıma yatırdı ama beni bırakmaya gittiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve parmaklarım yıpranmış kumaşı yumruklayarak tişörtünü kavradım. "Gitme, lütfen."

Güzel yüzünde acı çizgileri belirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum, LeeLee."

Başka biri benimkileri çıkarırken Colt ayakkabılarını tekmeledi. Arkamdan yatağa tırmandı ve beni kendine doğru çekti. Kolayca yattım.

Yatak eğildi ve Dash'in çam ve sedir kokusu burnuma doldu, eli sırtımı aşağı yukarı okşadı.

Colt'un dudakları saçlarımda gezindi. "Orada olmalıydım. Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin."

Ve sonra karanlık beni altına aldı.

ısı, parlak güneş ışığından oluşan bir koza gibi etrafımda dönüyordu. Bununla ilgili her şey rahatlık ve güvenlikti. Yine de bir şey beni bilinç alanına geri çekiyordu.

Farkındalık dalgalar halinde geldi. Bir el benimkiyle birleşti, parmaklar iç içe geçti. Yanağım kaslı bir göğse bastırıldı. Başka bir el bileğimi sıkıca tutuyordu.

Gözlerimi kııptım, soluk güneş ışığı bakışlarımı doldurdu. Güneş ışığı ve insan yastığım... Colt.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi ve Dash aniden arkama geçip yüzümü görebilecek şekilde oturdu. Ronan yatağımın ayak ucundaki yerinden kalktı ve bileğimi bıraktı. Ama çenemi düşüren Trace oldu. Yatağımın yanındaki sandalyeye oturmuş, Briar kucağında kıvrılmış... mırıldanıyordu.

"LeeLee?" Colt bastırdı.

Başımı salladım ve kendimi yastıklara doğru ittim. "Ben iyiyim." Kelimeler daha çok bir vıraklamaya benziyordu ve dün yaşadığım inişli çıkışlı treni ele veriyordu.

Zihnimden fırlayan anılar beni irkiltti. "Erime için özür dilerim."

Acı Ronan'ın yüzüne kazındı. "Üzgün olan benim. Asla itmemeliydim."

"Bu senin hatan değil. Sadece evde yara izlerimi kapatmaya alışkın değilim çünkü onları görecektim kimse olmadı."

Colt'un çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Onları bizim yanımızda saklamak zorunda değilsin."

Dash parmaklarını tekrar benimkilerle birleştirdi. "O haklı. Utanacak hiçbir şeyin yok."

"Annenin aksine," diye homurdandı Trace alçak sesle. "Derisinin vücudundan yavaşça soyulmasını hak ediyor."

Böylesine şiddetli tehditler savururken Briar'ı okşadığı görüntüsü beynime kısa devre yaptırdı. Trace'in neden umurundaydı ki? Benden nefret ediyordu.

Colt saçlarımı yüzümden çekti. "Neden olanları kimseye anlatmadın?"

Dudağımın kenarı endişelendi. Bu cevaplaması kolay bir soru değildi. "Bazen bilinmeyen her şeyden çok daha korkutucudur. Sonrasında bir süre daha iyiydi. Birkaç gün sonra beni doktora götürdü ama onlara gerçekte ne söylersem Çocuk Koruma Hizmetleri'ne gideceğimi biliyordum."

Trace'in gözleri kısıldı. "Ve eminim ki sana bunun ne kadar korkunç olacağını söylemiştir, böylece sesini çıkarmazsın."

Dudaklarım sert bir çizgi halinde birbirine yapıştı çünkü Trace haklıydı. Annem, koruyucu ailede başınıza ne kadar korkunç şeyler gelebileceğini bana anlatmıştı.

Trace'in ifadesi yumuşadı. "Seni manipüle ediyordu. Çünkü eğer ortaya çıkarsa kendini hapiste bulacağını biliyordu."

Gözlerimin arkasında basınç oluşurken midem bulandı. "Benden o kadar nefret ediyor ki, nedenini bir türlü anlayamadım."

Briar'ı da yanına alarak doğrulup oturdu. "Senden nefret ediyor çünkü sen onun asla olamayacağı her şeydin. Özel. Akıllı. Nazik."

Trace'e baktım, bana karşı nazik davranmasının yarattığı serabı temizlemeye çalışıyormuş gibi göz kııptım. "Bunu bilemezsin. Beni tanımıyorsun."

"Biliyorum. Son okulunda, neredeyse tam zamanlı bir işte çalışmana rağmen hep A aldığını biliyorum. Yaralı bir sokak kedisine sahip çıktığını biliyorum." Parmağını Briar'ın ucu olmayan kulağının üzerinde gezdirdi. "Ve Colt'un sahip olduğu en iyi arkadaş olduğunu biliyorum çünkü senin hakkında hiç susmadı. Yani yeterince biliyorum."

Sertçe yutkundum.

Trace'in gözleri parladı, irislerindeki menekşe rengi ışıldadı. "Annen kıskançtı, acımasızdı ve kafayı yemişti. Ve eğer inanırsan

sana söylediği yalanlardan herhangi biri, o zaman sen bir aptalsın."

Ayağa kalktı, Briar'ı yere bıraktı ve kapıyı arkasından çarparak odadan ıktı.

Trace'in kaybolduğu yere baktım. "O da neydi?" Fısıldadım.

Dash kıkırdadı. "Trace'in sevgi dili. Sadece o sana aptal diyebilir ve bunu duyduğu en güzel Şeymiş gibi gösterebilir."

Ronan bileğimi sıktı. "Umursuyor. Sadece onun için zor." "Neden?" diye sordum.

Ronan'ın gözlerinin üzerinde gölgeler dolaştı. "Senden bir Şey saklamaya alışmıyorum ama bunu söylemek de bana düşmez."

Başımı salladım. "Anladım." Biri iznim olmadan sırlarımı açıklarsa çok sinirlenirdim.

Colt omzumdaki kasları yoğurdu. "Neden bugün okulu tatil etmiyoruz? Sinemada bir film maratonu yapabiliriz ve Baldwin bize atıştırmalıklar hazırlayabilir."

Başımı salladım. "Dersleri kaçırmayı göze alamam. Zaten gerideyim." Bütün gün yatarsam, sadece geçmişi düşünürdüm. Dikkatimi dağıtmak en çok yardımcı olacak Şeydi.

Dash kaşlarını çattı. "Emin misin? Dn ok Şey oldu..."

Onlara düzenli olarak kabuslar ve geçmişe dönüşlerle uğraştığımı söylemek istemedim. Bu onları sadece zecekti.

geldiğince ağzımı bir gülümsemeye dönüştürdüm. "Eminim. Okul şu anda tam da ihtiyacım olan Şey."

Ve gerçek şu ki, dün gece o dört adamla birlikte uyurken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Sadece bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Ellerimi eteğimin üzerinde gezdirerek görünmez kırısklıkları düzelttim. Briar "*Oyalıyorsun*" der gibi bir *miyavlama* çıkardı.

"Evet, evet," diye mırıldandım. Ama yine de kapıyı açmadım.

Dün bir şeyler değişmişti. Duvarlar yıkılmıştı ve çocuklar artık beni biraz daha net görüyorlardı. Ve ben de onların daha doğru bir resmini elde ediyordum. Eski bir arkeolojik kazıda kazı yapmak gibiydi. Fırçamın her darbesi biraz daha fazlasını ortaya çıkarıyordu.

Uzun bir nefes alarak kapıyı açtım ve koridora çıktım. Merdivenlere doğru yöneldim ama sesler duyunca durdum.

"Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydim. Sırtındaki yara izleri benim suçum," diye homurdandı Colt.

"Onu koruduğunu sanıyordun. Evde nelerle uğraştığı hakkında hiçbir fikrin yoktu," diye karşı çıktı Ronan.

Beni korumak mı? Neyden koruyorsun?

Bir düdük sesi duyuldu ve Trace başını merdivenlere doğru eğdi.

"Meraklı şirket."

Ona kaşlarımı çattım. "Merdivenlerden iniyorum. Arkamdan fısıldayan sizsiniz."

Trace'in ağzının köşesi kalktı. "Kulak misafiri oluyordun, yoksa bekliyor değil yürüyor olurdun."

"Her neyse," diye .

Colt'un bakışları üzerimde gezindi. "Buna hazır olduğuna emin misin?" Başımı salladım. "İyiyim, gerçekten."

Gerçek şu ki, hâlâ biraz titriyordum, duygusal bir akşamdan kalmaydım. Ama daha önce muazzam bir kahvaltı yapmıştık ve okulun rutini iyi olacaktım.

Dash ikna olmuş görünmüyordu. "Derslerin fazla geldiğine karar verersen birimize mesaj at, seni eve götürebiliriz."

Ona gerçek bir gülümseme verdim. Her zaman beni kolluyordu. "Teşekkür ederim."

Colt anahtarlarını parmağında döndürdü ve ön kapıya yöneldi. Hepimiz onun peşinden gittik ve Range Rover'da her zamanki koltuklarımıza yerleştik.

O koltukları neyin belirlediğini merak ediyordum. Colt her zaman şofördü ve Trace de her zaman tüfeği alırdı. Louisiana'da hiç arkadaşım olmamıştı ama okuduğum kitaplarda erkekler hep önde kimin oturacağı ya da kimin kullanacağı konusunda kavga ederlerdi. Bu dördü hiç kavga etmemişti.

Ronan uzandı ve başparmağıyla kaşlarımın arasındaki noktaya masaj yaptı. "Dash'in saçma matematik problemlerinden birini çözmeye çalışıyormuş gibi ."

Sıradan bir dokunuş benimde dans eden bir ısı dalgası yarattı. Sertçe yutkundum, vücudum karmakarışık olurken ihtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Önde kimin oturacağı ya da kimin kullanacağı konusunda neden hiç kavga etmediğinizi merak ediyordum."

Trace'in bakışları dikiz aynasından bana kaydı ama bir şey söylemedi.

Dash, "Bence endişelenmemiz gereken daha büyük şeyler var," diye açıkladı.

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Trace'in hikâyesini bilmiyordum ama Colt ve Dash'in kendilerine en yakın insanları kaybettiklerini ve Ronan'ın da bir nedenden ötürü ailesiyle bir ilişkisi olmadığını biliyordum. O zaman onun da annesini kaybetmiş olduğu aklıma geldi. Declan dün bunu benimle paylaştığında, Ronan'la kardeş olduklarını bilmiyordum. Kalbim ikisi için de acıyordu.

Colt sırtarak, "Yaşımıza göre olgun sayılırsınız," dedi.

Ronan homurdandı. "Kahvaltı tercihin Meyveli Pebbles ya da Kont Chocula. Bunun seni olgunluk yarışının dışında bıraktığına eminim."

Colt onu tersledi. "Sanki aksiyon figürü koleksiyonunla konuşacak birisin de."

Ronan kızardı. "Onlar koleksiyon parçaları."

Trace bir kahkaha attı. "Baldwin odanı yeniden dekore etmemiş olsaydı muhtemelen hâlâ süper kahraman çarşaflarıyla uyuyor olacaktın."

"Hepiniz bir avuç pisliksiniz," diye mırıldandı.

Değiş tokuşla ilgili bir şey beni gülümsetti. Sanki sonunda her köşede dramın olmadığı normal bir günde erkeklerin nasıl bir göz atıyordum.

Ronan bana pis bir bakış gönderdi. "Sırıtişını biraz azaltabilirsin." Sadece daha geniş gülümsedim. "Süper kahraman filmlerini severim."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?" Başımı salladım, sonra da kızardım.

Parmağı yanağımda gezindi. "Bu güzel pembe de neyin nesi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonra itiraf edebileceğimi fark ettim. "Sinema biletleri için fazladan param yoktu, bu yüzden yerel sinemaya arka taraftaki personel girişinden gizlice girerdim."

Trace kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. "Haneye tecavüz mü, Minik Kuş? Şok oldum."

Gözlerimi devirdim. "Kapı hiç kilitlenmediği için tam olarak kırılmadı."

Dash güldü. "Yaratıcılığını gösteriyor."

"Thor için her şeyi yaparım. O çok yakışıklı, biliyorsun."

Aracın içini dört hırıltı doldurdu ve gülmekten kendimi alamadım.

Colt her zamanki park yerine çekti ve hepimiz araçtan indik. Chloe'nin Mimi ve Grace'le yaklaştığını görünce inledim. Beni tamamen görmezden gelerek çocuklara gülümsedi.

"Hey, çocuklar. Bu hafta sonu için gerçekten sabırsızlanıyorum. Hepimiz bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Kaskatı kesildim. Colt, Ronan, Dash ve Trace'in Chloe ile bir araya gelme fikri beni fiziksel olarak hasta etmişti.

"Seninle plan yapmışlar gibi davranmayı bırak," dedi Declan yürürken.

Chloe'nin bakışları ona kaydı. "Öyle bir şey demedim, sadece birbirimizi göreceğimizi söyledim."

Declan gözlerini devirdi. " değil."

Chloe'nin dişleri birbirine çarptı ve ayağını yere vurmasına iki saniye kalmış gibi görünüyordu. Bu iyi bir bakış değildi.

"Git buradan Chlo," dedi ona bakmadan. "Hiçbirimiz mecbur kalmadıkça seninle uğraşmak istemiyoruz."

"Dec'le aynı fikirde olduğum tek bir konu var," diye mırıldandı Colt. Chloe kızardı ve arkadaşları peşinden giderken hışımla uzaklaştı.

Declan bana yaklaşıırken kaşları çatıldı. Bir elini kaldırdı ve parmağını gözümün altında gezdirdi. "İyi misin?"

Hafif dokunuş tenimde hoş bir ürperti yarattı. "İyiyim. Sadece pek iyi uyuyamadım."

Tamamen yalandı. Babam öldüğünden beri uyuduğum en iyi uykuyu uyumuştum. Ama akşamdan kalmalığın bende koyu halkalar ve kırmızı gözler bıraktığını biliyordum.

Declan bir elini saçlarımin altından geçirdi ve boynumu yoğurdu. "Belki de eve gidip dinlenmelisin."

Onun dokunuşuyla içime bir sıcaklık yayıldı ve ne olduğunu anlamadan Declan'ın içine düştüm, başımı göğsüne yaslamıştım ve gözlerim yarı kapalıydı.

"Hayır... Derslere gitmem gerek," diye mırıldandım, sesim yarı sarhoş gibi çıkıyordu. "Yeter," diye Ronan. "Onu mıncıklamayı bırak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve birbirlerine dik dik bakan iki kardeş arasında gidip geldim.

Bu pek çok açıdan kötüydü. Ama en çok da kendime karşı dürüst olursam, bu beş adamın hepsine karşı bir çekim hissediyordum. Bu da beni çok kötü hissettirdi.

DERS SIRASINDA SESSİZDİM. Connor'ın rahat şakaları bile beni düşüncelerimden çekip çıkaramıyordu. Çünkü biri benden o kadar da hoşlanmayan beş farklı erkeğe karşı nasıl hisler geliştirdiğimi anlamaya çalışmanın sonsuz döngüsü içinde kaybolmuştum. Benim sorunum neydi?

"İyi olduğuna emin misin?" Connor sırt çantamı kapıp *Suç ve Ceza* kitabımı tekrar içine koyarken sordu.

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Dün gece pek iyi ve sekiz saatimi zaman oldukça oluyorum."

Yalan söylediğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama aynı hikâyeyi anlatmaya devam etmek daha güvenliydi.

Connor kıkırdadı. "Sana şu mega boy enerji içeceklerinden lazım."

"Oh, hayır. İnanamayacağın kadar duvarlardan atlardım ve bu gece asla uyuyamazdım."

"Tamam, sana kafein yok."

Yoklama kâğıdını imzaladık ve koridora çıktık. Neredeyse Damien ile çarpışıyordum.

Burnu kötü bir koku almış gibi kıvrıldı ve bakışları kolyeme odaklandı. "Bunu sana kim verdi?" diye bağırdı.

Birkaç adım geriye sıçradım, parmaklarım madalyonun etrafında kıvrıldı. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Arkadaşı Caspian onu geri çekti. "Burada olmaz." Ama sanki öğle yemeğinde beni yemek istiyormuş gibi bana ters ters baktı.

Damien bana doğru adeta hırladı. "Seni sonsuza kadar güvende tutamayacaklar."

Onlar uzaklaşırken kolyeyi daha sıkı kavradım. *Beni neyden koruyacaktı? Ondan mı?* Dash'in kolyeyi asla çıkarmayacağıma dair sözleri kafamda dönüp duruyordu, kolyenin beni nasıl koruyacağı. Ama bu mümkün değildi, değil mi?

"Onu görmezden gelin," dedi Connor. "O çoğunlukla havlar." Ama Connor'ın yüzündeki endişeli ifade bana bunun doğru olmayabileceğini söyledi.

"Elbette," diye mırıldandım.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi el sallayarak ve ben de English Lit'e doğru yöneldim.

Yürürken, ilk günümde bile daha fazla gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Öğrenciler başlarını eğip fısıldadıkça tedirginlik içime işliyordu. Chloe, Mimi ve Grace'in yanından geçerken Chloe bana muzaffer bir gülümseme gönderdi. Arkadaşlarıyla konuşurken sesi abartılı bir şekilde sempatik bir ton aldı. "Bu gerçekten üzücü, biliyorsun. O çöp yığınının içinde yaşadığını düşünsene. Colt'un onunla yaşamasına izin verecek kadar ona acımasına şaşmamalı. Çok iyi bir kalbi var."

Kaskatı kesildim ama hareket etmeye devam etmek için kendimi zorladım. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Tahmin ediyordu.

Ama sonra insanların ellerindeki broşürleri gördüm. Ağzım kurudu ve kâğıtta ne olduğuna göz atarken tenim ısındı. *Çöpler hurdalıktan geliyor.* Ve annemin evinin bir fotoğrafı vardı. Aşırı büyümüş çimler. Atılmış makineler ve ön bahçede kim bilir başka neler vardı.

Utanç içindeydim ama Chloe'nin kazanmasına izin vermeyi reddettim. Başımı dik tuttum ve yürümeye devam ettim.

Colt, Ronan ve Dash aceleyle koridora çıktılar. Önce Colt yanıma geldi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ama sesim kısıktı, zar zor duyuluyordu.

Yüz hatlarını endişe kapladı. "Birinin evinizin fotoğrafını nasıl çektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Chloe'ydi." Colt'un kaşları havalandı. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece iki arkadaşına fısıldıyordu," diye tersledim. Colt'un onun böyle bir şey yapacağına dair şüphesi canımı yaktı.

"Lanet olası sürtük," diye Ronan.

Dash'in gözleri ona sertleşti. "zgnm, Leighton. O her zaman acımasızdı ama bu başka bir seviye."

Colt elimi sıktı. "Onunla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Eğer ona ilgi gösterirseniz, bunu yapmaya devam edecektir. Onu görmezden gelirsek, sonunda duracaktır."

Dash kuşkulu görünüyordu. "Chloe'nin ne kadar kararlı olabileceğini anladığından emin değilim."

Koridordaki bir kargaşa odağımı değiştirmeme neden oldu. Declan kalabalığın arasından ilerliyor, ilerlerken insanları neredeyse kenara itiyordu. Gözleri benim üzerimde parladı ama sonra Ronan'a kaydı, rengi gümüşe dönmüştü, öfkesi orada titreşiyordu.

Oh, .

Hiçbirimiz durumu yatıştırmak için harekete geemeden Declan Ronan'ı dolaplara doğru itti ve kolunu Ronan'ın boğazına dayadı. "Bana nasıl söylemezsin?"

Ronan'ın eli dışarı fırladı ve Declan'ın boynunu sıktı. "Benden bir şey alacakmışsın gibi davranıyorsun."

Dash ve Colt onları ayırmak için acele ettiler ama bu kolay olmadı. Her iki kardeş de diğerini tutmak için mücadele ederken itiş kakış ve kfrleşmeler oldu.

"Uzaklaştırılmak mı istiyorsun?" Colt alçak sesle tehdit etti. "Burası yeri değil."

Declan Colt'a doğru bir bakış fırlattı, öfke ve acı vardı. "Eğer bana sylemeyecekse, o zaman senin söylemen gerekirdi. Eğer biri ona zarar veriyorsa, bunu bilmem gerekirdi."

Kafamdaki tüm kan çekildi. *Onu incittim*. Bana zarar veriyordu. Declan biliyordu.

Trace aceleyle gruba yaklaştı, bakışları Declan ve arkadaşları arasında gidip geliyordu.

Ronan kaskatı kesildi. "Ona söyledin mi?"

Trace kendi boynunun arkasını kavradı ve sıktı. "Bilmesi gerekiyordu. Sen istesen de istemesen de o da bu işin bir parçası."

Ronan, Trace'i yere serecekmiş gibi saldırdı ama Dash onun önüne geçti ve onu geri itti. "Yapma. Colt haklı.

Burada olmaz."

Declan'ın bakışları bana kilitlendi. "Leighton."

O tek kelimede o kadar çok acı vardı ki. Her şeyi biliyordu. Colt'un bende gördüğü çürükleri. Nerede yaşadığımı. Sırtımdaki yara izlerini.

Başımı Trace'e doğru çevirdiğimde gözlerim yaşardı. "Buna hakkın yoktu."

Sesim her kelimede öfkeyle titriyordu. Ve sonra kaçtım.

Koridorda koşarken görüşüm bulanıklaştı. Nereye gittiğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim kaçmak zorunda olduğumdu.

Trace beni tüm öğrencilerin önünde çırılçıplak soymuş da olabilir. İçimde bir öfke dalgası daha patladı. Bu ne cüret? En karanlık sırlarımı bir başkasına anlatmaya ne hakkı vardı?

Zilin  almasına aldırmadan köşeyi döndüm. Öğrenci kalabalığı kayboldu ve adımlarım tamamen durana kadar yavaşladı. Kendimi arka koridordaki basamaklara bıraktım, kollarımı bacaklarıma doladım ve kendimi duvara yasladım.

İçimdeki her şey çiğ ve açıkta hissediliyordu. Sırtımdaki yara izleri sanki etim yeniden yanıyormuş gibi daha da sıcaktı.

Fayansların üzerinde ayak sesleri geliyordu ama kafamı kaldırıp bakmadım. Belki başımı eğersenem gelen her kimse yanımdan geçip giderdi.

Ayak sesleri yavaşladı ama ben hâlâ kafamı kaldırmadım.

Önümde bir figür çömeldi ama bakmak istemedim. Kim olduğunu görmek istemedim.

Declan'ın yüzü görüş alanımı doldurdu. Saf ıstırap yüz hatlarına kazınmıştı.

Buzlu pençeler göğsüme saplandı. Canının yanmasını istemiyordum. Herhangi bir sebepten dolayı değil ama özellikle benim yüzümden.

" ok özür dilerim."

Utanç içimi kaplarken boğazımdaki yanmaya karşı yutkundum. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim. Annem ilk kez

Bana ters davrandı, doğruca okul danışmanına gidip her şeyi anlatmalıydım. Hatta karakola gidip kendim şikâyetle bulunmalıydım. Korkunun beni bunu yapmaktan alıkoymasına izin vermişim ve şimdi herkes bana acıyarak bakıyordu.

"Leighton," diye mırıldandı Declan, sesi boğuklaşmıştı. "Lütfen bana bak." "Görmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Neyi gördün?"

"Yazık," diye . "Beni artık sadece bu zayıf, kırık kız olarak göreceğinizi bilmek istemiyorum."

Büyük, sert eller yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı ve bakışlarımı Declan'ınkilere zorladı. "Seni *as/a* zayıf olarak görmeyeceğim. Asla kırılmamış. Sana baktığımda gördüğüm tek şey ateşte dövülmüş çelik. Çoğu insanın anlayamayacağı kadar güçlüsün. Ve bu yüzden daha güzelsin."

Declan'ın gözleri bir kez daha gümüşe dönerken nefesim kesildi. O gümüşün altında bir şey vardı, bir anlayış.

"Neden bu önemsiyorsun?" Soru, ben durdurmaya fırsat bulamadan ağızımdan kaçıverdi. Ama bilmek için can attığım tek şey buydu.

Declan ellerini yanaklarımdan çekmeden bana baktı. Cevap vermek yerine bana başka bir soru sordu. "Birinin bana zarar verdiğini bilseydin, nasıl hissederdin?"

İçimde nefesimi kesen bir öfke patladı. "Onları öldürmek isterdim."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben de öyle hissediyorum."

Declan'ın başparmakları sakinleştirici bir ritimle yanaklarımı okşadı, kızgınlığımı hafifletti. Gülümsemesi kayboldu. "Birinin seni incitmesi düşüncesine katlanamıyorum."

"Bu hiç mantıklı değil. Birbirimizi çok az tanıyoruz." Declan'a ve çocuklara karşı hissettiğim derin korumacılığın nasıl mantıklı olduğunu anlamaya çalıştım. karşı bu çekimi nasıl hissedebildiğimi.

"Yoğun duygular her zaman mantıklı değildir. Bazen bazı insanların hayatında olmanız gerekir. Bunu fark etmek uzun sürmez."

Bu doğru olabilirdi ama burada daha fazlası vardı ve beynim bunu anlamak için mücadele ediyordu.

Declan alnını benimkine yasladı. "Korkutucu biliyorum. Sana kadar zaman tanıyabilirim. Sadece sen bu zamanı kullanırken benden senden uzak durmamı isteme."

Declan'ın uzak durduğu düşüncesi içimdeki her şeyi isyan ettirdi. Ama bu da mantıklı gelmiyordu. Gözlerimi kapattım ve paniğimi hafifletmeye çalışarak derin nefes aldım. Bu bir hataydı. Burnuma taze yağmur ve nane kokusu doldu. Hiç düşünmediğim bir kombinasyondur ama yuvarlanmak istiyordum.

"Declan..." Nefes aldım.

Beni tutuşu daha da sıkılaştı. "Bana gitmemi söyle."

"Ya gitmeni istemiyorsam?" Karnımın alt kısmındaki bir çekim güçlendi.

"Çok cesurca," diye fısıldadı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken. "Çok güzel."

Aradaki mesafeyi kapatan bendim, dudaklarım umutsuz bir ihtiyaçla onunkileri buldu. Declan'ın dili içeri kayarak benimkini okşadı. Bu bir his patlamasıydı. Nane ısırtığı. Ateşin kıvılcımı. Declan olan her şeyde kendimi kaybederken hepsi etrafımda dönüyordu. Ona karşı hissettiklerimin mantıklı olmaması önemli değildi. Önemli olan tek şey bu duygunun hiç gitmemesiydi.

Kendimi Declan'a bastırdım, daha fazlasını, her şeyi arıyordum.

Alçak sesle homurdandı, elleri saçlarımda dolaşıyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Chloe'nin tiz sesi sesi kesiyor Hava.

Ve böylece, bir kova buzlu su da başımdan aşağı döküldü.

DECLAN ayağa fırladı ve Chloe'ye doğru döndü. "Senin derdin ne be?"

Chloe kızardı ve gözleri parladı. "Sorunumun ne olduğunu *biliyorsun*. Geleceğimizin ne getireceğini biliyorsun. Bunu yapamazsın!"

Bu sefer neredeyse ayağını yere vurmuyordu. İsteddiği şekeri alamayan üç yaşındaki bir çocuk gibi ayağını yere vurdu.

Declan Chloe'ye ters ters baktı. "Bildiğim kadarıyla Meclis hâlâ özgür iradeyi destekliyor."

Sürekli bahsettikleri bu Meclis de neyin nesiydi? "kadar basit olmadığını biliyorsun." Chloe'nin sesi yumuşadı, Neredeyse mırıldanıyordu. "Hepinizin liderlik etmesine ihtiyacımız var. Ama bunu yapmak için demir atmış olmanız gerekiyor."

Declan bana doğru hızlıca bir bakış attı.

Birden kendimi yine dışlanmış hissettim. Ama bu tam da Chloe'nin istediği şeydi. İkisinden de kaçarak ayağa kalktım ve koridora yöneldim.

Declan takip etmeye çalıştı ama Chloe onu durdurmak için kolundan tuttu. Onlara bakmak bile istemiyordum. Hızımı artırarak yönümü bulmaya ve en azından bir sonraki dersime giden yolu bulmaya çalıştım, her ne kadar İngiliz Edebiyatı'na bugünlük veda etmek zorunda kalacak olsam da.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve ardından Declan'ın eli dirseğime dolandı. "Leighton."

Döndüm ve ona baktım. Declan cam gibi gözlerime baktığı anda yüzünde acı çizgileri belirdi. "Özür dilerim. Chloe tam bir baş belası ve-

"Sadece dur," diye fısıldadım. Birdenbire bitkin düştüm. İçinizi saran ve kemiklerinize yerleşen türden bir yorgunluk.

"Neyi durdurayım?"

"Hepinizin bitmek tükenmek bilmeyen sırları var ve bu sorun değil, ama Chloe gibi insanların etrafında olmak istemiyorum ve onunla bir bağınız olduğu çok açık."

Declan kolumu daha sıkı kavradı. " bir şey değil."

"O zaman bana açıkla."

Hemen konuşmadı ve ben de başımı sallayarak kolumu tuttuğu yerden çektim.

"Ailelerimiz," dedi Declan.

Duraksadım ve ona baktım.

"Yüzyıllardır birbirlerine bağlılar. Bu da Chloe'den ne kadar hoşlanmasak da onun hakkında yapabileceklerimizin sınırlı olduğu anlamına geliyor."

"Meclis mi?" Ben sordum.

Declan başıyla onayladı. "Bir tür topluluk organizasyonu gibi. Uzun yönetimde olan aileler."

Kalbim hızlandı. "Ve senden ne yapmanı istiyorlar?"

Sertçe yutkundum, gözleri benimkilere dikilmişti. "Hepimizden liderlik etmemiz bekleniyor ama Chloe'nin bizimle birlikte liderlik etmesini istiyorlar."

Declan'ın sözlerinin derinliklerini okumaya çalışarak daha dikkatli baktım. Doğru olduklarını hissediyordum ama sanki daha fazlası vardı. Bu kelimelerin altında bir şey.

Declan parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bu hiçbirimizin istediği bir şey değil. Ama beklentiler yüzünden dikkatli davranmak zorundayız."

için bundan nefret ettim. İstediğin gibi yaşayamamak ya da kişiyle birlikte olamamak. Güçlü seçkinlerin bu dünyası daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Declan'ın elini sıktım. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "İnan bana, istediğim tek kişi sensin. Her zaman."

Sınıf arkadaşlarımı AP Biyoloji dersinden çıkıp yemekhaneye giden öğrenci kalabalığının içine doğru takip ettim. Ama hepsi bulanıktı. Döngüsel düşünceler içinde kaybolmuştum. Declan'ın sözleri kafamın içinde tekrartekraryankılanıyordu. *"İnan bana, istediğim tek kişi sensin Her zaman."*

Tanrım, bunu istedim. *Onu* istiyordum. Ama istediğim tek kişi o değildi ve bu beni suçluluk duygusuna boğdu.

"Hey, Leighton." Connor yanımda dururken sırtarak bana baktı.

"Merhaba," diye karşılık verdim, varoluşsal krizimden kurtulmaya çalışıyordum.

"Yarın Joe'nun göl evinde bir parti var. Sen de gelmelisin."

Birkaç kez göz kırptım. Eski okulumda bir kez bile partiye gitmemiştim. Tüm amacınız görünmez olmak olduğunda, davet edilme eğiliminde olmuyorsunuz. Partileri sevip sevmediğim konusunda bile hiçbir fikrim yoktu.

"Neden senden dünyanın en karmaşık denklemini çözmeni istemiş gibi hissediyorum?" Connor sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hiç partiye gitmedim." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin?"

Omuz silktim. "Eski okulumda pek arkadaşım yoktu."

Connor'ın kaşları çatıldı ve sonra sırtarak bir kolunu omzuma attı. "Artık arkadaşların var." Gözleri bir an için parladı. "Lanet kız, kokuyorsun-"

Ronan arkamızdan homurdanarak, "Bu cümleyi bitirirsen dalağını vücudundan çıkarırım," dedi.

"Kahretsın!" Connor anında kolunu indirdi. "Özür dilerim, şey demek istemedim. Sadece böyle birini koklamamıştım-"

Ronan homurdandı.

Connor ağzını kapattı, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Ben gidiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar."

Gözlerimi Ronan'a diktim. "Bu da neydi böyle?" "Sana dokunmaması gerekiyor," diye homurdandı Ronan. "Buna karar verecek kişinin ben olmam gerekmiyor mu?"

Ronan sustu. "Sana dokunmasını istedin mi?"

Konuşurken yüzünde acıya benzer bir şey vardı ve ben ona acıdım.

"Öyle değil. Ama o benim arkadaşım. Hayatımda pek fazla arkadaşım olmadı ve bu güzel bir şey."

Yemek salonuna doğru ilerlerken Ronan'ın içindeki gerginlik azaldı. "Tamam. Yine de sana dokunmasından hoşlanmıyorum. Seni koklamasından."

Burnumu kırıştırdım. "Bu koku olayı da neyin nesi?"

Ronan'ın ağız kavisli içine a Sırı, ve ve etki yıkıcıydı. "Harika kokuyorsun, Leighton."

"Parfüm sürmüyorum."

Ronan omuz silkti. "Sadece sen varsın." Yemek masamıza yaklaşırken adımları yavaşladı. "Sen iyi misin?"

Bunu sormasının muhtemelen milyonlarca nedeni vardı. Chloe'nin nereden geldiğimle ilgili numarası. Trace'in beni Declan'a ispiyonlaması. Tüm bu dünyanın hâlâ çok yeni olduğu gerçeği.

Derin bir nefes aldım. "Bundan çok daha kötülerini atlattım."

Ronan'ın çenesi granit gibi sertleşti. *Kahretsin*. Söylediğim yanlış bir şeydi.

"Kimse seni incitemez. Artık değil. Buna Trace de dâhil," diye homurdandı Ronan.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Kollarımı Ronan'a dolayarak yüzümü göğsüne bastırdım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Çenesini başıma yasladı ve derin bir nefes aldı. "Güzel," diye homurdandı.

Onu serbest bıraktım, aniden yemek salonundaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ettim. İçimi çektim. "Odaklanacak daha iyi bir şeyleri yok mu?" Homurdandım.

Ronan kıkırdadı. "Belli ki hayatları çok sıkıcı."

Masamıza yaklaştığımızda birinin ikimiz için de yemek getirdiğini gördüm. Declan zaten buradaydı ve beni kardeşiyle görünce incinecek diye hazırlandım ama yüz ifadesinde sadece merak vardı.

Dash bana temkinli bir gülümseme gönderdi. "Bu sabah seni özledim."

Yanındaki koltuğa oturdum ve eğilerek omzumu onunkine dayadım. "Ben de seni özledim."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Seninle biraz derse ihtiyacım var."

"Hepimiz öyle," diye homurdandı Colt.

Ona doğru bir bakış gönderdim. "Çok mu huysuzsun?" "İnsanlar seninle uğraştığında huysuzlaşıyorum."

Bu ifade bakışlarımın Trace'e kaymasına neden oldu. Onunla tanıştığımndan beri ilk kez emin görünmüyordu. *Güzeldi*. Yaptığı o boktan şeyden sonra terliyor olmalıydı.

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Eğer bir daha özel hayatımı *herhangi biriyle* paylaşırsan, seni kendi ellerimle hadım ederim."

Tüm masamız sessizliğe gömüldü.

Trace yutkundu, sonra başını salladı. "Anlaşıldı."

"Güzel." Bir patates cipsi aldım ve ağızma attım. "Connor beni bu hafta sonu bir göl evindeki partiye davet etti. Hepimiz gidebilir miyiz?"

Adamların geçiş yapması birkaç saniye sürdü ve sonra hepsi konuşmaya başladı.

Colt, "Asla olmaz," diye tersledi.

Dash, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Ronan, "Cesedimi çiğnemedi o partiye gidecek misin?" diye .

Sandalyeme çöktüm. İlk partim, ilk normal lise deneyimim buraya kadarmış.

Declan masanın altına uzandı ve dizimi sıktı. "Seni partiye götüreceğim."

Anında neşelendim, ama diğer adamların yüzlerindeki ölümcül bakışları görünce bu neşem hemen kayboldu.

BRIAR süslü kedi kulesinin tepesindeki yerinden miyavladı ve ben bu ses için şükrettim. Çocuklar Meclis toplantısı için ayrıldıklarından beri devasa ev tamamen sessizdi. Hâlâ hakkında pek bir şey öğrenememiştim ama en azından varlığını saklamıyorlardı.

Hepsinin Chloe'yle sarmaş dolaş olduğunu düşününce mideme kramplar girdi. Düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bunun yerine güzel anılara odaklandım. Bugün erkeklerin salonuna kapanıp ödevlerimizi yaptığımız günlere. Atıştırmalıklar ve şakalar vardı ve neredeyse... normal hissettirmişti.

Ama tam olarak *doğru* hissettirmiyordu. Çünkü bir kişi eksikti. Declan'ı bir sonraki çalışma seansımıza davet edersem Ronan ve diğerlerinin nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Onunla Ronan arasında tam olarak ne olup bittiğinden hâlâ emin değildim ama aramızdaki uçurumu iyileştirmeyi çok istiyordum.

Belki bu gece bunun başlangıcı olabilir.

Büyük gömme dolabımın kapısını açtım ve ışığı yaktım. tüm giysileri gözden geçirecek cesareti kendimde bulamamıştım. Çok bunaltıcıydı. Ama beni cesur hissettirecek bir kıyafete ihtiyacım vardı.

Parmaklarım kumaş sıralarının üzerinde gezindi ve dudağımın kenarını ısırdım. Ne seçeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

BEN

Kızlar bu partilerde genellikle ne giyerler? Kot mu yoksa daha şık bir şey mi?

Telefonuma baktım ve bir yanıt bekledim.

CONNOR

Bu bir hazırlık partisi. Her şeyi yaparlar.

BEN

Yani... elbise gibi mi?

CONNOR

Tasarımcı ve mümkün olan en az miktarda kumaş.

İnledim. Tam olarak umduğum şey değildi. Kürklü elbiseler hiçbir zaman bana göre olmayacaktı ama yine de bana uyacak bir şeyler bulabilirdim.

Dolabın elbiselerin bulunduğu bölümüne geçerek değerlendirmeye başladım. Daha resmi kokteyl elbiseleri, uzun elbiseler ve son olarak şık parti elbiseleri vardı. Bir tanesinin üzerinde durana kadar her birini inceledim.

Sırtarak ışığa tuttum. Mükemmeldi.

Hemen uyumlu bir siyah dantel sütyen ve tanga buldum ve onları . Sonra esnek kumaşı başımın üzerine çektim. Connor'ın önerdiğinden çok daha fazlasını örtüyordu ama kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde sarıyordu. Ve yakından baktığınızda, elbisenin her yerinde dantel altlığı ortaya çıkaran yırtıklar vardı.

Elbise bendim. Yırtık pırtık ve kırık olabilirdim ama elbisenin bir güzelliği vardı. Ve bunu sahiplenmemin zamanı gelmişti.

Yatak odamın kapısı çalındı. "İçeri gel,"

diye seslendim dolaptan çıkarken.

"Benim," dedi Baldwin içeri girerken. "Sadece yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek istemiştım-"

Beni içine çekerken sözleri kesildi.

Yerimde kıpırdandım. "İyi mi? Çok fazla değil mi?"

Baldwin ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Çok güzel görünüyorsun, Leighton."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

"Saçın ve makyajın için yardım ister misin?" Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

Görünmez buklelerini omzunun üzerinden attı. "Kızım, ben bu görev için yaratılmışım."

Güldüm. "Güzel, çünkü ben kesinlikle ."

BALDWIN'İN TELEFONU tezgâhın üzerinde vızıldadı ve o da telefonu açtı. Gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama başaramadı. "Declan geldi."

Midem allak bullak oldu. Diğer çocukların yaklaşık otuz dakika önce eve geldiklerini duymuştuk ama Baldwin onları odama almayı reddetmişti.

Omuzlarımı kavradı ve sıktı. "Hazır mısın?" Ağzım kurudu. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

"Kalk." Baldwin kalkmama yardım etti ve beni aynaya doğru çevirdi. yansımaya bakarken gözlerimi kırdım. Kendimi asla tanıyamazdım. Elbise sadece başlangıçtı. Kızıl saçlarım omuzlarıma ve göğsüme dökülen vahşi dalgalar halinde kıvrılmıştı. Baldwin bana gözlerimi çok daha büyük ve içlerindeki yeşil ışıltıyı inanılmaz derecede parlak gösteren dumanlı bir gölge vermişti. Ve dudaklarıma her ne yaptıysa onları dolgun, parlak meyveler gibi göstermişti.

Gözlerim parladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Oh, hayır," diye azarladı. "Ağlamak yok. Bütün emeklerimi mahvedeceksin."

Kollarımı ona doladım. "Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

Baldwin sarılmama karşılık verdi. "Benim için bir onurdu." Alt kattan bir kapı zili sesi geldi.

"iyi olur. Girişteki mermer zeminden kanı temizlemeye çalışmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Yüzümü buruşturdum ve çantamı kaptığım gibi odadan ıktım.

Aşağıdan sesler geliyordu ve topuklu ayakkabı giydiğim için yuvarlanmamaya dikkat ederek adımlarımı hızlandırdım.

Ayakkabılarım parkede ses çıkardığı anda beş göz beni buldu ve herkes dondu kaldı.

Yutkundum ama kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Merdivenlerin dibine ulaştığımda kaçıp saklanmak istedim.

Declan birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra öne doğru bir adım attı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim ama sesim ancak fısıltının üzerine çıkabildi. Dash bana sırıttı. "Az önce fel geçirdiğime eminim."

Çenesi kilitlenirken Trace'in gözleri dönüp parladı. "Bu biraz fazla değil mi sence de?"

Colt onun böğrüne sert bir dirsek indirdi. "Demek istediği, senin kadar nefes kesici görüldüğün için hazır olduğundan fazla dikkat ekebileceğin."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Yıllardır ilk kez kendimi güzel hissediyordum ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Declan elini benimkinin içine soktu ve sıktı. "Onunla birlikte olacağım.

O iyi olacak."

Ronan'ın bakışları kardeşinin üzerinde sertleşti. "ünkü senin sözün çok güvenilir."

Declan'ın yanağındaki bir kas patladı. "Seninkinden daha güvenilir."

"Kavga etmeyin. Lütfen." İkisinin arasına baktım. "Sadece normalmişim gibi davranabileceğim bir gece istiyorum. Sadece kısa bir süre için."

Ronan bir adım öne çıkararak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Asla normal olmayacaksın. Bunun için fazla sıra dışsın."

DECLAN, Mercedes G Wagon'unu çakıllı bir yola çevirirken bana . Bizi takip eden ve içinde dört kara kara düşünen alfa erkeğinin Range Rover'ın farları parlayarak aracımızın aydınlattı.

Declan'ın başparmağı elimin arkasında daireler çizdi. "Bunun için hazır mısın?"

Ona sıırttım. "Muhtemelen hayır, ama eğer nefret edersem, bir daha asla yapmak zorunda kalmayız, değil mi?"

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Ve eğer bu bir fiyasko olursa her zaman ayrılabilir ve milkshake almaya gidebiliriz."

"Ben milkshake hayranıyım."

Declan park etti ve eğilerek ağzımın bir öpücük kondurdu. "Bildiğim iyi oldu."

İçimden bir ürperti geçerken aynı zamanda karnımda bir sıcaklık birikti. Bu güçlü bir kombinasyondur ve daha fazlasını istiyordum.

Declan'ın gözleri gümüş rengine döndü. "Seni bu cipin içinde parçalamadan önce gitsek iyi olur."

İçimden bir kahkaha patladı.

Declan dışarı çıkarken, "Tehlikelisin, Leighton," dedi.

Kapımı açmaya çalıştığımda Declan çoktan oradaydı ve kapıyı benim için açmıştı. Elini uzattı, ben de minnetle tuttum. Bu topuklar ve çakıl iyi bir karışım olmayacaktı.

Kapılar iki noktadan çarptı ve Declan iç geçirdi. "Görünüşe göre korumaların başarmış."

Yüzümü buruşturdum. "Bunun için üzgünüm."

"Senin suçun değil. Onları suçlayamam bile. Ben de senin güvende olduğundan emin olmak isterdim." Kendimi sabitleyebilmem için elimi koluna doladı. "Hadi yapalım şunu."

Müzik seslerinin devasa kulübeye doğru ilerledik. İnsanlar her yerdedi. Su kenarındaki şenlik ateşlerinde, etrafı saran verandada, içeride.

Ön merdivenlerden yukarı çıktık ve arkamızdaki dört adamın farkındaydım. Eve girdiğimizde herkes bize bakmaya başladı ve ben de içimdeki kıvrınma isteğiyle savaştım.

Declan kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "İçecek bir şeye ne dersin?"

Başımı salladım. "Belki bir soda?" Bu benim ilk partimdi ve alkol iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

Declan beni akla gelebilecek her türlü alkolün bulunduğu bir bar alanına götürdü. Bir dizi gazlı içecek arasından iki kola aldı ve birini bana uzattı. Kendi kutusunu benimkiyle tokuşturdu. "İlklerle dolu bir geceye."

Sırıttım. "Beni getirdiğin için teşekkürler."

"Seni istediğin yere ."

Göz ucuyla bir hareket gördüm ama artık çok geçti. Kırmızı solo bardak çoktan havalanmıştı. Yumruğa benzeyen kalın, kırmızı, yapışkan bir madde tüm vücudumu kapladı.

Chloe'nin gözleri alaycı bir özürle parladı. "Tüh. Ayağım takıldı."

Vücudumu kaplayan maddenin nasıl olup da sadece bir bardak dolusu olduğundan emin değildim. Her yerdeydi. Saçımda, yüzümde, göğsümde. Alkolle karışık meyveli bir karışımın tadını alabiliyordum.

"Seni lanet olası sürtük," diye tersledi Declan.

Colt, Ronan, Trace ve Dash bir önümüzdeydiler.

Ronan Chloe'yi sertçe itti. "Seni Leighton'dan uzak durman konusunda uyarmıştık."

Gözlerinde bir tedirginlik titreşimi vardı ve sonra kabadayılığı geri geldi. Kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Bugün uyarıyı alanın sen olduğuna eminim."

Bunun üzerine kaskatı kesildim. Çocuklara toplantılarının nasıl geçtiğini sorma fırsatım olmamıştı. Başları belaya mı girmişti?

Ronan sinsice Chloe'ye doğru ilerledi. "Gücün sende olduğunu sanıyorsun ama gerçekte kimin elinde olduğunu unutuyorsun. Belki de bir hatırlatıcıya ihtiyacın vardır."

Mimi, Chloe'nin kolunu sıkarken ciyakladı. "Aptal olma." Chloe arkadaşına sert bir bakış attıktan sonra Ronan'a döndü.

"Bana dokunamazsın."

Ronan'ın yüzünde bir sırıtış belirdi ama bu sırıtış biraz vahşi olmaktan da öteydi. "Boynunu öyle hızlı kırabilirim ki kimse hareket ettiğimi bile göremez. Şu anda sadece can sıkıcısın, küçük bir sivrisinek gibisin ama Leighton'a bir daha zarar vermeye kalkarsan seninle hesaplaşırım. Ve bunu nasıl yaptığımdan hoşlanmayacaksın."

Chloe'nin beti benzi attı. "Babama söyleyeceğim."

Trace güldü, sesinde bir soğukluk vardı. "Sana iyi şanslar, tatlım."
Declan koluma girdi. "Gel . Seni .
Onunla ilgileneceklerdir."

Gözlerimi ayıramadığım bir araba enkazı gibiydi ama Declan beni merdivenlere doğru götürdü ve sonra merdivenlerden yukarı çıkardı. Sonunda çocuklar ve Chloe'yi gözden kaybettiğimde, burnumu kıvrarak kendime baktım.

Declan, "O kadar da kötü değil," diye beni temin etti.

Alay ettim. "Hawaii kokteyli ve gibi kokuyorum."

Bir kahkaha attı. "Bunun bir bardak Jungle Juice olduğuna eminim."

Kötü bir koku almışım gibi tüm yüzüm buruştu. "Bu da ne?"

Declan bizi yatak odasına götürüp kapıyı kapatırken sadece daha çok güldü. "İçinde tahıl alkolü ve kesilmiş meyve olan bir punç. Çöp kutularında yapıyorlar."

"Kim çöp kutusundan bir şey içer ki?"

"Sayılamayacak kadar çok insan."

Kendime baktım. "Yani bana her tarafımda çöp suyu olduğunu mu söylüyorsun?"

Declan sırtarak başını salladı. "En azından içmemişsin." "O da var," diye mırıldandım.

"İşte." Declan banyonun kapısını açtı ve bir yığın çarşafı işaret etti. "Temizlenebileceğiniz havlu ve bezler var."

"Teşekkürler."

Aynadaki yansımama baktım. Baldwin'in boyadığı o güzel tuval gitmişti. Saçlarımın yarısı artık yüzüme yapışmıştı ve kırmızı yumruk yer yer tenimi boyamıştı.

"Belki de eve gitmeliyim," dedim.

Declan arkama geçerek kollarımı sıktı. "Yapabiliriz ama onun geceyi mahvetmesi fikrinden nefret ediyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de boşa kürek çekmiş olabilirim.

Declan uzanıp bir el bezi aldı ve onu ıslattı. "May
ı?"

Yavaşça başımı salladım.

Declan önce yüzümdeki, sonra da boynumdaki yapışkan kalıntıları nazikçe sildi. Yumuşak bezin tenime değdiği her fırça kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Göğsümü temizleyebilmek için elbisemin askısını dikkatlice aşağı çekti.

Bakışları göğüslerimin kabarıklığına odaklandığında Declan'ın gözlerindeki gümüş parladı. Gözlerini bir anlığına kapatırken burun delikleri alevlendi.

"Dec?"

"Çok güzelsin. Kendi iyiliğin için fazla baştan çıkarıcısın." Bu sözleri sanki acı çekiyormuş gibi söylemişti.

Bir elimi yanağına bastırdım ve Declan'ın gözleri açıldı. O bakışlarda söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki. Ona doğru eğildim, sadece bir nefes uzaktaydım.

"Leighton," diye adeta yalvardı.

"Öp beni," diye fısıldadım.

Declan'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Beni kollarının arasına aldı ve bacaklarım beline dolandı.

Ağzını benimkine nazikçe değdirmeydi. Declan açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi aldı. Sanki sadece benim tadım onu doyuracakmış gibi.

Alt dudağımı ısırды ve nefesim kesildi. Dili içeri girdi ve kendimi ona karşı daha sert bastırdım. Verdiği tepkinin her zerresini hissedebiliyordum, kasları geriliyor, siki sertleşiyordu. ilgili her şey beni ölçüsüz bir şekilde güçlü hissettirdi.

"Leighton," diye inledi Declan dudakları boynumda gezinirken. Dişleri nabız noktamı sıyrıp orada gezinirken ürperdim. Birdenbire beni ısırması için yanıp tutuşmaya başladım.

Ama Declan'ın ağzı hareket etmeye devam etti. Aşağı ve daha aşağı. Göğsüm siyah dantelli sütyenden kurtulana kadar göğsümden aşağı indi. Declan'ın dudakları meme ucuma yapıştı ve sertçe emdi.

Görünmez bir kordon içimde sıkıca çekilirken ışık görüşümde dans etti.

Ne oluyordu?

Bilmiyordum, umursamıyordum, sadece daha fazlasını istiyordum.

Sonra derin ve son derece öfkeli bir ses, ihtiyacımın yarattığı bulanıklığı yarıp geçti.

"Ne sanıyorsun sen?"

Arayan Colt'tu ve az önce beni nefret ettiği bir adamla neredeyse kuru kuru sevişirken görmüştü.

"Senin derdin ne?" Colt kükredi. "Leighton, Chloe tarafından ıslatılıyor ve sen ondan yararlanıp kıyafetlerini çıkarmak için mükemmel bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kıpırdandım, yanaklarım alev alev yanarken elbisemi hızla düzelttim. Colt'un arkasındaki üç adamın bakışlarını hissedebiliyordum ve yeryüzünün beni bütünüyle yutmasını istiyordum.

Declan'ın gözleri o güzel gümüş rengine döndü ama içinde öfke alevlendi. "Olan şey bu değildi. Kıskanç olman, buraya buldozerle girip yargılarını etrafa saçabileceğin anlamına gelmez."

Colt'un burun delikleri alevlendi. "Leighton'a göz kulak oluyorum. O benim her şeyim. Beş yaşındayken ilk tanıştığımızdan beri öyle. *Senin* asla anlayamayacağın bir şey."

"Peki bu kimin suçu?" Declan tersledi. "Bizi ondan uzak tutan sendin. Sen-"

Colt'un yumruğu o kadar hızlı fırladı ki Declan'ın onu engelleme şansı yoktu. Colt, Declan'ın çenesine mide bulandırıcı bir çıtırtıyla vurdu. Ve sonra kargaşa patlak verdi.

Ronan Colt'u yakalarken Dash ve Trace de Declan'ı yakalamaya çalıştı. Colt ve Declan birbirlerine küfrederken ve çocuklar onları zapt ederken uzuvlar havada uçuşuyordu.

Hepsinin etrafından dolaştım ve önce banyodan sonra da yatak odasından sıvıştım. Koridorda aceleyle ilerlerken

bir arka merdiven. Onlardan uzakta olduğu sürece nereye gittiği umurumda değildi.

Topuğum bir basamağın kenarına takıldı ve neredeyse ayağım takılıyordu. Küfür ettim ve aptal ayakkabılarımı hızla çıkardım. Onları giyerken ne düşünüyordum ki? Bu elbiseyi mi? Bu partiye gelirken ne düşünüyordum ki? Ben böyle biri değildim. Normal, kelime dağarcığımın bir parçası bile değildi.

Partinin sesleri kulaklarımda çınılıyordu ama gözüm arka kapıya takıldı ve oraya doğru ilerledim. Arka sundurma öpüşen çiftlerle doluydu ama hepsini başarıyla atlattım. Arka merdivenlerden aceleyle inerken, ayaklarım çiğli çimlere battığında rahat bir nefes aldım.

Koşmaya başlayarak ağaçlara doğru yöneldim. Onların örtüsüne ulaştığım anda yavaşladım, daha derin nefes aldım. Suya doğru ilerlerken gözlerim yaşardı. Ay neredeyse dolunaydı ve gölün mürekkep siyahını aydınlatıyordu. Manzara çok güzeldi. Ama bu güzellik göğsümdeki ağrıyı dindirmeye yetmedi.

Ne zaman erkeklerle ilerleme kaydettiğimi hissetsem, bir şeyler . Belki de karşı cinsten insanlarla gerçekten arkadaş olamazdınız. Midem bulandı çünkü istediğim tek şeyin arkadaşlık olmadığını biliyordum.

Ama şu anda arkadaşlık için pek fazla seçenek yoktu. Sam denen kız iyi birine benziyordu. Belki o da bir arkadaş seçeneğiydi. Connor da. Ya da daha önce yaptığım şeye geri dönebilir, kalabalığın içinde kaybolabilirdim.

Bir dal kırıldı ve ben de .

Ay ışığında bir figür belirdiğinde kalbim hızlandı.

Damien'in yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Cık cık diye bir ses çıkardı. "O aptallar kayıp bir kuzuyu ormanda tek başına dolaşırken bıraktılar."

Nabzım ensemde atarken sertçe yutkundum ama sinmeyi reddettim. "Ne istiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "Öncelikle sendeki o iğrenç koku."

Kaşlarım çatıldı. "Kötü koktuğumu düşündüğün için üzgünüm ama bunu benden uzak durarak düzeltebilirsin."

Damien güldü ama sesi soğuk ve çirkindi. "Ben öyle düşünmüyorum. Her şeyi kontrol ettiklerini, her şeye sahip olduklarını sanıyorlar. Ama öyle değil."

Nefeslerim kısa, küçük pantolonlarda daha hızlı geldi. Koşmam gerekecekti. Kıyı şeridi boyunca koşmak en iyi seçeneğimdi. Ev görüldüğü anda çığlık . Daha kötüsü olursa, suya dalabilirdim.

"Ne , Küçük Kuzu?"

Bakışlarım tekrar ona döndü. "Tüm bu gecenin kötülüğü olayı biraz fazla kaçıyor."

Damien sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdadı. "Leighton... Hiçbir fikrin yok..."

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, bulanık bir hareketten başka bir şey değildi. Parmakları kolye zincirime dolandı ve sertçe çekip boynumdan koparıırken küfretti.

"Bu da ne-?"

Ama artık çok geçti. Damien beni boğazımdan yakaladı ve sertçe sıktı. "Yerini öğreneceksin, Küçük Kuzu, ve bu dizlerinin üzerinde olacak."

Tırmaladım ve tırmaladım, tekmeledim ve kendimi kurtarmaya çalıştım. Damien boğazımı daha sert sıkarak havamı kesti.

Panik beni yakaladı. Böyle bir şey . Savaşmayı bırakamadım.

Derinlerde bir yerde bir enerji patlaması oldu ve dizim havaya kalkarak tam Damien'ın bacaklarının arasına indi. Acı dolu bir çığlık attı ve beni bıraktı.

Özgür kaldığım an koşmaya başladım. Kaslarımı zorladıkça yanıyordu. Büyük kulübenin ışıklarını seçebiliyordum. Biraz daha.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ve bir el saçıma yapışarak beni geri çekti.

Acı içinde bağırdım, kaçmaya çalıştım.

"Kimse sana söylemedi mi?" Damien hırladı. "Asla bir avcıdan kaçma."

Ağzı açıldı ve köpek dişleri ay ışığında parlayarak uzadı. İçimdeki her şey dondu, dehşet aktı.

Bu gerçek değildi. Bu bir kabus, çeşit halüsinasyon olmalıydı. Belki de düşmüştüm ve çılgın bir beyin sarsıntısı geçirmiştim.

Ama sonra o dişler boynuma battı. Acı vücudumdaki her sinir ucunu . Ve tek yapabildiğim çığlık atmaktı.

Acı yaşıyan, nefes alan bir şeydi. Beyaz ateş dalgaları halinde sistemimde dolaşıyordu. Bir parçam hâlâ çığlık attığımı, sesimin kısıldığını fark etti ama duramıyordum.

Etrafımdaki dünya bulanıklaştı. Yukarıdaki yıldızlar, görüş alanımda dans eden ışık fırça darbelerine dönüşerek bulanıklaştı.

Vahşi bir çığlık duyuldu ve aniden Damien'in geri çekilip beni bıraktığını hissettim. Bir yığın halinde yere yığıldım. Hareket etmeye çalıştım ama faydası olmadı.

Ağaçların arasından bir figür fırladı ve bir anda Damien'in üzerine düştü. Trace'i tanımam birkaç vuruş sürdü. Öfkeyle parlayan gözlerinin parlak menekşe rengi bana bunu fark ettirdi.

Dünya dışı bir hızla hareket etti. Yumruğu Damien'in elmacık kemiğine çarparak başını geriye savurdu. Ama Damien çabucak toparlandı ve Trace'in kaburgalarına sert bir tekme savurdu.

Trace bundan en ufak bir şekilde etkilenmedi. Damien'in bacaklarını altından çekip aldı, ardından yüzüne ve gövdesine bir-iki yumruk indirdi. Ama durmadı. Trace darbe üstüne darbe yağıdırıyor, hiçbir yorulma belirtisi göstermiyordu.

Damien'ı öldüreceğinden çok korktuğum için Trace'e durması için seslenmeye çalıştım. Ama o zaman hâlâ çığlık attığımı fark ettim. Çığlık atıyordum çünkü acı hala bedenimi tüketiyordu.

Trace'in acımasız saldırıları durmadı.

Gürültülü ayak sesleri duyuldu ve ardından dört figür ağaçların arasından çıktı. Colt ve Dash bana doğru koşarken Declan ve Ronan doğruca Trace'in yanına gitti. Yere çöktüler ve Colt beni kucağına aldı.

"Seni yakaladım. Güvendesin." Çığlıklarım karşısında yüzü acıyla buruştu ama onları durduramadım. "Neren acıyor?"

Ona *her şeyi* anlatmak istedim ama kelimeleri çıkaramadım.

Dash saçlarımı boynumdan çekerken, "Colt," diye mırıldandı. "Onu ısırdı."

Colt'un burun delikleri alevlendi ve nefes alış verişini düzgün tutmaya çalıştı. "Trace'in onu bitirmesine izin vermeliydim."

," diye fısıldadı Dash. "Bu savaş anlamına gelir."

Declan ve Ronan, Trace'i Damien'in buruşmuş halinden uzaklaştırmak için mücadele etti.

Declan, "Birinin onu bayılması gerekiyor," diye homurdandı. Bu sadece Trace'in öfkeyle kükremesine neden oldu.

"Yeter!" Colt havladı, ben kollarımdayken ayağa kalktı. "Hemen gitmemiz gerek. Damien onu ısırdı."

Ronan ve Declan donakaldı, etraflarındaki havada öfke titreşiyordu. Sonra herkes harekete geçti. İkizler Trace'i ormana doğru ittiler. Colt beni taşıdı ama Dash'e bakmak için durakladı. "Cebimden anahtarları al."

Dash hemen yaptı. "Ben önden gidip Rover'ı alacağım."

Hâlâ çığlık atıyordum ama hiç ses çıkmıyordu, sadece boğuk bir fısıltı.

Colt yürürken yüzüme sokuldu. "Çok özür dilerim." Bu sözleri sanki bir duaymış gibi tekrar tekrar söyledi. Ama tek hissedebildiğim acıydı. Kör edici bir sıcaklık, sanki diri diri yanıyordum.

Birkaç dakika sonra cipe doluşuyorduk. Declan ve Ronan iki yanıma tırmanırken Colt beni tuttu. Her biri kendi yöntemiyle beni yatıştırmaya çalıştı. Ronan bacağımda görünmez desenler çizerken Declan saçımı okşadı.

"Çığlık atıyor," diye boğuldu Declan.

"Ona acı ısırtığı verdi," diye Colt.

Gaza daha sert basarken Dash'in bakışları dikiz aynasına kaydı. "Bu kurallara aykırı."

"Sanki Damien'ın da," diye Ronan.

Dash arabayı sürerken farkındalığım bir azaldı bir arttı ve ne olduğunu anlamadan durdu. Cipun kapıları açıldı ve herkes hareket etmeye başladı.

Evin ışıkları görüş alanımı doldururken haykırdım. Çok parlaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Colt. "Onu odasına götürmeli ve ışıkları söndürmeliyiz."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve sonra birisi kutsanmış bir şekilde tepe ışıklarını kapattı. Gözlerimdeki acı hafifledi ama vücudumun geri kalanında hâlâ devam eden ıstıraba hiçbir faydası olmadı.

"Ne ki?" Declan fısıldadı. "Otlarım yanımda," diye seslendi Dash.

Dash bir bardağı dudaklarıma doğru iterken Colt başımı geriye doğru eğdi. "İç," diye teşvik etti.

Sıvının tadı iğrençti ama içtim. Acıya yardımcı olacak her şeyi.

Diğerleri volta atarken Colt beni tutmaya devam etti. Yanma şiddetlendikçe gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"İşe yaramıyor," diye bağırdı Ronan.

Dash'in kaşları çatıldı. "Isırığın etkisini göstermesi için üzerinden çok uzun zaman olabilir."

Herkes küfretti.

Colt'un bakışları Trace'inkilere kilitlendi. "Sana ihtiyacı var." Panik Trace'in hatlarını aydınlattı.

"Yapamam."

"Onun acısını dindirebilecek tek kişi sensin. Onu gerçekten böyle bırakacak mısın?"

Trace'in gözlerinde benimkini yansıtan bir acı parladı ve sonra hareket etti. Tişörtünü yırttı, yırtık kas denizi ortaya çıktı. Beni yavaşça Colt'un kollarından aldı.

Tenimiz birbirine değdiği anda zihnimde görüntüler belirdi. Çok daha genç olan Trace'e tiksinti ve alayla bakan bir çift. "*Senin gibileri evimizde barındıramayız.*" O görüntü yerini tamamen başka bir şeye bıraktı. O bendim. Ben ve Trace. Deri

Terden kayganlaşmış, şehvet kokusu havayı dolduruyordu. Altında kıvranıyor, serbest kalmak için yalvarıyordum.

"Derin nefes al, Minik Kuş. Derin nefes al," diye mırıldandı Trace kulağıma. "Tuttum seni."

Her şey çok fazlaydı. Acı zevke dönüştü. Ama sanki aşırı duyuşal yüklenme bedenimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı ve tüm dünyam karardı.

Yanaklarımda hızlı bir davul sesi . Titreşimleri içimde dalga dalga yayılıyordu. Lezzetli bir zevkti. Denizinde boğulabilirdim.

Ağzımdan bir inilti döküldü ve altımda ne varsa gerildi.

"Onu hareket ettirmeliyiz," dedi alçak bir ses. "Sistemine aşırı yüklenme riskini göze alamam."

Güçlü eller beni kaydırды ve gözlerim kırıştıarak açıldı. Tanıdık yüzler beni karşıladı. Ama kaşlarımı çatmama neden olan şey, yatağımdan kayan gömleksiz Trace'ti.

Sonra anılar birbiri ardına bana saldırdı. Ormanda koşmak, kıyı şeridinde durmak, Damien'in saldırısı.

Sarsılarak doğruldum, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Colt'un elleri omuzlarıma indi. "Bir şeyin yok. Sadece nefes al." "D-Damien. O... beni ısırdı."

Colt adamlara hızlıca bir bakış attıktan sonra tekrar bana . "Biri içkine bir şey katmış. Korkunç halüsinasyonlar gördüğüne eminim.

Ama Damien sana saldırmaya çalıştı." Parmaklarım boynuma geldi, herhangi bir ısırik izi var mı diye baktım.

Orada hiçbir şey yoktu. Ama bir zincirin metalini hissettim.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bunu benden söküp aldı."

Dash ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Açıklığa geri döndüm ve onu buldum. Zinciri daha güçlü bir şeyle değiştirdim, böylece bir daha olmayacak."

Zihnimi yokladım, neyin gerçek neyin beynimin uyuşturucunun getirdiği vahşi hayalleri olduğunu anlamaya çalıştım.

Bakışlarım tekrar Trace'e takıldı. Orada gömleksiz duruyordu, yırtık siyah kotu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Sertçe yutkundum. "Benimle mi kaldın? Her şeyi daha iyi yaptın..."

İkinci cümlem bir soru değildi. Bir ifadeydi. Ama içinde sonsuz sayıda soru barındırıyordu. *Neden? Benden nefret etmiyor musun? Acımı nasıl durdurdun?*

Trace omuz silkti ve kayıtsızlık maskesini çıkardı. "Çıldırılmış gibiydin. Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyordu."

Acı içime işledi ve nedeninden bile emin değildim. Trace benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti. İçime şüphe düşerken gözlerim ona dikildi. Şu anda takındığı yüz ifadesinin sahte bir ifadeden başka bir şey olmadığını biliyordum. Damien'ı dövdüğü anılar zihnimde canlanırken, beni umursamamasıyla ilgili diğer her şeyin de öyle olup olmadığını merak ettim.

O menekşe gözlerden başka yere bakmadım. "Teşekkür ederim. Geldiğin için. Bana yardım ettiğin için. Kaldığın için."

Trace'in çenesi ileri geri hareket etti. "Her neyse."

Kapıya doğru geri çekilmeye başladı ve ben nefes nefese kaldım. Sanki bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip vardı ve Trace uzaklaştığında göğüs kafesimi bedenimden ayırmak istiyordu.

Trace, Colt'a ters ters bakarken arka dişleri birbirine çarptı. "Sana söylemiştim."

Göğüs kafesimdeki bir noktayı ovaladım.

Declan önümde çömeldi, sonra omzunun üzerinden baktı. "Şimdi git ve çabuk ol."

Trace topuklarının üzerinde döndü ve odadan fırladı. Acı içimde patladı ama Declan'ın ağzı ağızıma çarptı. O acının her zerresini yuttu ve bunun yerine benden zevk aldı. Dili benimkini okşayarak bedenimi Trace'in peşinden koşma isteğinden uzaklaştırdı.

Sonunda geri çekilene kadar Declan'ın ağzının benimkiyle dansında kendimi kaybettim. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kafam karışmıştı.

Elleri yüzümü çevreliyor, başparmakları yanaklarımda geziniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Milyonlarca farklı ağrı ve acı hissetmeyi bekleyerek vücudumu zihinsel olarak inceledim. Ama bunun yerine kendimi iyi hissediyordum. Ayaklarım bile ağrıyıyordu ve bir ormanda çıplak ayakla koşmak onları biraz daha hassas bırakmalıydı.

"Kendimi iyi hissediyorum. Ama bu hiç mantıklı değil."

Ronan boğazını temizledi. "Dün gece sana biraz ilaç verdik ve çok derin uyudun. Muhtemelen bu yüzden."

Ellerinde ne tür ilaçlar ? Çünkü bu daha çok mucizevi bir iyileşme gibiydi.

Saate baktım. Saat onu geçiyordu. Muhtemelen neredeyse on iki saat . bir parçası olabileceğini tahmin ettim.

Damien'in yüzünün anısı zihnimi doldurduğunda midem bulandı.

Declan bacağımı sıktı. "Ne oldu?"

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum.

"Damien'a ne oldu?"

Herkes birbirine baktı.

"Tanrım, ölmemiş, değil mi?"

"olmalı," diye mırıldandı Ronan.

Colt bir eliyle sırtımı aşağı yukarı ovuşturdu. "O iyi. Üyesi olduğumuz gruba bir rapor sunduk. Gözaltı durumunuz biraz riskli olabileceği için polisi bu işe karıştırmak istemedik."

Midem bulandı. İsteyeceğim son şey, birinin beni Louisiana'ya ve Maryanne'e geri göndermeye çalışmasıydı. "Polis yok." Ama Damien'in yaptığıının yanına kâr kalabileceği, bunu başka bir kıza yapabileceği fikrinden nefret ediyordum.

Colt düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Çok fazla başvurumuz yok çünkü sahilde sadece ikiniz vardınız. Damien onunla kendi isteğiyle gittiğini savunuyor."

Çenem düştü. "Ben . Orada olduğunu bile bilmiyordum."

Declan'ın başparmakları uyluklarımın çıplak teninde gezindi. "Biliyoruz. Trace onlara Damien'in sana şiddet uyguladığını söylemiş ama..."

"Ama ne?" Bastırdım.

Ronan, "İyi geçinemememizle tanınıyoruz," dedi. "Meclis bunu dikkate alıyor."

Dash yaklaştı. "Ama Damien'ı daha yakından izliyor olacaklar ve bu iyi bir şey."

Başımı kaldırıp ona baktım, parmaklarım madalyonun etrafındaydı. "Bundan nefret ederdi. Neden?"

Dash'in çenesindeki bir kas titredi. "Kullandığım otlar korunmana yardımcı oluyor. Eğer biri sana zarar vermek isterse, bundan hoşlanmayacaktır."

"Bu hiç mantıklı değil," diye çıktım. "Otlar kimseyi uzak tutamaz." Dash'in bakışları benimkilere kaydı. "Eğer inanırsan yapabilirler."

Mırıldanarak bana sokulan Briar'ın çenesinin altını tırmaladım. "Keşke seni okula götürebilseydim."

Okul kelimesi bile midemi bulandırıyor. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Dün sakın bir gündü. Duş alıp eşofmanlarımı giydikten sonra çocuklar beni bodrumdaki sinema salonuna götürdüler. Her biri bulut gibi hissettiren, eşit büyüklükte sedirleri olan devasa koltuklarla doluydu. Colt, Ronan, Dash ve hatta Declan bütün gün dönüşümlü olarak girip çıktılar. Biz süper kahraman filmi üstüne süper kahraman filmi izlerken aşağıya yiyecek getirdiler.

Her seferinde bir ya da ikisi gittiğinde, nereye gittiklerini asla söylemezlerdi, sadece bir şeyle ilgilenmeleri gerektiğini söylerlerdi. Ama her zaman geri döndüler. Uzakta kalan tek kişi Trace'ti.

Sadece onun adını düşünmek bile göğsümde hafif bir çekilme yarattı.

Ama o endişelerimin en küçüğüydü. Castle Prep'in koridorlarına geri döndüğümde değil. Chloe ve yardakçıları olacaktı. Ve Damien.

Onu düşününce ağzım kurudu ve kalp atışlarım hızlandı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Güvendeydim. Güpegündüz okul bahçesinde başıma bir şey gelmeyecekti. Ve hafta sonu yaşananlardan sonra çocukların birbirlerine yakın duracaklarından emindim.

Derin nefes alarak, homurdanarak şikayet eden Briar'dan uzaklaştım.

"Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

İç çekti ve bir topun içine kıvrılıp pencereden dışarı baktı.

Sırt çantamı aldım ve aşağıya indim. Çocuklar, Declan hariç, hepsi bekliyordu.

Colt gülümsedi ama yüzündeki gerginliği okuyabiliyordum. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Dash bana yaklaştı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Bugün yalnız olmayacaksın, tamam mı? Her sınıfta seninle buluşacağız ve bir sonrakine kadar sana eşlik edeceğiz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye karşı çıktım.

"," dedi Ronan, sesi .

Trace tek kelime etmedi. Sadece bana baktı. Ama o menekşe gözlerinde bir özlem parıltısı olduğuna yemin edebilirim.

" çıksak iyi olacak," dedi Colt.

Onları Range Rover'a kadar takip ettim, bacaklarım her adımda daha da ağırlaşıyordu.

SUV'de her zamanki koltuklarımıza oturduk ve okula giderken çoğunlukla sessizdik. Ama bakışlarım sürekli Trace'e kayıyordu, onun odağı önümüzde uzanan yola kilitlenmişti. Konsolun üzerinden sürünerek kucağına oturmak, ona mümkün olduğunca yaklaşmak için tuhaf bir istek duydum.

"Sesini alçalt, Trace," diye homurdandı Ronan.

Çenesi titriyordu. "Bunu kontrol edemem. Birini suçlamak istiyorsan Colt'a bak."

Colt'un parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. "Başka seçeneğimiz yoktu."

Bakışlarım aracın içinde geziniyor, satır aralarını okumaya çalışıyordum.

Dash elimi sıktı. "Bence film maratonunu haftalık bir şey haline getirmeliyiz."

Gülümsedim ama başımı salladım. "Bunu yaparsam okul ödevlerimi asla yetiştiremem."

Omuz silkti. "Sadece bir film o zaman."

"Ben buna varım. Baldwin'in atıştırmalık çeşitlerinin eşi benzeri yok."

Colt park yerine çekti ve biz de cipten indik. İndiğimiz anda farkına vardım. Öğrenciler birbirlerinin kulaklarına fısıldamak için eğildikçe midem bulanıyordu.

Çocuklar gerildi, korumalar gibi etrafımı sardılar.

Declan yüzünde ciddi anlamda sinirli bir ifadeyle bize doğru ilerledi.

Colt'un bakışları ona kaydı. " oluyor?"

Çenesi ileri geri hareket etti. "Damien davasını kazanmak için dedikodu değirmenini kullanıyor."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. Bir an için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Bunu kendime tekrar tekrar hatırlattım.

Gözlerimi zorla açarak çocuklara döndüm. "Derse gitmeliyiz."

Okulun ön kapısına doğru ilerlerken fısıltılar da artmaya başladı.

Bir kız diğerine, "Bunun için ona yalvardığını ve sonra saldırı diye bağırdığını duydum," dedi.

Ronan durdu ve onlara ters ters bakarak geri sıçramalarına neden oldu.

"Ne kaltak ama," diye mırıldandı başka bir adam. "Onu okuldan attırabilirdi."

Dash ve Declan bir grup adama doğru ilerlerken zemini yalayıp yuttular. Declan elebaşına odaklandı. "O da neydi öyle?"

"Yok bir şey dostum, yemin ederim."

Avuçlarım nemlendi. Bu asla işe yaramazdı. İnsanları benim hakkımda konuşmayı bırakmaları için tehdit edemezlerdi.

Chloe, Mimi ve Grace yolumuza çıktılar. Chloe sıırıttı. "Görünüşe göre küçük prensesin o kadar da melek değilmiş Colt. O da tıpkı annesi gibi adi bir fahişe."

Colt kısık bir hırıltı çıkardı. "Hiç öğrenmiyorsun, Chloe. Ama sen-"

Dayanamadım. Bir saldırı ya da hiçbir yaramayacak bir savunma daha dinleyemezdim. Hepsinin etrafından dolandım ve okul binasının yan tarafına yöneldim.

Dramadan kaçmaya çalışırken yaşadığım tüm maceralar bana okulda her şeyin nerede olduğunu daha iyi anlamamı sağlamıştı. Arka kapıdan girersem, sınıfımdan uzakta olmayacağımı ve tüm *bunlardan* kaçınabileceğimi biliyordum.

Trace'in varlığını duymaktan çok hissediyordum. Sanki vücudum artık her an onun konumuna göre ayarlanmış gibiydi. Kızgınlık göğsümde kanat çırparak canlandı ve ona doğru döndüm. "Ne istiyorsun?"

Çenesi titreyerek durdu. "Bir daha saldırıya uğramayacağından ve pisliği temizlemek zorunda kalmayacağımızdan emin olmak için."

Ona ters ters baktım. "Bunun için cidden beni mi suçluyorsun?"

"Hayır"-döndü, yan çöp kutusunu tekmeledi-"elbette senin hatan değil. Ben sadece-"

"Sen ne?" Kollarımı iki yana açtım. "Benden ne istiyorsun, Trace? Ölmemi mi? Louisiana'ya geri dönüp her gün dayak yememi mi? Ne?"

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Güvende olmanı istiyorum." Sustum. "Neden?"

"Çünkü buna ihtiyacım var." Her kelime, sanki üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi göğsünden gümbürdeyerek çıkıyordu.

"Neden?" Sanki sadece o tek kelimeyi söyleyebilirmişim gibiydi.

Trace'in içindeki tüm hava boşaldı. "Anlamayacaksın."

"Dene bakalım."

Başını iki yana salladı. "Açıklayamadığım şeyler var."

Çığlık atmamak için yanağımın içini ısırdım. "O zaman bana ne yapabileceğini söyle."

Trace uzun bir süre bana baktı. "İstenmemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Seni sevmesi gereken insanların seni gördüklerinde nefret etmeleri."

Bir gece önceki görüntünün anısı zihnimde canlanırken kaburgalarım ciğerlerimin etrafında daraldı.

"Bu en kötü acılardan biri," dedi sessizce. "Özür dilerim."

Çenesi gerildi. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Bu acıma değil. Empati. Benim için hissettiğin bu değil mi?"

Parmak eklemleri beyazlaşırken Trace'in nefes alış verişleri zorlaştı. "Senin için empatiden çok daha fazlasını hissediyorum Minik Kuş."

Kendi nefesim kesildi, ona olan çekimim yoğunlaştı.

Trace tökezleyerek birkaç adım geri gitti. "Benden uzak dur, Minik Kuş. Seni mahvedeceğim."

Trace binanın etrafında kaybolurken arkasından bakakaldım. Mesafenin her adımı fiziksel olarak acı veriyordu. Ama bundan daha fazlasıydı. Kalbim onun için acıyordu, kendisinin kötüden başka bir şey olmadığını düşünen adam için. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Damien'la başa çıkmak için devreye girdiğinde bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Ayak sesleri taş patikayı dövüyordu ve Dash'in bana doğru koştuğunu görmek için döndüm, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Ne oldu?"

Bu alışverişi nasıl açıklayacağımı bilemediğim için başımı salladım. "Sadece Trace."

Dash kaşlarını çattı ama hemen anlamış gibiydi. Kolunu bana doladı ve yol boyunca bana rehberlik etti. "Sorun sen değilsin. Onun iblisleri var..."

"Hepimizin var." Bu, Emerald Bay'e geldiğimden beri gerçekten öğrendiğim bir şeydi. Bu dünyada yürüyen her insan bir şeylerden yara almıştı. Önemli olan bu yaralarla nasıl başa çıktığımızdı.

Dash başını eğdi ve benimkinin tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu konuda haklısın. Sadece Trace'in hareketlerini kişisel olarak algılamayı istemiyorum."

Göğüs kafesimdeki o noktayı ovuşturdum. "Bunu biraz zor."

Dash'in gözleri elimin hareketini takip etti. "İyi misin?"

Anında kolumu indirdim. "İyiyim. Sadece dedikodu değirmeninde geçireceğim bir günü pek de iple çekmiyorum."

"Onlar moron," diye homurdandı. "Damien'ın ne kadar çıkarıcı bir pislik olduğunu biliyorlar. Onun yalanlarını yaymak sadece koyun olduklarını ortaya çıkarıyor. Hayır, lemmingler. Lemminglerin körü körüne birbirlerini takip ettiklerini biliyor muydunuz, uçurumdan düşerken bile?"

Dash'e sııttım. "Beynin bu kadar bilgiyi nasıl tutuyor?"

Yanakları pembeleşti. "Gerçeklere karşı hep bir ilgim olmuştur."

Ona daha sıkı bastırdım. "Bunu seviyorum. Her zaman tüm cevaplara sahip olman beni rahatlatıyor."

Dash kıkırdadı, ses beni okşarcasına sarıyordu. "Bundan şüpheliyim."

Arka kapıyı açtı ve beni içeri aldı.

Arka koridora adım attığımızda donakaldım. Damien yaklaşık yirmi metre bir sınıfın dışında durmuş, köleleri Lucien ve Caspian'la konuşuyordu. Bakışları anında bana kaydı ve gözleri karardı. Trace'in açmış olması gerektiğini bildiğim yaralardan hiçbir iz yoktu. Ama belki de zihnim bunu da süslemişti.

Ama Damien'ın dudağı hırıltıyla kıvrıldığında bunun doğru olmadığını anladım.

Ronan'ın peşinden cipten dışarı kaydım ve arnavut kaldırımlı yığılmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Bu o *iyi olmayan, çok kötü* günlerden biriydi. Fısıltılar ve yalanlar bütün gün durmamıştı. Kızlar nefeslerinin altında bana *sürtük* ve *fahişe* diye bağıyorlardı. Erkeklerden gelen müstehcen yorumların sayısını unutmuştum. Ronan onlardan birini koridorun ortasında yumruklamıştı ve bu biraz olsun ortamı yumuşatmıştı ama yeterince uzun sürmemişti.

Bana bakarken sırt çantasını omzumdan aldı. "İyi misin?"

"Uzun bir gün."

Başını salladı. "Ne yardımcı olur?"

Bir hafta uyumak mı? Antarktika'ya taşınmak mı? Sonra aklıma geldi. "Yemek yapmam lazım."

Ronan sııttı. "Bunu . Önce üstünü değiştirmek ister misin?"

Başımı salladım. Bu üniformadan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordum.

Diğerlerinin peşinden eve girdim, Trace'in hemen ortadan kaybolduğunu fark etmedim ve aceleyle yatak odama gittim. Briar'ı çabucak kucakladım ve sonra rahat eşofmanlarımı giydim.

Aşağı inerken, Declan ön kapıdan içeri girdiğinde durdum. O da üniformasını değiştirmişti. Düşük askılı bir jogger ve kaslarını saran beyaz bir tişört giymişti.

Sırıttı. "Selam. Seni özledim." Eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

O öpücüğün içine gömülmek çok cazipti ama geri çekilmeyi başardım. "Burada mısın?"

Açıkça bir ifade olmasına rağmen daha çok bir soru gibi söyledim.

Declan kafa karışıklığımı hemen anladı. "Konuştuk. Artık daha fazla burada olacağım."

Tüm adamlarımın aynı yerde olduğu düşüncesi içime bir sıcaklık yaydı. Bu düşünce aklıma gelir gelmez suçluluk duygusu içime işledi. Onlar benim değildi. Her birinin benim olmasını istememe rağmen.

Parmaklarımı Declan'ın kollarının arasından geçirdim ve sıktım. "Burada olmana sevindim."

Burnumun ucunu öptü. "Ben de öptüm. Peki, planın nedir?"

"Yemek yapacağım."

Declan'ın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Yemek yapmayı severim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bunu tahmin edemezdim."

Ronan köşeyi döndü. "İyi haber, kötü haber. Baldwin çoktan mutfığa girdi, yani muhtemelen önümüzdeki on yıl boyunca yiyecek bulabiliriz, ama-"

Declan'ı görünce hemen geri çekildi. Yüzündeki rahat ifade bir anda temkinli bir ifadeye dönüştü. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Declan kardeşinin çenesini kaldırdı. "Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler." Ronan'ın arka dişleri birbirine çarptı. "Bunun için her şeyi yaparım. Leighton."

Oh, lanet olsun. Bunun kendi açısından bir kabullenme olmadığını açıkça belirtiyordu. Bununla ilgili bir şey beni yıktı. Konuşmanın yönünü değiştirmek için acele ettim. "Yemek pişirme işi bittiyse ne yapmalıyız?"

"Yüzün," dedi Colt girişe doğru adım atarak.

Onu içime çenem gevşedi. Colt'un giydiği düşük belli şort kaslarını ortaya çıkarıyordu ve içimden dilimle izini sürmek geldi.

Kıkırdadı. "Bakıyorsun, LeeLee."

Yüzüm alev alev yanarken şaşkınlığımdan sıyrıldım. "Yüzmek için çok soğuk değil mi?"

Colt başını salladı. "Havuz ısıtılmalı ve sıcak küvetimiz de var."

Dudağımın kenarını kaşımaya başladım. "Mayom yok." Ama bundan daha fazlası vardı.

"Carly bir demet gönderdi. Havlularla birlikte havuz evinde."

Saçmalık.

Declan'ın başparmağı elimin arkasında daireler çizdi. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Sadece yüzmeye hazır olduğumdan emin değilim."

Colt kaşlarını çattı. "Yüzmeyi seviyorsun. Biz küçükken baban sudan çıkman için sana rüşvet zorunda kalırdı."

Sertçe yutkundum. "Sanırım işler değişiyor."

Declan'ın alnı endişeyle kırıştı. "Nabzın deli gibi atıyor ve nefes alıp verişin hızlı. Bundan daha fazlası var."

Bu adamlar neden bu kadar zeki olmak zorundaydı ki?

Ronan başını eğerek bakışlarımla buluştu. "Sorun nedir? Bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Artık bir şeylerin yanlış olduğunu bildiklerine göre, vazgeçmeyeceklerdi.

Bakışlarım mermer girişe kaydı, fırtınalı şimşekleri andıran gri çizgilerin izini sürdüm. "Yara izlerimi görmeni istemiyorum."

DECLAN sözlerimi duyunca sesli bir nefes çekti. Ronan bir şeyi ya da *birini* parçalamak ister gibi hırladı. Colt ise sessizdi.

Bir saniye sonra sert eller yüzümü kavradı. Ronan yavaşça başımı kaldırmaya zorladı. Gözleri benimkileri aradı. "Bizden saklaman gereken hiçbir şey yok."

Gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ettim. "Kötüler. Görünüşlerinden nefret ediyorum."

Colt üçü tarafından kuşatılmam için bana doğru yaklaştı. "LeeLee. Sende güzel olmayan hiçbir şey yok. O yaralar sadece ne kadar güçlü gösteriyor."

Declan boynumun kenarına sokuldu. "O haklı. Sen bir mucizesin. Her ."

Kalbim göğsüme çarpıyordu. "Daha önce kimsenin onları görmesine izin vermemiştim."

Onları çevremdeki herkesten saklamaya her zaman çok kararlıyım. Onları isteyerek birine gösterme düşüncesi tamamen yabancıydı. Ama yüzmeyi özlemiştim. Kendimi hiç suyun içinde, ağırlıksız ve engelsiz hissettiğim zamanki kadar özgür hissetmemiştim.

"Bize güven," diye fısıldadı Colt. "Sana sahibiz."

"Tamam." Tek kelime zar zor duyuluyordu ama aynı zamanda bir top atışı gibiydi.

Colt gülümsedi. "Hadi gelin. Size kıyafetlerin nerede olduğunu ve nerede üstünüzü değiştirebileceğinizi göstereyim."

Ne olduğunu anlamadan elimi tuttu ve beni dışarıya, bahçenin kenarında duran havuz evine doğru yönlendirdi. Bakışlarım başlı başına bir ev gibi olan alanı yuttu. Son teknoloji ürünü eşyalarla ustalıkla dekore edilmişti ve burada kimsenin yaşamaması büyük bir kayıp gibi görünüyordu.

Colt dolaba doğru ilerledi ve birkaç askı çıkardı. "İşte Carly'nin gönderdikleri."

Bikiniere, daha da önemlisi kumaş eksikliğine bakakaldım. "Bunlar meme uçlarımı kapatırsa şanslıyım."

Colt bir kahkaha attı. "Yalan söylemeyeceğim LeeLee, çıplak yüzmene aldırılmazdım."

Çenem düştü.

Bana doğru geldi, başparmağı yanağımda gezindi ve sonra boynumdan aşağı indi. "Seni rezil mi ettim?"

Nefesim kesildi. "Hayır, hayır."

Sırtışı daha da genişledi. "Şu anda kendimi gitmeye zorlayacağım çünkü hazır olduğundan emin bir şey yapacağım."

Sertçe yutkundum, her kelime denemem boğazımda düğümlendi.

Colt'un kaybolduğu kapıya en az on kez baktım.

"Az önce ne oldu?" Boş odaya fısıldadım.

Sersemliğimden sıyrılıp odaklandım. Carly gönderdiği kıyafetlerin çoğuyla harika iş çıkarmıştı ama onu bir daha görürsem bikininin ne olduğu hakkında konuşacaktık. için popo ipine ihtiyacım yoktu.

Hepsini askıdan indirdim, en çok kapatan altları ve üstleri karıştırıp eşleştirdim. Banyoya girdim ve üzerimi değiştirdim. Geri adım atarak yansımamı inceledim. Üsttekiler en azından göğüslerimi örtüyordu ama aynı zamanda onları yukarı itiyor, gerçekte olduğundan daha fazla göğüs dekoltesine sahipmişim gibi görünmeme neden oluyordu. Kıçımın tamamının görünmediğinden emin için arkamı dönmeyi düşündüm ama sırtımdaki parçalanmış deriyi görmek istemedim. Eğer görürsem bir daha asla havuza gidemeyeceğimden korkuyordum.

Bir havlu kaparak etrafıma sardım ve sıkıca çektim. Ya şimdi ya da asla. Kendimi durduramadan kapıdan aceleyle çıktım. O gün

çocuklar zaten oradaydı. Colt, Ronan ve Declan suyun içinde yüzen bir çembere basketbol topu atıyorlardı. Dash özenle hazırlanmış atıştırmalıkların yanında durmuş, ağzına bir şeyler atıyordu. Trace ise bir şezlonga uzanmış, güneş gözlüklerini takmıştı.

Hepsini içime çekerken nefesim kesildi, her biri kendi tarzında güzeldi. Ama Trace'in dövmeleri beni hipnotize etmişti. Tamamen onlarla kaplıydı. Çizimler ve kelimeler vardı ama onları kadar uzaktaydım.

"Gördüğün bir şey hoşuna gitti mi Minik Kuş?"

Trace'in sözleri bir alaydı ama ben utanmayı reddettim.

Bakışlarını hiç kaçırmadan karşıladım. "Dövmelerin çok güzel."

Sanki ona karşılık vermemi çok istermiş gibi çenesi sertleşti.

Colt bana biraz su fırlattı. "Gir içeri. Su mükemmel."

Kendimi ifşa etme düşüncesi ağzımı kuruttu ama Colt'un daha önce söylediği sözler zihnimde canlandı. *"Bize güven."*

Havluyu bıraktım ve beş çift göz bana dikildi.

Dash'in cips ve sos tutan eli ağzının yarısına kadar dondu. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Declan öksürdü. "Eğer burası cehennemse, ruhumu Şeytan'a teslim et." Ronan'ın dudakları seğirdi.

İlgileri çok fazlaydı. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Suyu daldım.

Colt , hava berrak olsa da su cennet gibi sıcaktı. Yüzeye çıktığımda kendimi anında hafiflemiş hissettim.

Colt bana sıırttı. "Formunu kaybetmemişsin."

Güldüm. "Yarıшта da kışına tekmeyi basabilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu görmemiz gerekecek."

Bana doğru yüzdü, kollarını belime doladı.

Ellerinin parçalanmış derimi hissedeceğini bildiğim için gerilmemeye çalıştım. Ama parmakları yara izlerimin üzerinde gezindiği anda donup kalmaktan kendimi alamadım.

Colt bunun onu caydırmasına izin vermedi. Yara izlerini takip etti. "Nefes al, LeeLee. Tuttum seni."

Dash yanıımızdaki suya kaydı ve yanıma geldi. Dudakları omzumun üzerinden geçti ve bir dizi ürperti gönderdi.

Tenimi. "Çok güzel."

Declan ağzımın kenarına bir öpücük kondururken huysuzca, "Gördüğüm her şeyden daha güzel," dedi.

Ronan arkamda döndü ve ben yüzeyin altına batma ve saklanma dürtüsüyle savaştım. Başını eğdi ve dudakları daha önce kimseye göstermediğim tenimin üzerinde gezindi. Ağzı her santimi okşayana kadar durmadı.

Zevk ve acı içimde sekerken nefeslerim hızlıca kesiliyordu.

"Gördüğüm en güzel güç," diye fısıldadı tenime karşı.

Ona yaslandım, sanki nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi dördü tarafından çevrelenmişim. Sonra gözlerim Trace ile kilitlendi.

Güneş gözlükleri gece kadar karanlıktı ama yine de o gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve gözlerimi kaçıramıyordum. Ve dört çift el tenimin üzerinde gezinirken, bir çift el için daha özlem duymaktan kendimi alamıyordum.

DÜN BİR ŞEYLER DEĞİŞMİŞTİ. Sanki tüm erkeklere, hatta fiziksel mesafesini korumasına rağmen Trace'e bile bir adım daha yaklaşmıştım. Kimse gerçekten önemli bir sınırı aşmamıştı ama sıradan dokunuşlar giderek daha sevecen bir hal almıştı. Ve kimse hepsinin bana dokunmasına aldırıyor gibiydi.

Ama her şey tehlikeli görünüyordu. Bunun gerçekten nasıl işe yarayacağını göremiyordum. Ve eğer sorarsam, hepsiyle olan yakınlığının kaybolacağından çok korkuyordum.

Ronan'ın parmağı diz üstü çoraplarımın eteklerinde gezinirken Colt Range Rover'ı iki şeritli otoyolda yönlendirdi. Etek ucunu çekiştirdi. "Bunları sevdim."

Sesi giderek büyüyen bir okşamaydı ve orada oluşan ağrıyı dindirmek için uyluklarımı birbirine bastırma dürtüsüyle savaştım. Dün öğleden sonra başlayan ağrı.

Colt'un parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. "Bu cipi yoldan çıkarmamı ister misin?"

Ronan kıkırdadı. "Kendini kontrol etme konusunda çalışmalısın, Colt."

Dash'in eli saçlarımın altına daldı ve boynumu sıktı. "Onu kızdırma, Ronan."

Ronan'ın kıkırdaması muzip bir sırıtışa dönüştü. "Ama alay etmeyi severim."

Parmakları uyluğumun iç kısmında gezindi ve ben nefes nefese kaldım.

"Kenara çek," diye homurdandı Trace.

Colt küfretti ama çakıllı bir yan yola saptı. Ronan, "Gözlerini benden ayırma, Leighton," diye fısıldadı.

Bakışlarım sanki o kontrol gibi ona yöneldi.

"Sana dokunabilir miyim?"

Ağzım açılıp kapandı ve sonra dudaklarımı yaladım. Trace bir dizi küfür savurdu.

"I yok-hayır biri..." I yapmadı Biliyorum nasıl için bitirmek bu ifade.

Ronan'ın gözleri altın rengine döndü. "Kimse sana dokunmadı mı?" Başımı salladım.

Ağzını bir gülümseme kapladı. "Ağrın mı var?" Tekrar başımı salladım. "Dünden beri."

Ronan'ın eli daha yukarılara kaydı. "Eminim. Bütün bu eller üzerinde, acını dindirecek kimse yok... Dün gece kendine dokundun mu, Leighton?"

Sertçe yutkundum.

"Hayır." "İstedin mi?"

"Evet." İhtiyaçtan kaynaklanan fısıltılı bir itiraftı bu.

Ronan'ın parmağı dantel külotumun üzerinde gezindi. "Firecracker, sırlıslık olmuştun. Bana ihtiyacın var mı?"

"Evet." Bu bir kelimedenden çok bir nefesti ama Ronan'ın ihtiyacı olan tek şeydi.

Parmakları kumaşın etrafından dolaşıp göbeğime doğru kaydı.

Başım geriye düştü ve o zaman Dash'in elinin hâlâ boynumda olduğunu, parmaklarının hâlâ oradaki kasları yoğurduğunu fark ettim. Bırakmamış olması ve üzerimde iki çift elin olması... Bu sadece her hissi arttırdı.

Ronan'ın parmağı daldı ve daire çizdi, alay etti ve keşfetti. İçimdeki her şey daha sıkı sarıldı. Sonra bir parmak içeri kaydı ve nefesim kesildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Çok sıkı." Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

"Daha fazla ister misin, Leighton?"

Evet'e benzeyen bir şeyler mırıldandım. Ronan, "Gömleğinin düğmelerini aç, Dash," diye emretti.

Dash'in parmakları boynumdan kayarak bluzumun düğmelerine . Bir saniye sonra göğsüm ortaya çıktı.

"Beni öldürecek," diye mırıldandı Dash.

Ronan, parmağı içimde kıvrılıp yeni bir ıslaklık seli gönderirken, "Kızımıza yardım et," dedi.

"Kokusunu alabiliyorum," diye hırladı Colt.

Ronan sırıttı. "Onu tatmak için sabırsızlanıyorum."

Dash sütyenimin kabını aşağı çekti ve başparmağı meme ucumun etrafında dolaştı. Sanki ondan daha fazlasını istiyormuş gibi uzadı ve sivrildi. "Yüzeye doğru akan şu kana bak. Daha fazlasını bekleyen bir sürü sinir ucu var."

Başını eğdi ve ağzı meme ucumun etrafında kapandı. Sertçe emdi ve kalçalarım koltuktan aşağı eğildi. O sırada Ronan ikinci parmağını içime kaydırды. Bir gerginlik ve yanma hissi vardı ama Dash'in dişleri o sıkı tomurcuğun üzerinde gezinirken zevkten eridi.

Kalçalarım kendi istekleriyle hareket etmeye başladı, daha fazlasını arıyorlardı, neyi, emin değildim.

"Çok güzel. Ne yapacağını çok iyi biliyor," dedi Ronan hayranlıkla.

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerek içimdeki her şeyin canlanmasını sağladı. Sanki içimde ölmüş bir parça vardı ve şimdi ilk kez canlanıyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacı var," diye Colt. "Klitorisine daha fazlasını ver.

Aşağıya basın."

Ronan emredileni yaptı ve etrafımdaki dünya eğildi.

Görünmez bir enerji dalgası içimde titreşti. Bedenim sarsılırken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Göbeğim Ronan'ın parmaklarını bir mengene gibi sıkıyor, onu inanılmaz derecede derine çekmek istiyordu. Dalgalar durmadı, birbiri ardına, bir his çığı gibi içime çarptı.

Ronan'ın parmakları hiç durmuyor, Dash'in ağzı meme ucumla uğraşırken içimdeki zevkin son zerresini de çıkarıyordu.

Sonunda her şey yavaşladı. Koltuğa geri çöktüğümde içim hâlâ nabız gibi atıyordu.

Dash göğsümü bıraktı, sütyenimin içine geri soktu ve gömleğimin düğmelerini ilikledi. Ronan'ın parmakları bedenimden kaydı. Gözleri

Onları ağzına götürüp yalayarak temizlerken benimkilerle kilitlendi.

Trace boğuk bir ses çıkardı ve kapısını iterek açıp ormana doğru kaçmaya başladı.

Mutlu vızıltı sistemimi terk etti ve birden kendimi açıkta hissettim.

Colt koltukların arasına eğildi, elleri yüzümü çevreliyordu. "Yapma. Bunu mahvetmesine izin verme. Çok güzeldi."

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. "Bu yanlış değil mi? Ben... Ben için bir şeyler hissediyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama-"

Colt sözlerimi bir öpücükle kesti. Tatlı ve şefkatliydi, eve dönmek gibiydi. Geri çekildi, gözleri benimkilere dikilmişti. "Bize güven, kendine güven. Belki de hepimiz birbirimiz için yaratılmışızdır."

O hain umut içimde alevlendi. "Nasıl?"

Ronan bacağımı sıktı. "Bir yolunu bulacağız. Sadece her seferinde bir adım at."

Dash omzuma bir öpücük bıraktı. "O haklı. Her seferinde bir adım. Ve şu anda o adımın okula gitmek olması gerekiyor, yoksa hepimiz ceza alacağız."

Colt küfretti ve Range Rover'ı vitese taktı.

"Peki ya Trace?" Ondan bir iz var mı diye ormanı tarayarak sordum.

"Biraz ihtiyacı olacak," diye mırıldandı

Ronan. Dudağımı ısırdım.

Dash parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. "Her şey girecek. Söz veriyorum." Ama ben o kadar emin değildim.

Colt rekor bir sürede okula varmış, park yerine çığlık atarak girmişti.

Oraya vardığımızda Declan bizi bekliyordu ve kaşlarını . "Görünüşe göre dördüncü silahşörü kaçıyorsunuz."

"Hiç sorma," diye mırıldandı Colt.

". Declan bana yaklaşırken burun delikleri alevlendi ve derin bir nefes aldı. Sertçe yutkundu. "Görünüşe göre tüm eğlenceyi kaçırmışım."

Cidden kokusunu almış olabilir mi?

Sonra eğildi ve gömleğimin bir düğmesini ilikledi. "Birini kaçırdın," dedi sesi boğuklaşarak.

Kızardım. En azından kokum beni vermiyordu.

Declan bir kolunu omzuma attı. "Hadi gidelim, güzelim."

"Dolabımdan biyoloji defterimi almam gerekiyor."

Declan başıyla onayladı ve hepimiz koridorda ilerlemeye başladık. Fısıltılar neyse ki azalmıştı. Ama Damien, Lucien ve Caspian'ın yanından geçerken tüylerim diken diken oldu. Damien'in gözleri bana dikilmişti. Ronan onun görüş alanına girerek beni engelledi ama bir köşeyi dönene kadar rahat bir nefes alamadım.

Declan başını eğdi. "Sana bir daha dokunmayacak. Söz veriyorum."

Ama bu yemini edemezdi. Damien'in neye tenezzül edeceğini kim bilebilirdi?

Dolabımın önünde durduk ve şifreyi girdim.

Açtığımda nefesim kesildi. Gördüğüm manzara karşısında içimi bir bulantı kapladı.

Bir fare kesilerek açılmış ve içi dolabımın üzerine dökülmüştü. Ve birisi kapının iç tarafına kanla bir şeyler yazmıştı.

ONLARA AIT DEĞİLSİN.

DÜNYA TÜNELE GİRDİ. Önümdeki korkunç sahneden başka bir şey yoktu. Kan.

Ama kulaklarımdaki uğultunun arasından boğuk küfürler duydum ve biri beni dolabımdaki manzaradan uzaklaştırdı.

"Çıkarın onu buradan," diye bağırdı Ronan.

Bir kol bana dolandı ve beynimin bir kısmı Dash'i tanıdı. "Sadece nefes al. Yavaş ve sakin."

İtaat etmek için çabaladım ama midem kazınıyordu, ölümün kokusu hâlâ solunum yollarımı kaplıyordu. "Sanırım hasta olacağım."

Dash küfretti ve cebinden hızla bir şey çıkardı. "Burnundan nefes al."

Vücudum buna karşı savaşa da kendimi bunu yapmaya zorladım. Nane kokusu burnuma doldu. Temiz. Rahatlatıcı. Bulantının en kötüsü hafifledi.

Colt alçak bir sesle, "İlerlemeye devam etmeliyiz," dedi.

Birdenbire, tüm dikkatlerin üzerimde toplandığının farkına vardım.

Biz

Declan diğer tarafıma bastırdı. "Yürüyebilir misin?"

Başımı salladım. Bacaklarım titriyordu, ama ihtiyacım olan son şey

Tüm okul, çocuklardan birinin beni buradan çıkardığını gördü. Kendimi hareket etmeye, yürümeye zorladım. Declan, Dash ve Colt etrafımı sardı ve yüzlerindeki ölümcül bakışlar herkesin yolumuzdan kaçmasına neden oldu.

Range Rover'a doğru yürüyüşüm bulanıktı. Colt direksiyona geçerken Dash ve Declan'ın beni araca bindirip emniyet kemerimi bağladıklarını zar zor fark ettim. Arabayı sürerken kimse tek kelime etmedi.

Saniyeler sonra, karartılmış iki Range Rover daha yolda bizi çevreledi. Biri önümüzde, diğeri arkamızda pozisyon aldı. Kalbim hızlandı. Bu kadar endişelenmemiz gerekiyor muydu? Kampüse on dakikalık mesafede bizi güvenliğin karşılamasına gerek var mıydı?

Sonra dolabımın içindekilerin görüntüsü zihnimi doldurdu ve neredeyse kahvaltımı kaybediyordum.

Dash küçük el çantasını tekrar burnuma bastırdı. "Nefes almaya devam et."

Nane kokusu geri geldi ve midemdeki çalkantının şiddetini azalttı.

Declan bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Seni yakaladık."

Güvende olduğumu söylemediğini fark ettim. Muhtemelen güvende olmadığım defalarca kanıtlandığı içindir.

Biz yaklaşırken Yuva'nın kapıları açıldı ve iki Range Rover içeri girmemiz için uzaklaştı. Colt evin önünde durduğunda Baldwin dışarı fırladı, endişesi yüzüne yansımıştı.

Declan ve Dash cipten inmeme yardım ettiler ve Baldwin bir saniye içinde yanımdaydı. "İyi misin? Neye ihtiyacın var?"

Ona cevap verecek kelimeler bulamadım ama içimden bir ürperti geçti.

Dash bir kolunu bana doladı. "Biraz çaya ne dersin? Sassafras karışımım?"

Baldwin başıyla onayladı ve aceleyle içeri girdi. "Onu salona götürün. Orada battaniyeler var."

Çocuklar itaat ettiler ve beni Dash ve Trace ile buradaki ilk gecemde tanıştığım odaya doğru yönlendirdiler. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Oturduğum anda Declan beni en yumuşak, tüylü battaniyeye sardı.

Colt çömeldi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Bu çok korkunç." Fareleri pek sevmezdim ama sırf bana bir mesaj göndermek için masum bir canlıyı öldürmek? Bu iğrenç bir şeydi.

Elleri baldırlarımı aşağı yukarı ovuşturdu. "Bunu kimin yaptığını bulacağız. Söz veriyorum."

"Damien ya da Chloe olmalı. Başka kimse benden bu kadar nefret etmiyor."

Annem ama o burada değil."

Çocuklar birbirlerine baktılar, aralarında okunamayan bir şey geçti.

"Ne?" İçimde küçük bir canlanma oldu. "Bunu yaptığında inanılmaz sinir bozucu oluyor."

Dash'in ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim." "Bana neler olduğunu anlat."

Colt iç çekti. "Size her şeyi anlatamayız ve bunu istemediğimiz için de . Ama size söyleyebileceğim şey düşmanlarımız olduğu. Bu herhangi bir sayıda insan olabilir."

İçime bir ağırlık çöktü. "Sırf seninle takılıyorum diye mi?"

Ön kapı çarpıldı ve Colt bir ayağa kalktı.

Ayak sesleri koridorda gürledi ve Trace odaya girerken kayarak durdu. Menekşe rengi gözleri nefesimi kesen bir öfkeyle parlıyordu. "Çekil," diye bağırdı Colt'a.

Colt yerinden kıpırdamadı. "Nefes almalısın. Ona zarar vermek istemezsin, Trace."

"Yapmayacak," diye .

Nasıl bildiğimden emin değildim ama bu benim için yerçekimi kadar kesindi. "LeeLee..." Colt söyledi.

"Yapmayacak," diye .

Colt yutkundu ve Trace'in yolundan çekildi.

Trace'in göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu, sanki her nefes alıp veriş zar zor kazandığı bir savaş gibiydi. Bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve bakışları üzerimde gezinirken benden biraz uzakta durdu. "Sana zarar verdiler mi?"

Sesi öfkeyle titriyordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Trace sertçe yutkundu, adam elması sallanıyordu. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Başını sallayarak onayladı, sonra Colt'a döndü. "Ne durumdayız?"

Colt onun omzunu sıktı. "Şimdi olmaz."

Trace'in gözlerinde öfke alevlendi ama itiraz etmedi.

Birdenbire yorgunluk bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. Dash bunu hissetmiş gibiydi ve bir kolunu bana doladı. "İyi misin?"

"Birdenbire çok yoruldum."

Bana sempatik bir gülümseme verdi. "Adrenalin çökmesi."

"Uzan," diye teşvik etti Declan. Bacaklarımı kavradı, kucağına yerleştirdi ve ayakkabılarımı çıkardı.

Dash kucağına bir yastık koydu ve başımı oraya yerleştirdi. "Seninle kalacağız. Söz veriyorum."

Uykunun beni ele geçirmesine izin vermek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Uzun zamandır bu kadar derin uyumamıştım.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum ama belli belirsiz sesler bilincimi . Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki hemen açılmadılar, . Bu yüzden dinlemek için zorlandım.

Dash'in eli saçlarımı okşadı ama Declan'ın artık gittiğini hissedebiliyordum. Önce Colt'un, sonra Ronan'ın ve son olarak da tanımadığım üçüncü bir kişinin sesini duydum.

"Beni hemen aramalıydın," dedi.

"Leighton'ı yerleştirdikten sonra seni aradım. O bizim ilk önceliğimizdi," diye karşı çıktı Colt.

Adam kısık bir hırıltı çıkardı. "İşte sorun da tam olarak bu."

O zaman sesi tanıdım. Darius. Colt'un babasının işi yürüten arkadaşı.

Trace, "Ona bir daha sorun dersin vücudundaki her santim deriyi yakarım," dedi. Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ve neredeyse müzikal bir niteliği vardı. Ama altında kanımı buza çeviren bir tehdit vardı.

Darius bir küfür mırıldandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yeteneği hiç ortaya çıkmadı. Kendini korumasının hiçbir yolu yok. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun." İçini çekti. "Onu buraya hiç getirmemeliydin."

Salonda ayak sesleri duyuldu ve konuşmamız kesildi. Onları uyanma gösterisi yapmak için bir bahane olarak kullandım ama kafamda milyonlarca soru dönüp duruyordu. Yer değiştirdim ve gerindim, gözlerim odadaki loş ışığa karşı kırışıyordu. Güneş pencerenin dışındaki gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. *Ne kadar zamandır uyuyordum?*

Dash oturmama yardım etti. "Nasıl hissediyorsun?"

Diğer çocuklar odaya doluşmadan önce cevap verme şansım olmadı.

"Uyandı mı?" Declan sordu. "Belli ki," diye homurdandı Ronan.

"Nasıl hissediyorsun?" Colt bastırdı.

Ama Darius'a bakmaktan kendimi alamadım. Burada olmamam gerektiğini düşünen adama. Ama hangi hediyeden ?

"Kendimi iyi hissediyorum. Hâlâ biraz uykum var ama daha iyiyim." "Yemeğe ihtiyacın var," dedi Dash.

Adamlar arasında sessiz kalan tek kişi Trace'ti ama o da izliyordu. O kadar dikkatle bakıyordu ki bakışları fiziksel bir okşayış gibiydi. Bu beni tedirgin etmeliydi ama bunun yerine kendimi güvende hissetmemi sağladı.

"Gerçekten aç değilim," diye itiraf ettim.

Colt kaşlarını çattı. "Kahvaltıdan beri bir şey yemedin."

"Acıkırsam sonra yerim. Dolabıma fareyi kimin bıraktığını buldun mu?"

Bunun üzerine oda doldu ve ben lanet okumak istedim.

Ronan'ın çenesindeki bir kas . "Henüz değil. Üzerinde adamlarımız o. var "

Darius tek kelime etmemişti ama gözleri bir an olsun benden ayrılmamıştı. Onun Bu bakış bende düşün altında cildimi fırçalama isteği uyandırdı. Battaniyenin kenarını kavradım. "Sanırım üstümü değiştireceğim. Belki biraz daha uzanırım."

Dash bana baktı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim." Sadece Darius'un odağından çıkmak istiyordum. Onda beni geren bir şeyler vardı. Ve az önce duyduklarımın üstesinden gelmek için zamana ihtiyacım vardı. Her hareketimi izleyen altı çift göz olmadan zamana.

Colt kalkmama yardım etti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sonra gelip seni kontrol edeceğim."

"Tamam."

Darius'a geniş bir alan bırakarak odadan aceleyle çıktım. Ayakkabılarımı arkamda bıraktığımı merdivenlere varana kadar fark etmedim. Oh neyse.

Odamın kapısını açtığımda Briar yüksek sesle miyavladı ve kedi kulesinden atladı. Biraz daha fazla ilgiye ihtiyacım her zaman altıncı hissiyle anlamıştı. Onu kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama çok korkuyorum." Cevap verir gibi miyavladı.

Dolaba doğru ilerledim ve onu ortadaki şifonyerin üzerine oturttum. Bir şeyler . Kulağa mafya ya da garip bir gizli topluluk gibi geliyordu. Kim kendilerine Meclis ki? Üniformamı çıkarıp eşofmanlarımı giyerken Darius'un sözleri zihnimde tekrar tekrar çaldı. *"Yeteneği hiç ortaya çıkmadı."*

Bu da ne demek oluyor? Ne hediyesi? Kendimi koruyamadığımdan bahsetmişti... Dash dövüş sanatlarıyla uğraştığını söylemişti. Belki de hepsi bununla ilgileniyordu ve Darius benim biliyordu? Bu beni için yeterli bir sebep gibi görünmüyordu.

Briar'ı kucağıma aldım ve masama, üzerine tünemiş yepyeni dizüstü bilgisayarına doğru ilerledim. Briar'ı yanımdaki masaya oturttuk bilgisayarını açtım. Cevapları bulmanın ilk adımı araştırmaydı.

Suçluluk duygusu karnımda dönüp duruyordu ama onu bastırdım. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

Adamların isimlerini basit bir şekilde aramakla ba ladım. Ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir haber makalesi, bir spor başarısı için bile. Hiçbir yerde sosyal medya profilleri yok. Sınıf fotoğrafı bile yoktu. Sanki internetten tamamen silinmiş gibiydiler.  a ırmamam gerekirdi. Yıllar boyunca yaptığım aramalarda ne Colt'un ne de babasının adı çıkmıştı.

Dudağımın kenarından endi elenerek ekrana baktım. Parmaklarım *Meclis'i* yazdı. Sadece Emerald Bay'e ait olmayan garip şeyler  ıktı.

Belki de kasabadan ba lamam gerekiyordu. Emerald Bay'in tarihiyle ilgili makale üstüne makale karı tırırken kendimi kaybettim. Kendi başına büyüleyiciydi ama sonra bir şey gözüme çarptı. *Kurucu Aileler*.

Ba lantıya tıkladım ve ekranı eski bir siyah-beyaz fotoğraf doldurdu. Altı adam gülümsemeden kameraya bakıyordu. Fotoğrafın altında bir listesi vardı. *Carrington, O'Connor, Solace, Dumont, Laurent*. Tüm adamların ve Damien'in soyadları vardı.

Adamların kasabaya ba lı olduğunu biliyordum ama bu başka bir seviyeydi.

Arama menüsüne geri döndüm ve başka bir makale beni durdurdu. Colt'un babasının adı makaleler listesinden bana doğru haykırıyordu. Arama yaptığımda bu neden hiç kar ıma  ıkmamı tı? Biri kendini Google sonuçlarından engelleyebilir miydi? Ba lantıya tıklarken elim titredi.

Andrew Carrington  ld r ld , Kanı Akıtıldı, Polisin   phelisi Yok. Kalbim hızlanırken içimdeki her şey buz kesti. Saldırı anılarım zihnimde canlandı. Damien'in dişlerinin etime battığını hissettim. Bana ilaç verildiğini söylediklerinde onlara hemen inanmı tım. Ama ya yalan söylüyorlarsa?

Nefeslerim daha hızlı geliyordu. Havaya ihtiyacım vardı.

Masamdan kalkarak aceleyle odamdan çıktım ve arka merdivenlerden indim. Dışarı çıkmam sadece birkaç saniye sürdü. Karanlık   km  t  ve serin deniz havası hoş bir oldu.

Kayalıklara doğru yürürken beynimi yavaşlatmaya çalışarak onu ciğerlerime çektim. *Kanım çekildi.* İçimi mide bulantısı kapladı. Colt bana babasının öldürüldüğünü neden söylememişti? Onun kalp krizi ya da kanserden öldüğünü hayal ediyordum. Cinayet bambaşka bir şeydi.

Taşlara bakıp durdum. Peki ya Dash'in ailesi? Onlar da mı öldürülmüştü? Ronan ve Declan'ın annesi? Trace'in ailesinin nerede olduğunu bilmiyordum. Peşlerinde çılgın bir seri katil mi vardı?

Ama aklımı çok daha çılgınca düşünceler doldurdu. Beni kurutmak isteyen dişli canavarların düşünceleri.

Rüzgâr hızlandı ve kollarımı kendime doladım. Dalgalar öfkeli bir ritimle kayalık kıyıya çarpıyordu.

Suyun hemen üzerinde bir hareket dikkatimi çekti. Karanlık bir girdap. Toplanıyor. Hareket ediyor.

Karanlık şekillenirken göğsüm daraldı. Tamamen insan değildi ama bir canavar da değildi. Tamamen gölgeden yapılmıştı. Karanlık bacakları, kolları ve bir gövdeyi oluşturuyordu. Kafasının yüzü yoktu ama gözleri daha da karanlıktı. Beni tökezleten bir hızla hareket etti.

Derin bir nefes aldı ve karanlığın içinden sivri dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi. "Çapa..."

YARATIK'IN sesinden içime bir hastalık dalgası yayıldı. Gölge kolları kıvrıldı ve dokunaç benzeri parmakları bana uzandı.

Çığlık attım. Ses havayı bir bomba gibi deldi. O kadar yüksekti ki yaratığın kendisi geri sıçradı. Sonra gözlerinde öfke belirdi.

Beynimin bir kısmı, hayatta kalmaktan sorumlu bölge, bacaklarımı harekete geçirdi. Ne olduğunu anlayamadan koşmaya başladım, sahip olduğum her şeyle konağın güvenliğine doğru ilerliyordum.

Gölgeler havada dönmeye başladı ve yaratık tekrar önümde yeniden biçimlendi. "Benden kaçamazsın, Anchor."

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Halüsinasyon görüyordum. Hayatım boyunca bir beyin tümörünü hiç bu kadar çok istememiştim.

Yaratığın gölge kolu tekrar uzandı ve ben ondan kaçmaya çalıştım ama bir parmak omzumu sıyırdı. Buz gibi bir acı içimi parçaladı, sanki ruhum bedenimden koparılıyordu. Benden bir çığlık daha yükseldi.

Malikanenin kapıları açıldı ve Colt bana doğru koştu. Dehşet ve öfke yüzünü kapladı.

Yaratık dönerek Colt'a sıırttı ve neredeyse siyah katrana benzeyen o iğrenç, sivri dişlerinden başka bir şey göstermedi.

"Colt! Hayır!" Çığlık attım. Ama artık çok geçti.

Colt kendini yaratığa doğru fırlattı ama havada şekil değiştirdi. İnsandan kurda dönüşürken giysileri paramparça oldu.

Gözlerimin önünde. Gölge yaratığa çarparak onu yere .

"Leighton'ı yakala!" Ronan koşarken bağırdı, Declan da onun yanındaydı. Havaya sıçradılar ve ben de onların da tüylerini diken diken etmelerini bekleyerek kendimi hazırladım. Ama öyle olmadı. Tamamen farklı bir şeye dönüştüler.

İki *ejderha* belirlediğinde kalbim durdu. Biri pullarında ve kanatlarında altın bir ışıltı ve altın gözleri olan zifiri siyah bir oniksti. Diğerisi ise gümüş ışıltılı gözleri olan beyaz bir ejderhaydı. Uçuşa geçtiler, bizi yukarıdan çevrelediler.

Ancak yaratık, saldırılması imkânsız bir duman yığınının başına bir şeye dönüşmeden ortadan kaybolmuştu.

Trace ve Dash kayarak önümde durdular. Dash'in elleri bir anda kollarımdaydı. "İyi misin? Seni incitti mi?"

O zaman donmakta olduğumu fark ettim, buz gibi acı hala vücudumda sekiyordu.

Yaratık bir an için tam önümüzde şekillendi. "Çok güçlü. Çok tatlı." Dişlerinden siyah katran damlıyordu.

Trace'in ellerinden yaratığa doğru fırlattığı mor enerji okları uçuştı.

Yaratık tekrar dumanlar arasında kaybolurken sadece kıkırdadı. Ama sesi havayı doldurdu. "Onu asla güvende tutamayacaksın. Kokusu artık elimizde."

Dash küfretti ve tanımadığım bir dilde ilahi söylemeye başladı. Elleri etrafımızda hareket etti ve bir baloncuk beni sararken hava dalgalandı.

Altın ateş gölgelerin bulunduğu toprağı kavururken gökyüzünden bir feryat yükseldi.

Daha fazla kıkırdama havayı doldurdu. "Bu bizi onlarca yıl besleyecek.

Ne kadar tatlı bir ikram. Dilimde neredeyse onun tadını alabiliyorum."

Kurt hırladı ve saldırdı ama yaratığa ulaştığında yaratık tekrar ortadan kaybolmuştu.

Beyaz ejderha güzel bir hareket kavisıyla yere doğru alçaldı. Kanatları gölgeleri kesti ve yaratık çığlık attı.

"Bunu ödeyeceksin. Bunu senin küçük çapandan zevkle çıkaracağım."

Trace lanet okudu ve ellerinden daha fazla mor ateş yükseldi.

Yaratığın kahkahası havayı doldurdu. "Bizi asla durduramayacaksınız. Çünkü biz karanlığın hüküm sürdüğü her yerdeyiz."

Nefes alışlarım hızlandı. Beynim gözlerimin gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken kısa, paniklemiş pantolonlar.

Yaratık tekrar şekil aldı, bu sefer Colt'un arkasındaydı. Dikkat et diye bağırdım ama artık çok geçti. Yaratık gölgesinden bir tür bıçak oluşturdu ve kurdu kesti. Colt acı içinde uludu ama çenesini gölgelerin içine sokmak için döndü.

Beyaz ejderha yaratığa gümüş rengi bir ateş püskürterek onu tam ortasından vurdu.

Yaratık feryat ederek milyonlarca dumana dönüştü.

Etrafımızdaki dünya sessizliğe gömüldü.

Beni çevreleyen baloncuk dağıldı. Ejderhalar yere indi. Dünya döndü; nefesim kesildi. Trace ellerini bıraktı, mor ateş kayboldu. Ve Dash'in ilahileri kesildi.

Ama kalp atışlarım yavaşlamamıştı. Sanki gerçekten serbest kalacakmış gibi kaburgalarım çarpıyordu. "Ne. Sen. Sen misin?"

Gözlerimin önünde olanları anlamlandırmaya çalışırken göğsüm kabardı. İki ejderha parıldadı ve sonra tekrar Declan ve Ronan'a dönüştü. Kurt titredi ve sonra aynısını yaptı.

Colt ayağa kalkıp eliyle üstünü örterken küfretti. Dash aceleyle ona doğru koştu. "Ne kadar kötü?"

"Ben iyiyim," diye . "Leighton'ı kontrol et."

Onun sözleri benim de titrediğimi fark etmemi sağladı. O acı verici soğuk hâlâ içimi kemiriyordu.

"İçeri girmemiz gerek," diye kestirip attı Ronan.

Onun, Declan'ın ve Colt'un doğdukları günkü gibi çıplak oldukları gerçeği, gecemdeki şok edici şeylerin ilk on listesinde bile değildi.

Muhafızlar evin etrafında fırtına gibi esti, hepsi siyah giyinmişti.

Colt, "Çevreyi kontrol edin," diye emretti ve araziye doğru yola koyuldular.

Gözleri üzerimde gezinirken Trace arka dişlerini birbirine geçirdi. "Sana dokundu mu?"

Karışık düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Ne?"

"Gölge iblis. Yaptı. O. dokundu mu? dokundu mu?" Trace homurdandı. "Omzuma dokundu."

Bütün çocuklar küfretti.

Dash bir elini sırtıma bastırarak, "Hadi," dedi. "İçeri girelim de seni tedavi edeyim."

Neredeyse robot gibi hareket ettim. Beynimin bir kısmı şokun başladığını fark etmişti. Dash bana evin içinde rehberlik etti, büyük ahşap bir kapıya varana kadar koridorlardan oluşan bir labirentte tanımadığım bir yoldan ilerledi.

Dash avucunu kapının yanındaki bir pede bastırdı ve dizi ses duyuldu. Bir dakika sonra kapıyı açtı.

İçeri adım attığımda nefesim kesildi. Oda çok büyüktü. Duvarların camdan yapılmıştı, ay ışığının içeri girmesine izin veriyor ve gizli bir bahçeyi aydınlatıyordu. Her türden bitki alanı kaplamıştı, tanıdık gelenler de vardı, tamamen egzotik olanlar da. Gökkuşağının altındaki her renk mevcuttu.

Dash beni nazikçe iterek, " ," dedi.

Beni bir çeşit laboratuvar alanına yönlendirdi. Mikroskoplar, test tüpleri ve hakkında en ufak bir fikrim olmayan ekipmanlar vardı.

Dash beni bir tabureye oturttu. "Sweatshirt'ünü çıkar."

Diğer çocuklara baktım. Declan, Ronan ve Colt yol boyunca bir yerlerde basketbol şortlarını kapmışlardı ama Colt'un acı çektiği belliydi.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. İşte o zaman yan tarafındaki yarayı gördüm. Yarayı kaplayan kan siyaha dönmüştü ve o yaratığın dişlerinde ne varsa ona çok benziyordu. "Seni bir doktora götürmeliyiz. Kötü görünüyor."

Ronan başını salladı. "Dash bunun için var."

Dash'in bir dizi malzemeyi havanda ezdiğini görmek için baktım.

"Sana dokunduğu yeri görmem gerek, Leighton."

Dash'in ses tonunda tipik rahat havadan eser yoktu.

Eşofmanımı çıkardım ve bir dizi küfür havayı doldurdu. Omzuma baktım ve ağzım açık kaldı. Siyah gölgeler bir bardak suya dökülmüş mürekkep gibi tenimi kaplamıştı.

Trace yanıma geldi, bana doğru eğildi ama dokunmadı. "Hareket etmelisin, Dash. Bu bir takip işareti. Önümüzdeki birkaç dakika içinde onu çıkarmazsak, sonsuza dek onunla birlikte olacak."

Declan yaklaştı ve elimi tuttu. "Her yoluna girecek."

Ama gözlerindeki bir şey bana buna pek ikna olmadığını söyledi.

"O Şey nerede olduğumu bilecek mi yani?" Ciyakladım. Trace yüzünü buruşturdu ve ihtiyacım olan tek cevap buydu.

Dash aceleyle yanıma geldi ve gölgeli bölgeye bir macun sürdü, atletime de bulaŐtırdıĐını umursamadan. Trace'e baktı. "Sana ihtiyacımız olacak."

Trace yumruklarını iki yanında sıktı. "Bu kötü bir fikir."

Dash sessizce, "Sen olmadan bu acıyla başa çıkamaz," dedi.

Declan elimi bıraktı ve Trace'in yerini alması için geri çekildi.

Trace bir adım attı ve sonra bir nefes mesafeye gelene kadar bir adım daha attı. Ama hala bana dokunmadı.

Dash bana baktı, bakışlarında bir özür vardı. "Bu canımı yakacak ama başka yolu yok."

Hırıltılar odayı doldurdu.

Dash, Trace'e baktı ve başını salladı.

Trace elimi tuttu, sanki canı pahasına tutuyordu. Bana dokunduğunu ilk kez hatırlıyordum. Saldırıya uğradığım gece dokunduğunu biliyordum ama bunu net olarak hatırlayamıyordum. Teni benimkiyle birleştiği anda içime bir sıcaklık yayıldı. Trace'e bir kedi gibi sürtünmek istememe neden olan bir ısı ve karıncalanma enerjisi dalgası.

"Çok üzĐünüm Leighton," diye fısıldadı Dash ve sonra tanımadığım bir dilde bir Şeyler mırıldanırken elini omzuma bastırdı.

Acı bedenimi parçaladı. Yaratığın bana dokunduğu zamanki gibi buz gibi bir acı ama çok daha kötüŐü. Boğazımdan bir çığlık koptu ve daha fazla el üzerimdeydi, yere yığılmamı engelliyorlardı.

"Ne kadar daha?" Colt Dash'e bağırdı.

"Emin değilim. Kötü bir tane."

İçimde dalga dalga saf işkence dalgaları yayıldı.

Yumuşak dudaklar Şakağıma bastırdı. ", Minik Kuş. Sadece dayan."

İçimde bir çatırdama hissi oldu ve sonra Dash onu . Sonra Declan'ın beni bekleyen kollarına yığıldım. O da

kucağına alıp bir tabureye taşıdı ve orada oturup kucağına oturttu.

Yankılar . ve ağrı hala kurslu aracılığıyla Ben gibi küçük elektrik çarpmaları.

Dash derin bir nefes aldı ama sonra Colt'a döndü. "Hadi şu işi ."

Colt başını salladı. "Biraz güç toplamanı bekleyebilirim."

"İşimizi şansa bırakmıyoruz. Bunu şimdi yapacağız," diye karşı

Dash. Colt dişlerini birbirine geçirdi ama başını salladı.

Dash'in Colt'un yanına farklı bir karışım yapıştırmasını izlerken başımı Declan'ın göğsüne yasladım. Elini bastırdı ve ilahi söylemeye başladı. Colt'un alnından ter boşandı ve kendini bir masaya dayadı.

Ayağa kalkmak, yanına gitmek, onu bir şekilde rahatlatmak istedim. Declan bana daha sıkı sarıldı. "O iyi olacak. Söz veriyorum."

Bir saniye sonra Dash Colt'u serbest bıraktı ve Colt'un göğsü kabardı. "Teşekkür ederim."

Dash bir tabureye çöktü ve Ronan eline bir bardak portakal suyuna benzeyen bir şey tutuşturdu.

Odayı taradım, her yüzün üzerinde durdum ve parçaları birleştirmeye çalıştım. "Sen insan değilsin."

Bu bir soru değildi.

Colt doğruldu, nefes alış verişi hâlâ biraz sıkıntılıydı. "Biz değiliz."

Boğazım kurudu, Colt'un bir kurda dönüştüğünü gördüğümünden beri aklımda olan yeni bir soru ilk kez yüzeye çıktı. "Ben insan mıyım?"

Colt'un bakışları benimkilere kaydı. "Hayır, değilsin."

KALP ATIŞLARIM HIZLANDI ve nefes alış verişim kısa pantolonlara dönüştü. "Açıkla."

Söyleyebildiğim tek kelime buydu. Zihnimde dönüp duran milyonlarca soru birbirine takılıyor ve düğümleniyordu.

Colt bir elini saçlarında gezdirdi, saçlarındaki farklı renkler ışığı yakalıyordu. "Hepimiz farklı doğaüstü ailelerden geliyoruz. Nesillerdir evlerini burada kurmuş ."

"Kurucu aileler," diye .

Şaşkınlık gözlerini aydınlattı. "Araştırma mı yapıyorsun?"

Kızardım. "Bir şeyler biliyordum ama sen çok ketum davranıyordun."

Colt iç çekti. "Özür dilerim. Sana nasıl ya da ne zaman söyleyeceğimden emin değildim. Bu dünyaya gelmene izin verip vermemek babanın tercihi olmalıydı."

Kalbim göğsümde güm güm attı. "O da mı farklıydı?"

Colt başını salladı. "Kendisi doğaüstü değildi ama soylardan birinin taşıyıcısıydı. Hepimiz farklı türleriz. Ben bir kurt değiştiriciyim."

"Kurt adam gibi mi? Dolunayda değiliz."

Trace kıs kıs güldü ve Ronan ona dirsek attı.

"İşler öyle yürümüyor," diye açıkladı Colt. "On üç yaşımdan beri istediğim zaman yer ."

"Ah." Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım adama baktım. "Acıyor mu?"

Omuz silkti. "Bu iyi bir acı türü."

Bakışlarım diğerlerine kaydı ve Ronan'ın üzerine düştü. "Sen ve Declan ejderha mısınız?"

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz gülmeye başladım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akana kadar daha da sertleşti. "Kurtlar ve ejderhalar mı? Aklımı kaçırıyorum."

Declan beni daha sıkı sıkı. "Sen değilsin. Hepsi gerçek."

"Biz ejderha şekil değiştiricileriz," diye açıkladı Ronan. "Tüm şekil değiştirenler yeteneklerini on üç yaş civarında kazanır ama bizim boyutumuz ve uçma meselesi yüzünden yeteneklerimizde ustalaşmamız daha uzun sürüyor."

"Bütün bu uçma olayı..." İş başında görmüş olmama rağmen hâlâ inanamayarak yankıladım.

"Ben bir büyücüyüm," dedi Dash, ses tonuna biraz olsun o rahat hava geri gelmişti.

"Colt'a kurt adam dediğin gibi ona da cadı deme," diye mırıldandı Trace nefesinin altından.

Colt onu tokatladı. "O bu işte yeni. Onu biraz rahat bırak."

Dash bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Büyücüler, büyümüzün kaynağı olarak toprağa odaklanan cadılara çok benzerler."

"Büyü..." Sanki tek yapabildiğim bazı kelimeleri tekrarlamaktı.

Bakışlarımı Trace'e çevirirken kendimi silkeledim ve yeniden toplamaya çalıştım. Ellerinden çıkan mor şimşekleri hatırladım. "Nesin sen?"

Yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Incubus." Bu tek kelime hiçbir duygu barındırmıyordu. Üç hecenin altında hiçbir şey yoktu. Sanki kelimenin kendisi ölmüş gibiydi.

Bu terimi daha önce duyduğumu sanıyordum ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Bir televizyon programında gördüğüm ya da bir kitapta okuduğum her şey de doğru değildi. "O da ne?"

Trace cevap verirken gözlerini kaçırmadı. "Bir iblis."

Sertçe yutkundum. Gölge yaratığa iblis demişti.

Trace miydi?

Colt bana doğru ilerledi. "Bütün iblisler kötü değildir. Bu sadece güçlerini bir şekilde karanlıktan aldıkları anlamına gelir. Incubi gücünü cinsel temastan alır."

Okulun karanlık koridorundaki sahneyi hatırlayınca sertçe yutkundum. Trace Mimi'yi doruğa çıkarmış ve sonra acımasızca onu kesmişti. Onu kullanıyordu. Güç için.

Trace'in bakışları bana kilitlendi. "Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Sana iyi olmadığımı söylemiştim."

Dash, "Kes şunu," diye azarladı ve sonra bana döndü. "Trace uzun süre böyle bir bağ kuramazsa açlıktan ölmeye başlar. Solup hiçbir şeye dönüşmez."

Empati duygularım kabardıkça yüzüm yumuşadı. Sırf hayatta kalmak için böyle bir şeye zorlanmayı hayal bile edemezdim.

"Senin merhametine ihtiyacım yok," diye tersledi Trace.

"Bu acıma değil. Ama seni biraz daha iyi anladığımı için mutluyum." Trace'in çenesi ileri geri hareket etti ama sessiz kaldı.

Colt'a döndüm. "Neyim ben?"

Çok basit bir soruydu ama çok ağırlıklıydı.

Colt benim ve Declan'ın yanındaki tabureye oturdu. "Türümüzün tamamı bağlar oluşturur. Genellikle aynı türden olurlar ama güç bakımından eşleşmeleri gerekir. Bazen, her grubun liderleri kendi türlerinden başkalarıyla eşleştiremeyecek kadar güçlüdür."

Bakışlarım odanın içinde gezindi. "mi?"

Colt başını salladı. "Yeteneklerimiz on üç yaş civarında ortaya çıkmaya başladığında, bir işaret gelişir." Ayağa kalktı ve şortunun kemerini aşağı doğru kaydırarak hilal şeklinde bir doğum lekesine benzeyen şeyi ortaya çıkardı.

"Hepinizde var mı?"

Colt, "Evet. Ortaya çıktığından beri bunun her zaman kardeşliğimiz olacağını biliyorduk," dedi.

Declan'ın kolları bana sıkıca sarıldı ve kalbim onun için acıdı. Çünkü gerekçesi ne olursa olsun, grubun dışındaydı.

"Benim öyle bir ayım yok," dedim usulca. Beni gruplarının bir üyesi sanıp sanmadıklarından emin değildim ama değildim.

Colt'un ifadesi yumuşadı. "Biliyorum."

"O zaman ben neyim?" "Sen bir çapasın."

Bu kelimeyi birden fazla kez duymuştum ama tek başına hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Onlar dünyamızın temel taşlarıdır. Gücümüzü dengeler ve bağlarımızın birleşmesine yardımcı olurlar. Onlar olmadan doğaüstü yetenekleri olan herkes zamanla delirir. Ve her çapa bir bağa bağlıdır. Güçleri bağlarınıninkiyle eşleşmelidir." Colt'un yüzünü keder kapladı. "Ama tüm çapaların yetenekleri ortaya çıkmaz."

Darius'un sözleri zihnimde yankılanırken kalbim sıkıştı. *"Yeteneği asla ortaya çıkmadı."*

"Benimki yapmadı," dedim yavaşça.

Colt başını salladı. "Eğer olsaydı, bunu hissederdik ve on altıncı doğum gününde vücudunun bir yerinde bir pusula işareti belirirdi."

Colt'un sözleriyle içimden anılar geçti. Annemin doğum günüm olduğunu fark ettiğinde duyduğu öfke. *"Nerede o?"*

Ronan yaklaştı. "Ne oldu?"

"Annem on altıncı doğum günümde beni yaktı."

Tüm odada elektrikler gitti.

Yutkundum ve kendimi onların bakışlarına karşılık vermeye zorladım. "İşaretimi yakmış olabilir mi?"

İçime bir umut yayıldı.

Ronan başını salladı. "İşareti herhangi bir yöntemle yok etmek imkânsız."

Bu umut öldü ve acı içimde sekmeye başladı. "Yani ben bir tür doğaüstü fiyasko muyum?"

Declan beni daha sıkı sıkı. "Kendin hakkında konuşma."

Boşluğa ihtiyacım olduğu için kucağından ittim. ". Eğer herhangi bir yeteneğim beni neden buraya getirdiniz?" İhtiyaçları olmadığı halde onlar sadece ifşa olma riskiydi.

Herkes birbirine baktı ama sonunda konuşan Ronan oldu.

"Çünkü sen bizim eşimizsin."

"EŞ MI?" Ciyakladım.

Ronan başıyla onayladı. "İçin kader."

Kalbim küt küt atarak kaburgalarımın çarptı. "*Hepiniz.*" Sam'in erkek arkadaşlarıyla koridordaki görüntüleri zihnimde parladı.

Dash'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her biri."

İşte o hain umut yine göğsümde kanat çırpıyordu. Gerçek olmasını çok istiyordum ama buna inanmaktan da çok korkuyordum.

Colt yaklaştı. "Bir çapa her zaman gerçek eşiniz değildir, ama öyle olduklarında, bu bağlar çok daha güçlüdür."

"Ama ben bir çapa değilim, gerçekten değilim," dedim, hayal kırıklığı içimi kaplamıştı.

Colt'un ifadesinde keder parladı. "Öylesin. Kendini göstermemiş olman senin bir çapa olmadığın anlamına gelmez. Bu, eş bağımızın inanılmaz derecede güçlü olmayacağı anlamına gelmez."

"Arkadaş olduğumuzu nereden biliyorsun?"

Declan'ın bakışları yüzümde gezindi. "Hissetmiyor musun? Mantıklı olması gerekmeyen o çekimi?"

Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum. "Evet." Buraya geldiğimden beri bana hiç de hoş karşılanmadığımı hissettiren Trace'e sarılmak istememi başka nasıl açıklayabilirdiniz? "Ama bunun tek nedeni muhteşem olman olabilir."

Ronan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Teşekkürler, Fişek."

"Ciddiyim," diye azarladım onu. "Bir çekme hormon olabilir."

"Bundan daha fazlası," diye karşı çıktı Declan. "Biz şekil değiştirenler için kokun bize bir şeyler söyler."

Zihnimde bir anı canlandı. Colt derin derin nefes alırken gözleri altın zerrecikleriyle parlıyordu, Ronan ona dizginlemesini söylüyordu. "Kokum sana eşin olduğumu mu söylüyor?"

Declan başını salladı. "Herhangi bir dünyevi terimle tarif edilemez. Ama aynı hem yanmak hem de eve dönmek gibi bir his."

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Tanrım, bunu istiyordum. Bu adamlara ait . Sevilleceğim ve göreceğim bir yere sahip olmak. Güvende olacağım bir yer. Karşılığında sevebileceğim, bu sevgiyi takdir edecek ve sıradan bir çöp gibi atmayacak insanlara sahip olmak.

Ronan'a baktım, o da isteksizce başını salladı. "O haklı. Tam olarak böyle hissettiriyor."

Colt bana gülümsedi. "Sanırım seninle tanıştığım andan beri biliyordum. Seni korumak, sana olabildiğince yakın olmak için her zaman derin bir ihtiyaç duydum. Babam ve ben yaz sonunda Michigan'dan ayrıldığımızda haftalarca depresyonda olurdum. Sana yakın olabilmek için bizi tam zamanlı olarak oraya taşıması için ona yalvarırdım."

Colt'un gidişinden sonra dünyanın hep gri göründüğünü hatırladım. Sevdiğim şeylerin artık eskisi kadar eğlenceli olmadığını.

Dash'e baktım ve o da sırıttı. "Burada hissediyorum." Göğüs kafesini daire içine aldı. "Odaya girdiğin anda derin bir çekilme gibi. Sanki kalbim seninkine ulaşmaya çalışıyormuş gibi."

Bakışlarım Trace'e kaydı çünkü saldırıya uğradığım geceden sonra tam olarak böyle hissetmişim. Bana sarıldığı gece.

Trace'in yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. "Biliyorum çünkü onlar benim bağım ve eminler."

Sözleri beni çok .

Dash ona kaşlarını çattı. "Götlük yapma."

Trace omuz silkti. "Onun duygularını korumak için yalan söylemeyeceğim. Gezegendeki her dişiye karşı bir çekim hissediyorum."

Sanki biri göğsüme sıcak bir demir çubuk saplamış gibiydi.

"Saçmalık," diye bağırdı Declan. "Ona nasıl baktığını gördüm. Onun iyi olduğundan emin olmak için görüş alanının dışında nasıl gezindiğini gördüm. Yapma."

Leighton'ı tutmak için saçma sapan laflar ediyor."

Trace'in gözleri parladı, o mor erimeye başladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Sarah ile olanların seninle ilgili olmadığını biliyorum-"

Trace bir anda harekete geçti ve eliyle Declan'ın boğazını sıkarak onu duvara yapıştırdı. "Sakin onun adını ağzına alma."

Colt ve Dash, Trace'i Declan'ın üzerinden çekmek için acele ettiler. Trace, Colt ve Dash'i silkelirken Declan öksürdü ve nefes nefese kaldı.

"Bırakın beni!" Trace serbest kalır kalmaz hışımla seradan çıktı.

İçimde yepyeni bir acı hissettim. Başka birini mi seviyordu? Kendisi için seçtiği birini mi? Birlikte olduğu rastgele bir kızı değil.

Ronan kardeşine ters ters baktı. "Oraya gidemezsin."

Declan'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Mağduru oynamayı bırakmalı ve kafasını kışından çıkarmalı. Leighton'a sırf aradaki mesafeyi korumaya çalışmak için zarar veriyor ama bu asla uzun sürmeyecek."

Ronan kısık bir hırıltı çıkardı. "Trace'i bizim kadar tanıımıyorsun. Onun zamana ihtiyacı var. Anlayışa."

"Hepiniz ona bebek gibi bakıyorsunuz. İhtiyacı olan tek şey kışına tekmeyi basacak biri." Colt alçak sesle, "Yeter," dedi.

"Şimdi zamanı değil."

"Kimseyi benimle birlikte olmaya zorlamayacağım," diye fısıldadım. "Bunu asla yapmam. Bunu asla istemem."

Colt benim yerime geçerek yanaklarımı avuçladı. "Biliyorum, LeeLee. Ama bundan daha fazlası var. Ruhlarımız aynı iplikten dokunmuş. Bunu ancak bir yere kadar inkâr edebilirsin."

Bir damla gözyaşı serbest kalarak yanağımdan aşağı süzüldü. "Onu incitmek istemiyorum."

"Biliyorum." Colt alnını benimkine bastırdı. "Bu bir hediye. Söz veriyorum. Hepimizin olmamız gereken kişi olmamıza yardımcı olacak."

"Şu anda öyle hissetmiyorum."

Geri çekilirken başparmakları yanaklarımda gezindi. "Bize ilk dokunduğunuzda bir şey yaşadınız mı?"

Nefesim kesildi.

"Bu bir hayaldi, değil mi?" Colt bastırdı.

"Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu sanıyordum."
Colt başını salladı. "Arkadaşlarından biriyle tanıştığını bilmen için."
Kaşlarım çatıldı. "Geçmişten ve gelecekte bir şey gibi görünüyordu."

Sırıttı. "Ne gördüğünü duymak için sabırsızlanıyorum."

"Yapamazsın," diye azarladı Dash. "Onlar sadece çiftleşmiş çiftler içindir." "Evet, evet." Colt ona el salladı.

"Bunun nasıl yürüyeceğini anlamıyorum." Bir ilişkide altı kişi mi? Hepsi de bu ilişkiye zorlanmaktan heyecan duymuyor mu? Trace buna kesinlikle karşıydı ve Ronan'ın da çekinceleri olduğunu söyleyebilirdim.

"İşe yaramayacak."

Çocuklar Darius'un odaya girerken çıkardığı sesle irkildiler. Hepsine kaşlarını çatı. "Sizi tam da bu konuda uyarmıştım. Leighton'ın kendini korumasının hiçbir yolu yokken onu ifşa ettiniz."

Colt'un dudağı kıvrıldı. "Onu koruduk." "Zar zor. Peki ne kadar süreyle?"

"Sonsuza dek," diye yemin etti Declan.

Darius başını salladı. "O tezahür etmedi. Senin güçlerini asla topraklayamayacak. Delirmek mi istiyorsun?"

her şey büküldü, panik başladı.

Dash, Darius'a ters ters baktı. "Başka bir yol bulacağız."

"Başka bir yol yok. Seni bağlayabilecek bir çapaya ihtiyacın var."
Zihninden konuşma parçaları geçerken etrafımdaki dünya yavaşladı.

Buz damarlarımda dolaştı. "Chloe. Bekliyorlar
Chloe ile bağ kurman için."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı, mide bulantısı da peşlerinden hızla geliyordu.

"sanmıyorum," diye hırladı Colt.

Darius'un gözleri parladı. "Başka seçeneğin yok. Elimizdeki en güçlü kişi o ve eğer bunu yapmazsan, geleceğinde sadece delilik ve ölüm var."

DELİLİK VE ÖLÜM. Kelimeler beynimin etrafında acımasız bir ritimle dönüyordu.

Colt, Darius'a, "Biz bundan daha güçlüyüz," diye homurdandı.

Başını iki yana salladı. "Senden öncekiler denedi. Akılları yerine kalplerinin sesini dinlediler. Sonu felaketle bitti."

"Ne olacaktı ki?" Kendi sesimi zar zor tanıyabildim. Düzdü, herhangi bir duygudan yoksundu.

Darius'un odağı bana döndü. "Onlar seçilmiş olanlar. Halkımıza liderlik edecek olanlar. Bu da onlara herkesten daha fazla güç ve kudret bahşedildiği anlamına geliyor. Bu da onları potansiyel olarak dengesiz yapar. Bir çapa bir çeşit filtre gibi olur. Güçlerini zihinlerini kirletmeyecek şekilde arındırır ve onları bu dünyaya bağlı tutar."

"Olmam gereken şey buydu." Çok çığ ve gerçek bir acı nefesimi çaldı, göğsümde kök saldı. Amacımın bu olması gerektiğini bile bilmiyordum ama yine de onu kaybetmek hayatımda yaşadığım en büyük acılardan biriydi. O amacı, o aidiyeti istiyordum.

Darius'un yüz ifadesini sempati doldurdu. "Bazen olur böyle şeyler. Nedenini bilmiyoruz. Belki de soyunuzda yeterince büyü yoktur. Bazen travma büyüünün tutunmasını engeller."

Parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım avuçlarıma bastırdı. "Ve başka biriyle bağ kurabilirler mi?"

Dash, "Başka biriyle bağ kurmak istemiyoruz," diye araya girdi.

Darius onu görmezden geldi. "Bir çapaya bağlanmak her zaman bir seçimdir. Diğerlerini kendi nesillerinde test ettik. Sadece bir tanesi yeterince güçlü."

Kalın, siyah ve sinsi bir hastalık içimi kapladı. "Chloe."

Mantıklı olan tek şey buydu. Hiçbiri ilgi göstermemesine rağmen erkeklere karşı kibarlığı. Görür görmez benden nefret etmesi. Tüm okul üzerinde hak sahibi olma duygusu. Bir gün herkesin üzerinde hüküm süreceğini sanıyordu.

"Chloe hem anne de baba tarafından uzun bir çapa soyundan geliyor. Dayanabileceği güç miktarı aramızdaki en büyük güçtür."

"Annem bir insan, değil mi?"

Darius başıyla onayladı. "Babanın inanılmaz bir soyu var ama sen biraz sürpriz bir şekilde ortaya çıktın."

Sertçe yutkundum. "Onu tanıyor muydun?"

"Ben yaptım. O inanılmaz bir adamdı. Annenin hamile olduğunu öğrendiğinde, seni güvende olacağın bir yerde büyütmek için dünyamızdan vazgeçti. Eğer kendini göstermezsen, seni bu yerin yakınında bile istemedi." Son kısmı Colt'u kınayan bir bakışla söyledi.

Colt Darius'a doğru yürüdü. "Onun neler yaşadığını bilmiyorsun. Annesinin ona neler yaşattığını. Onu dışarı çıkarmak zorundaydık."

Darius, "Ve bunu onunla herhangi bir temas kurmadan da yapabilirdin," diye karşı çıktı.

Colt'la bir daha asla bir araya gelemeyecek olma fikri kalbimi sıkıştırdı. Ronan, Dash, Trace ve Declan'ı asla tanıyamayacaktım. Ama belki de bu daha kolay olurdu. Çünkü onlar bir şekilde benim olmuşlardı ve şimdi benden koparılacaklardı. Başka bir seçenek yoktu.

"O bizim eşimiz," diye hırladı Declan. "Kimse onu bizden uzak tutamayacak. Güçlerimizi birleştirmenin bir yolunu bulacağız ama o bizim

Bizimkiler. Eğer siz ya da bir başkası girmeye kalkışırsa, bedelini ödersiniz."

Darius, Declan'ın tehditlerinden korkmuş gibi görünmüyordu. "Onu hayatında tutabilirsin. Hatta onunla bir ilişkin bile olabilir ama Chloe ile bağ kuracaksın."

Mide bulantısı içimden geçti. Onları Chloe ile paylaşmak mı? İlişkimiz cinsel olmasa bile bunu yapamazdım. Benim asla sahip olamayacağım bir parçaya sahip olacaktı.

"Bu asla ," diye Declan.

Darius kaşlarını kaldırdı. "Peki baban bu konuda ne diyecek?"

Declan'ın gözlerinde öfke ve korku karışımı bir şey parıldıyordu. "Bu onun da müdahale edebileceği bir şey değil."

Darius homurdandı. "Bunu Patrick'e söyledin mi?"

"Yeter," diye kükredi Ronan. "Demek istediğini anladın. Artık gidebilirsin."

Darius sinirlendi. "Gelecekteki liderlerimiz olabilirsiniz ama henüz o noktada değilsiniz. Bunu unutma, *yavrum*."

Ronan tam boyuna kadar uzandı. "Ben senin *yavrun* değilim ve *bunu* hatırlarsan iyi edersin."

Darius'un kehribar rengi gözleri parladı. Colt'un ya da Ronan'ın gözlerinde gördüğüm altın rengi değildi ama yine de parlıyorlardı. Başka bir şey söylemedi, sadece hışımla kış bahçesinden çıktı.

"İyi gitti," diye mırıldandı Dash.

"Ne bekliyordun ki?" Ronan tersledi.

Colt bana doğru ilerledi. "Darius'u dinleme. O eski yöntemlere takılıp kalmış."

Colt ellerimi tuttu, sıcaklığı içime akıyordu. Bu sıcaklık canımı yaktı. Benim olmadığını bilmenin verdiği acı. "Yapma."

Colt geri çekildi. "Sen bizim eşimizsin. Seni bulmak nadir bir . Kader bizi bununla kutsayıp sonra da çekip gidecek kadar zalim olamaz."

Ama yanıldığını biliyordum. Kader tam da bu kadar acımasızdı. Kader size dünyanın en harika babasını verdi ve sonra gözünüzün önünde onu yiyip bitiren bir kanser verdi. Kader size hayal edebileceğiniz en iyi arkadaşı verdi ve sonra onu hayatınızdan çıkardı. Kader size varlığınızı hor gören bir anne verdi ve sizi onunla birlikte çürümeye terk etti.

Bakışlarım odanın içinde gezinerek her bir erkeğin üzerine indi. Sonunda Colt'a gelene kadar kalbim her temas noktasında çarptı.

"Ölmene ben sebep olmayacağım."

Önce annemin işkencesiyle sonsuz ömürler boyunca yaşamayı tercih ederdim. Sırf bencilce onlarla geçirdiğim bu çalıntı anları istediğim için onların sonlarına sebep olmazdım.

Günün sonunda, onları her zaman kendime tercih ederim.
Bu beni tamamen yalnız bıraksa bile.

Hiçbiri beni durduramadan harekete geçtim. Tartışmalarını ya da çıkan dağın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmak için yaptıkları zorlama planları duymak istemiyordum. Sadece dışarı çıkmam gerekiyordu.

Kapıya doğru fırladım ve koridordan aşağı indim. Adım arkamda yankılandı ama durmadım. Merdivenlere koştum, yatak odama doğru gidiyordum ama kısa kesmiştim. Aramaya geldikleri ilk yer burasıydı.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve zamanımın kalmadığını anladım. Koridorda hızla ilerledim ve daha önce hiç inmediğim bir koridora döndüm. Arka tarafta bir merdiven vardı ama onun yanında da ince bir kapı vardı. Adamların merdivenlere gittiğimi düşüneceklerini umarak hiç düşünmeden kapıyı açtım.

Kapıyı usulca arkamdan kapattıktan sonra gözlerimi kırpıştırarak ışığa alışmaya çalıştım. Önümde dar, yıpranmış ahşap bir merdiven duruyordu. Burnuma küf ve toz kokuları doldu. Merdivenleri yavaşça çıktım, ses çıkarmamaya dikkat ettim.

Tepeye ulaştığımda, ay ışığı çeşitli pencerelerden içeri süzülüyor ve mekânı aydınlatıyordu. Tavan arası unutulmuş eşyalarla doluydu, benim için mükemmel bir yerdi. Etrafta tahta sandıklar ve rastgele mobilya parçaları vardı.

Pencerenin altında çarşafı örtülü bir yatağa geçtim. çekiştirerek şiltenin üzerine tırmandım ve dizlerimi göğsüme çektim. Pencereden siyah denize bakarken gözlerimin arkasında basınç hissediyordum.

Zihnim aşırı yüklüydü. Çok kısa zamanda çok fazla bilgi. Ama beni etkileyen şey şekil değiştirenlerin, büyücülerin ya da iblislerin varlığı değildi. Bir yere ait olmam ve bunun benden çalınmış olmasıydı. Muhtemelen hiçbir yere uyum sağlayamayacağım bilgisiydi.

İlk gözyaşı o zaman döküldü. Gözyaşlarımın akmasına izin verdim, sessiz hançerler tenime saplanıyordu.

Her şeyi serbest bıraktım. Kaybettiğim ve önümüzdeki günlerde, aylarda ve yıllarda benden koparılacak olan her için ağladım. Ve her şey için ağladığımda, uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

İKİ DUYGUYLA UYANDIM. Sırtımda beni kucaklayan bir sıcaklık ve gözyaşlarımın bıraktığı izleri takip edercesine yanağımda gezinen bir parmak.

Göz kapaklarım çırpındı ve Dash'in anlık görüntüleri görüşümü doldurdu. "İşte " Dash'in sesi hiç duymadığım sertti. Duygu ve acı dolu.

"Beni nasıl buldun?" Sesim sanki biri ses tellerime zımpara kağıdı sürmüş gibi cılız çıkıyordu.

Colt'un burnu boynumda gezindi. "Ben bir şekil değiştirenim. Koku alma duyum beni her seferinde sana götürecektir."

İçimden bir küfür savurdum. Bu küçük numarayı hatırlamam gerekecekti.

"Burada olmamalısın."

Dash, parmakları hâlâ yanaklarımda gezinirken, "Sen , yani tam olarak olmamız gereken yer burası," dedi.

Başımı salladım. "Bu her şeyi daha da zorlaştıracak."

dokunuşlarını, okşamalarını ve ilgilerini bilmek zaten acı veriyordu. Bunların elimden alınması zaten acımasız olan yarama asit dökenecekti. Eğer onlara gerçekten sahip olmama izin verirsem, bu beni öldürecekti.

Dash alnını benimkine yaklaştırdı. "Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız. Bulana kadar da durmayacağız."

Gözlerimin arkasında yine o baskı oluşmaya başladı. "Bu dünya yüzyıllardır var, değil mi?" Araştırmalarımın ve kurucu aileleri gördüğümünden bu kadarını biliyordum.

"Evet," diye kabul etti.

"Eğer dışarıda bir yerde olsaydı, şimdiye kadar birilerinin başka bir yol bulacağını düşünmüyor musunuz?"

Colt'un eli atletimin altına kaydı, başparmağı karnımın alt kısmında daireler çizdi. "Onlar doğru düzgün motive olmamışlardı. Biz motive olduk."

"Özgürlük isteyen insanlar olmadığını mı düşünüyorsun? Kendi bağları dışında birini önemseyen?" Bastırdım.

Colt başını salladı, dudakları boynuma değdi. "Elbette vardı. Ama eşini tanıyıp da onunla bağ kuramayan birine dair hiçbir kayıt yok. Kader bir yolunu bulacaktır."

Boğazım . "Seni riske atamam. Sırf istediğim bu diye, ölümün anlamına gelebileceğini bile bile sana sahip olmama izin veremem. Ben o kadar bencil değilim."

Dash yüzümü kavradı ve beni içine çekti. "Darius sana hikâyenin tamamını anlatmadı. Eşini kaybetmek ruhunun bir parçasını öldürür. Yaşamaya devam edebilirsin ama bütün bir insan olarak değil. İyi bir lider olamayız çünkü yaşamaya devam etmek için kalplerimizi katılaştırmamız gerekir. Empati ve anlayışımızı kaybederiz. Ben böyle biri olmak istemezdim. Asla."

Dehşetin buzdan pençeleri göğsüme saplandı. "Peki ya Chloe? Demir atması gereken başka doğaüstü varlıklar yok mu? Çiftleşebileceği birileri?"

Colt homurdandı. "Kim olduklarını bilmiyor ama Meclis ona bize karşı bir şans verdiği anda onları terk etti."

Midem sıkıştı. Zavallı arkadaşları. Terk edildiklerinin farkında bile değillerdi.

Dash dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seninle birlikteyken tamamen kendimim, kendimin en iyi versiyonuyum. Güç ve uzun bir garantisi için bunu kaybetmeye, seninle bir yaşam şansını kaybetmeye razı değilim. Sensiz bir ömür geçirmektense seninle bir gün geçirmeyi tercih ederim."

Burnum sızladı. "Dash..."

Colt'un dudakları tenimde gezindi. "O haklı. Seninle geçireceğim birkaç çalıntı anla bir ömür boyu yaşayabilirim."

Dash'in parmağı alt dudağımda gezindi. "Sensiz bir canavara dönüşebilirim. Seninle, olmam gereken kişiyim."

Sinir uçlarım onların dokunuşuyla canlanırken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Kendini bizden uzak tutma, Leighton. Lütfen."

Dash'in sesinde beni yıkan bir çaresizlik vardı. Geri çekilirken mavi gözleriyle karşılaştım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Dash'in yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, ha?"

Bakışları Colt'a kaydı. "Sence bunu test etmeli miyiz?"

Colt'un parmakları yukarıya, göğsüme doğru kaydı ve o anda sütyen giymediğimi .

"Bence LeeLee bizimle birlikte olduğu için bir ödülü hak ediyor." Sesi tenimde bir titreşim dalgası yarattı.

"Kesinlikle bir ödülü hak ediyor," diye Dash. Bana doğru . "Bunun için hazır mısın?"

Tam olarak ne düşündüklerinden emin değildim ama dilimin ucunda tek bir cevap vardı. "Evet."

Dash'in ağız aç bir öpücükle benimkiyle buluştu. Dili içeri girdiğinde, tadı beni tüketti. Bu Dash'e özgü bir şeydi. Güçlü ve baş döndürücü, sanki aniden biraz sarhoş olmuşum gibi. İçinde boğulmak istedim.

Colt'un eli göğsümü avuçladı ve inledi. "Çok mükemmel." Kalçaları arka tarafıma doğru bastırdı, sertleşirken içgüdüsel olarak içime doğru eğildi.

Küçük bir inilti serbest kaldı, bu da Dash'i sadece teşvik etti. Dili daha derine daldı ve sesin her zerresini aldı.

Biraz nefessiz kalarak geri çekildi. "Bundan hoşlanıyor."

"Peki ya bu?" Colt'un baş ve işaret parmakları meme ucumu sıkı bir tomurcuk haline getirdi.

Dudaklarımdan bir inilti kaçı ve Dash alçak sesle hırladı. "Daha yakından bakmam gerekecek."

Parmakları eşofmanımın bel bandına dolandı ve külotumu da alarak aşağı doğru çekti. Birdenbire tamamen çıplak kalmıştım ve Dash bacaklarımı açıp aralarına yerleşmişti.

Onları kapatma, bir şekilde kendimi örtme dürtüsüyle savaştım. Dash'in bakışları benimkilere kaydı. "Kendini benden saklama."

Dash'in sesinde beni hareketsiz bırakan ve içimi ürperten bir otorite havası vardı.

Colt boynumun derisine doğru kıkırdadı. "Zamanın yüzde doksanında en rahat adamdır, ama bu alanda... Dash'in tam kontrole ihtiyacı var diyelim."

Dash'in parmağı iç uyluğumda bir çizgi çizdi. "Klitorisin sekiz binden fazla sinir ucu olduğunu biliyor muydun?"

Küçük bir ses çıkardım.

Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Her birini ayağa kaldırıp yalvartacağım."

Çekirdeğim sıkılaştı, hiçbir şeyin etrafında titreşmiyordu ama umutsuzca doldurulmak istiyordu.

Dash sadece tek bir parmağıyla bana dokundu, merkezimi ayırdı ve keşfetti. Derin derin içine çekti. "Tanrım, kokun."

Colt kalçalarını arkamdan içime doğru yuvarladı. "Biliyorum. Kokusunu buradan alabiliyorum."

Bunun üzerine bacaklarım içgüdüsel olarak kapanmaya çalıştı.

Üç parmağımla iç baldırıma acı bir tokat attım ve bir çığlık attım.

Dash bakışlarıyla beni kıştırdı. "Kıpırdamadan durabileceğine güvenebilir misin yoksa Colt'un seni zapt etmesi mi gerekiyor?"

Bu zihinsel görüntüyle ilgili bir şey, kalçalarımın arasında yeni bir ıslaklık neden oldu.

Dash alçak sesle kıkırdadı. "Bu fikir hoşuna gitti Colt."

Colt atletimi yukarı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. "Öyle diyebilirim."

Şu güzel meme uçlarına bakın, hazır olda bekliyorlar."

Parmağını yaladı ve sıkılaştıran tomurcuklardan birini daire içine aldı. "Elmas kadar sert."

Dash, "Sırada klitorisi var," diye .

Dash hiç uyarmadan bir parmağını içime soktu ve ben inledim. Çekirdeğim anında onun etrafında titreşti, saf bir ihtiyaçla sıkıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dash. "gibi. Onu sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Tüm Dash'in beni doldurduğu, içimde hareket ettiği düşüncesi, kalçalarımın kendi iradeleriyle hareket etmesini, daha fazlasını aramasını sağladı.

Diğer eli etrafında sıkıştı. "Sakin ol, mon coeur. Cezalarım hazır değilsin."

Hareket etmemek için yanağımın içini ısırdım. Ama Tanrım, o cezaların ne olduğunu bilmek istiyordum.

Dash bir parmağını daha içime soktu ve ağzım sessiz bir yalvarışla açıldı. Parmaklarını kıvrırdı ve zevk içimde sallanırken atmaktan kendimi alamadım.

"İşte orada. Sizi uçurumun kenarına getiren her noktanın haritasını çıkaracak."

Colt kıkırdadı. "Sence şaka mı yapıyor? Muhtemelen hepimiz için bir şema çizecektir."

Dash omuz silkti. "Bilim insanın en iyi dostudur."

İç duvarlarım titremeye başladı ve Dash parmaklarını çekerek kurtardı. "Henüz değil, mon coeur. Oyunum bitmedi."

Islaklığımın kayganlaşan parmakları klitorisimin etrafında dönüyordu. Sinirlerim kabarmış, ona ulaşmaya çalışıyordum.

Dash bir derinin üstünü örttü. "Çok güzel. Çok hazırım."

"Lütfen." Yalvarıyordum ve umurumda bile değildi. "Bir şeye ihtiyacın var mı, mon coeur?"

Colt meme ucumu çimdiklerken boynuma doğru gülümsedi. "Ona acı, Dash. Hâlâ buna alışmaya çalışıyor."

"Bana ne istediğini söyle," dedi Dash, sesi boğuk bir vaat gibiydi.

"Daha fazlasını," diye nefes aldım.

"Eğer gelmek istiyorsan, kibarca istemelisin."

"Lütfen, Dash. Gelmem gerek."

"İşte iyi bir kız."

Dash'in parmakları bir tekrar içime kayd ve o büyümlü noktaya vurmak için kıvrıldı. Eğildi, dili klitorisimin üzerinde küçük küçük geziniyordu.

Patlamalar.

İçime bir his patlaması çarparken haykırdım. O kadar çoktu ki neredeyse acı veriyordu.

Dash'in dudakları sinir demetinin etrafında kapandı ve Colt her iki meme ucumu da sıkıştırırken derinlemesine emdi. Göbeğim Dash'in parmaklarını o kadar sert kavradı ki kırılacaklarına yemin edebilirdim.

Her zevk dalgasını içgüdülerimle yaşadım, bedenimi kontrol edemiyordum, sadece hayata tutunuyordum. Gözlerimin önünde ışık parladı. İçimde bir şey koptu.

Her yerdeydiler. Yarattıkları hisler önce etrafımda sonra da içimdeydi, kendilerini o kadar derine gömüyorlardı ki sonsuza dek benim bir parçam olacaklarını biliyordum. Ve sonra karanlık çöktü.

SESLER BİLİNCİMİ . Şimdi giyiniktim ve bir odaya girerken birinin göğsüne yaslanmışım. Dash, duyularım bana söyledi.

"Kokularınız birbirine karışmış," dedi Ronan, sesinde bir suçlama vardı.

Dash açıklama olarak, "O bizimle kalıyor," dedi.

"Onu kırarsan bunun bize pek faydası olmaz," diye karşılık verdi Ronan. Göz kapaklarım çırpınarak açıldı. "Kırılmadı," diye mırıldandım.

Colt eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Tabii ki değilsin. Sadece biraz fazla uyarılmışsın."

İçgüdüsel olarak kalçalarımı birbirine bastırdım ve tüm erkekler inledi. Gözlerim açıldı.

Dash bana doğru sırttı. "Herhangi birimiz sana ne kadar yaklaşırsa, hepimiz için uzak durmak o kadar zorlaşıyor."

"Oh," diye .

Bakışlarım, çenesi granit gibi olan ve elleri tüm salonu parçalamak istercesine yumruk Trace'e kaydı.

Acı sızlattı, ardından bir suçluluk seli geldi. "Özür dilerim."

Declan sandalyesinde arkasına yaslandı ve genişçe sırttı. "Özür dileme.

Bu çok eğlenceli olacak."

Okula doğru ilerlerken parmaklarımı birbirine kenetledim. Buraya en son geldiğimden beri gerçekten sadece bir gün mü geçmişti? Son yirmi dört saat içinde sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Doğaüstü dünyayla ilgili onca ifşaattan sonra dolabımdaki ölü fareyi düşünecek vaktim bile olmamıştı.

Declan uzandı ve parmaklarımı çözerek elimi tuttu. "Her şey yoluna girecek."

Colt başıyla onayladı. "Okulun etrafına erişimimiz olacak yeni güvenlik kameraları koydurdum."

Ona doğru döndüm, çenem hafifçe gevşedi. "Okul bunu yapmana izin mi verdi?"

Ronan alay etti. "Okulun çoğunluğunu kim finanse ediyor sanıyorsun?"

Colt omuz silkti. "Arada işe yarıyor."

Bu gerçekten yepyeni bir dünyaydı. Sustum. "Bekle, Castle Prep'teki herkes doğaüstü mü?"

Colt başını salladı. "Çoğunlukla ya da en azından bizden haberdarlar. Ama kampüste yeteneklerimizi kullanmak yasak."

Dash diğer elimi tutup sıktı ve eğilerek dudaklarını şakağıma değdirdi. "Bugün de birbirimize yakın olacağız. Merak etme. Kimse sana zarar vermeyecek."

Yanımızdan geçerken öğrenci arkadaşlarımızın bize attığı bakışları fark etmeden edemedim. Sam sırtıyordu, erkek arkadaşları etrafını sarmıştı ve

bana cesaret verici bir el salladı. Trace hariç tüm erkeklerin bana dokunuşunu kimsenin kaçırmadığı açıktı.

Yürürken bakışlarım ona kaydı. Sanki odaklandığımın farkındaymış gibi gözleri beni takip ediyordu. Dün geceki olaylardan bu yana çok az şey söylemişti ama Colt'un planına katılmadığı hissine kapıldım.

"Sen iyi misin?" Yumuşakça sordum.

Çenesi ileri geri hareket etti. "Peki."

Çünkü bu kulağa doğru geliyordu. Dudağımın kenarı endişelendi. "İstediğin bu olmasaydı seni asla benimle birlikte olmaya zorlamazdım."

Trace'in yanağında bir kas kıpırdandığında etrafımdaki adamlar olağanüstü bir sessizliğe büründü. Menekşe rengi gözleri daha da parladı. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Asla."

Ve böylece okul binasına doğru yola çıktı.

KOÇ CALHOUN DÜDÜĞÜNÜ ÇALDI. "Bugün bir kilometre koşacağız. Gerinmeye başlayın."

Etrafımdaki tüm kızlar homurdandı. Sanırım gülünç derecede pahalı bir hazırlık okuluna gitmek bile sizi beden eğitimi dersinden kurtaramazdı. Şimdiye kadar gerçekten yorucu aktivitelerden kaçınmıştık ama görünüşe göre bugün bu durum değişiyordu.

", " diye bağırdı Koç.

Ayağa kalktım. Dün geceki saldırıdan sonra omzum şaşırtıcı derecede iyiydi. Hatırlayınca ürperdim ve dörtlülerimi esnetmeye başladım.

Biri arkamdan bana çarptı ve uçmaktan kendimi zor kurtardım.

"Oops. Seni orada görmedim, pislik," diye mırıldandı Chloe.

İki yandaşı içeri girerken gözlerimi devirdim. Hepsini görmezden gelmeyi tercih ettim ve başlangıç çizgisine yöneldim.

"Ne? Kedi dilini mi yuttu, pislik?" Chloe aradı.

Omuz silktim. "sürtünecek iki beyin hücresi olmadığı belli olan insanlarla zamanımı harcamayı sevmiyorum."

Chloe'nin yanaklarına sıcaklık vurdu ve burun delikleri alevlendi. "En azından ben bir moron olduğum için insanları riske atmıyorum. Seni korumaya çalıştıkları için ölebilirlerdi ve sen sadece sinir krizi geçiriyordun."

Sözlerinin her biri dikkatlice yerleştirilmiş bir darbe gibi çarptı. Çocukları riske attığımı bilmiyordum ama sonuç aynıydı. Dahası, belli ki biri Chloe'ye dün gece olanların ayrıntılarını anlatmıştı. Ve saldırıya neyin yol açtığını bilen sadece beş kişi daha vardı, çocuklar.

Chloe uzun, kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onların hayatlarıyla oynamayı bırak. Sen bu dünya için yaratılmamışsın. Çapa güçlerinin ortaya çıkmaması da bunun bir kanıtı. Şimdi git küçük ucube ve bizi bırak."

O, Mimi ve Grace ben daha tek kelime edemediğim yola koyuldular. Düdük çaldı ve kızlar koşmaya başladı. Bacaklarımı harekete zorladım ama tüm vücudum uyuşmuştu.

Pisti dört kez döndüm, Koç bitiş çizgisini geçerken ayırt edemediğim bir sayı söylüyordu. Tek duyabildiğim Chloe'nin kafamın içinde tekrar tekrar yankılanan sözleriydi.

"Pekâlâ, duşlara girin. On iki dakikayı geçenler tekrar koşmak zorunda kalacak," diye bağırdı Koç.

Ne aldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Kız kalabalığını soyunma odasına kadar takip ettim, spor çantamı aldım ve bir duş bekledim. Chloe'nin sahte kıkırdaması boşluk boyunca, cildime sürtünerek.

Önümdeki kız duş kabininden çıktığında ben de içeri girdim. Spor kıyafetlerimi hızla çıkardım ve spreyin altına girdim. Saçlarımın ıslanmamasına dikkat ederek gidebildiği kadar soğuğa çevirdim.

Perde geri çekildi ben nefes nefese kaldım, dönüp kendimi örtmeye çalıştım. Mimi bir kahkaha patlattı. "Sana söylemiştim. Tanrım, ne oldu sana böyle? Bunlar iğrenç," dedi, bakışları yan tarafımdaki yara izlerine odaklanmıştı.

Chloe burnunu kıvırdı. "gerçekten bir ucubesin, değil mi? Gerçekten de erkek arkadaşlarımdan herhangi birinin böyle bir tenin varken sana dokunmak isteyeceğini mi sanıyorsun?" Abartılı bir ürperti verdi.

Grace sırtıttı ve telefonunu kaldırarak bir fotoğraf çekti. "Belki de onlara göstermeliyiz ki onunla birlikte kalmaktan kurtuldukları için ne kadar minnettar olmaları gerektiğini bilsinler."

Telefona doğru hamle yaptım ve Grace çığlık attı. "Benden uzak dur, ucube."

Havlumu kendimi örtmeye çalışırken gözlerimde sıcak, öfkeli yaşlar birikti.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Chloe. "Senin deforme olmuş vücuduna bakmak midemi bulandırmaya yetiyor."

Acıtmamalıydı. Böylesine çirkin bir insandan gelen zalimlik asla şok edici değildi. Ama bu çok fazla bir şeydi ve zihinsel duvarlarımın çatlamaya başladığını hissedebiliyordum. Soyunma odasındaki kızlardan kahkahalar yükseliyordu. Hepsi değil ama yeterince.

Ağırlığı üzerime bastırdı ve nefes alamadım. Mimi güldü.

"Oh, Tanrım. *Ağlayacak* mı?"

Gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ettim, onlara bir nebze olsun memnuniyet vermek istemiyordum ama ciğerlerime hava girmiyordu. Ellerim karıncalanmaya başladı ve görüş alanımın önünde karanlık noktalar dans etti. Panik beni ele geçirdi ve kaslarımı acı verecek kadar sıkıttı.

Kapı çarparak açıldı, çarpma sesi herkesin sıçramasına neden oldu. Ve sonra Trace oradaydı.

"Seni öldüreceğim."

CHLOE ONA BAKAKALDI. "Biz hiçbir şey yapmadık! Sadece çıldırmaya başladı çünkü o tam bir ucube."

Küçük, sessiz bir kız öne çıktı, Trace'e yaklaşırken elleri titriyordu. "Yalan söylüyor. Chloe ve arkadaşları duş perdesini geri çektiler. Leighton'ın yara izleriyle dalga geçiyorlardı. Grace telefonuyla fotoğrafını çekmiş."

Trace, Grace'e doğru döndü. "Bana telefonunu ver.

Hemen." "Hayır! Onu öylece alamazsın. O küçük sürtük yalan söylüyor."

Üçlü, şimdi titreyen genç kıza ters ters baktı.

Mor ateş Trace'in eline doğru yükseldi. "Telefonu bana ver, yoksa sana kendi yaralarını veririm."

Grace bir çığlık attı ve telefonu Trace'e fırlattı. "Güçlerini okul sınırları içinde kullanamazsın. Beni tehdit edemezsin!"

Trace telefonu havada yaktı, sonra Chloe'ye döndü. Yavaşça ona doğru yürüdü. Attığı her adımda gözleri öyle bir öfkeyle parlıyordu ki herkes olduğu yerde donup kalmıştı.

"Tüm bunların senin yüzünden olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Chloe'nin elleri titremeye başladı. "Bu sadece bir şakaydı. Birinin Leighton'a yerini göstermesi gerekiyordu. O bizden biri değil, Trace."

Mor kıvılcımlar Trace'in parmak uçlarında dans etti. "O bizim için senden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden bu numarayı yapıyorsun. Ama düşünmediğin şey, Leighton'a zarar vermenin senden nefret etmemize neden olacağı gerçeğiydi."

Chloe tokat yemiş gibi bakıyordu. "Trace..."

Bir adım daha ilerledi, soyunma odası ölüm sessizliğine büründü. "Önceden seni hiç umursamıyorduk. Sen sadece sürekli etrafta dolanan, seninle hiçbir şey yapmak istemediğimizi anlamayan sinir bozucu bir sürtüktün. Ama şimdi çizgiyi aştın. Bizim olana zarar verdin. En kutsal hediyemizi. Seni durduğun yerde deşmeliyim."

Mimi Chloe'den üç büyük adım uzaklaştı.

Chloe'nin bakışları odanın içinde gezindi. "Bu benim fikrim değildi. Perdeyi geri çeken Mimi'ydi."

Mimi arkadaşına bön bön baktı. "Bunu yapmamı sen söyledin!" Trace, "Kapa çeneni," diye bağırdı ve ikisi de donakaldı.

Bakışları Mimi'nin üzerinde gezindi. "Her zaman zavallıydın, sikim için yalvarıyordun. Sadece nefret ettiğim insanlara dokunduğumu biliyor muydun? Sadece kırmaktan kesinlikle hoşlandıklarına. Bu yüzden sana dokundum. Ama o zaman bile iğrenç parmaklarını üzerimde istemedim."

"Mimi?!" Chloe çığlık attı.

Mimi domates rengine dönmüştü. "Bu doğru değil. Aramızda özel bir şey var. Senden başka kimseyle birlikte olmadığımı biliyorsun."

Trace alay etti. "Sen tek kullanımlıksın. Büyü taşması için bir çıkış noktası. Bir çöplük."

"Bağımla mı takıldın?!" Chloe çığlık attı.

Trace ona doğru döndü. "Ben senin değilim. Asla da . Ama küçük ekibin, gözünü bize diktiğin andan beri sikimi almaya çalışıyor. O yüzden arkadaş konusunda daha iyi seçimler yapmak isteyebilirsin..."

Chloe'nin kulaklarından buhar çıktığına yemin edebilirim. "Bunu ödeyeceksiniz," diye Grace ve Mimi'ye tükürdü.

"Burada para ödeyen tek kişi sensin," diye hırladı Trace. Avucunun içinde mor bir ateş parladı, sonra dışarı fırladı ve Chloe'nin saçlarının uçlarını sardı.

Dehşet içinde çığlık attı.

Bir saniye sonra Trace onu geri çağırdı ama artık çok geçti. Chloe'nin değerli saçlarının alt yarısı gitmişti ve geriye kalanlar dumandı.

"Derini yüzmeden önce gözümün kaybol," diye hırladı Trace.

Chloe soyunma odasından fırladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Diğer kızlar da peşinden koştu.

Duşumda hâlâ akan su dışında oda sessizdi. Trace ona doğru gitti ve suyu kapattı. Kıpırdamadım, vücudumda dolaşan ürperti dalgasından başka bir şey yoktu.

Trace yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça bana doğru ilerledi. "Leighton?"

Bir şey söylemek istedim, ne söyleyeceğimden bile emin değildim ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

Göz teması kurmak için Trace'in yüzünde endişe çizgileri belirdi. "Bana bak Minik Kuş."

Denedim ama gözlerimi tam olarak odaklayamadım. İzin kenarları bulanıktı.

"Sana yardım edeceğim, mı? Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" Robot gibi başımı salladım.

Trace hareket etti, beni bir havluya sardı ve tek bir hareketle kucağına aldı. Spor çantamı aldı ve ana soyunma odasından Koç'a ait olduğunu tahmin ettiğim daha küçük bir ofise doğru yürüdü. Küçük bir kanepeye uzandı ve beni kendine doğru çekti.

Kolları beni sardığı anda, derinlerde bir yerde huzurlu bir vızıltı yandı. Sistemimden geçerek şokun ve acının en kötüsünü hafifletti.

"Sadece nefes al, Minik Kuş. Seni tutuyorum." "Neden?" Mırıldandım.

Geri çekildi, kaşları çatılmıştı. "Neden?"

"Neden geldin?" Benden pek hoşlanmıyordu bile.

Trace'in Çene sertleşti. "I olabilir hissetmek senin Sıkıntı. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum."

"musun?"

Başını salladı ve göğüs kafesindeki bir noktayı ovuşturdu.

"Fiziksel bir tehlike olmadığını biliyordum ama kalbinin acıdığını hissedebiliyordum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Artık dayanamıyorum."

Trace yüzümü avuçladı, temas sistemimdeki vızıltıyı yoğunlaştırdı. "Evet, yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Sadece sizin görmenize izin verdim. Kimsenin bilmesini istemedim."

Gözlerinde öfke titreşiyordu. "Kimse bir şey söylemeyecek."

Trace'e inanmak isterdim ama dedikodunun bir yolu vardı.

"Tepkileri, gözleri, sanki yeniden diri diri yanmak gibi."

Trace dondu kaldı ve sonra alnını benimkine bastırdı. "Çok üzgünüm Minik Kuş. Elimden gelse acının her zerresine katlanırdım. Keşke orada olsaydım. Bunu durdurmak için her şeyimi verirdim."

Trace'in kokusu ciğerlerime dolduğunda baş döndürücü bir yükseliş etrafımı sardı. Daha derinlere dalmak istememe neden olan koyu leylak kokusu.

Eli havlunun açıklığına kaydı ve parmakları boğumlu deride gezindi. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel varlıksın. Bunlar o güzelliğin sadece bir parçası. Gücünün bir parçası."

Bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Tek kullanımlık mıyım?" Trace geri çekildi.

"Sadece tek kullanımlık, hor gördüğünüz insanlara dokunduğunuzu söylemiştiniz."

Trace'in başparmağı alt dudağımın kenarını sıyırdı. "Bazen keşke senden nefret edebilseydim diyorum. Bu her şeyi kolaylaştırırdı."

Göğsüm daraldı, nefes almam zorlaştı. "Neyi kolaylaştıracaksın?"

"Senden uzak duruyorum."

Gözlerimi ondan ayırmadım, sessizce cevaplar için yalvardım.

"Eğer sana istediğim gibi dokunmaya devam edersem,"-parmakları yaralarımda gezindi

-"Seni kıracağım, Minik Kuş."

Kalbim kaburgalarıma çarptı. "Bana zarar vermeyeceksin."

Trace başını salladı. "Bunu bilemezsin. Daha önce birini kırmıştım. Onları paramparça ettim, öyle ki parçaları tanınmaz hale geldi."

Başka milyonlarca soru sormak için ağzımı açmıştım ki ofisin kapısı çarparak açıldı ve dört öfkeli erkek içeri daldı. Trace'in kollarında beni gördüklerinde kısa düştüler.

"Ne oldu?" Ronan homurdandı.

Trace'in beni hemen yere bırakmasını, aramıza mesafe koymasını bekledim. Ama yapmadı. Aksine, bana daha sıkı sarıldı. "Chloe ve kaltak takımı Leighton'ın yaralarını ortaya çıkarmaya karar verdi."

Hırıltılar havayı doldurdu.

Dash içeri girdi, önümde çömeldi. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Ben iyiyim." Bunun tamamen doğru olduğundan emin değildim ama Dash'i üzme istemedim.

Colt yanımıza geldi, eli rahatlatıcı bir hareketle kolumu sıyırdı. "Çok üzgünüm, LeeLee. Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

Trace, "Alfanı Chloe treninden hemen indirmen gerek," diye hırladı.

Colt'un bakışları ona kaydı. "Ona bunun olmayacağını söyledim ama yapabileceğim başka bir şey yok. Darius tek çözümün bu olduğu konusunda kararlı."

"Sen ondan daha baskınsın. Bu güce adım atmanın zamanı geldi," diye homurdandı Trace.

Colt'un çenesi gerildi. "Ona meydan okumayacağım. Sürüyü ele geçirmeye hazır değilim. Henüz değil."

"Başka seçeneğin olmayabilir," dedi Declan ama bakışları beni terk etmedi, gözlerini endişe dolduruyordu. "Ve bu hepimiz için doğru olabilir." Çocuklar sessizdi, Declan'ın sözlerinin ağırlığı

Ha

va. "Biri Chloe'ye dün olanları anlatmış," dedim. Ronan'ın elleri yumruk oldu. "Açıkla."

", bir gölge iblisin saldırdığını biliyordu. Bu sadece bizim şeyleri biliyormuş gibi hissettim."

Ronan küfretti. "Hiçbirimiz ona bir şey söylemeyecektik ama Meclis'e tam bir rapor vermek zorundaydık. Bir gölge iblis saldırısı olduğunda bunu hep yaparız. Babasının orada bağlantıları var. Muhtemelen biri ona söylemiştir."

İçimde dolanan gerginlik biraz azaldı.

Ronan parmağını çıplak omzumda gezdirdi. "Sana asla böyle ihanet etmeyiz."

Boğazım . "Hepinizi tehlikeye attığım için özür dilerim. Çok daha kötü olabilirdi."

Dash dizimi sıktı. "Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Bilmiyordun."

"Chloe'nin yalanlarının kafanı doldurmasına izin verme," diye Trace. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Nereden biliyorsun?"

"Onun özel saçmalıklarına aşinayım." Trace odanın etrafına bakındı. "Gittikçe cesaretleniyor. Onunla başa çıkmak zorunda kalacağız."

Declan sıırttı. "Duyduğumuza göre çoktan olmuşsun. O değerli saçların bir daha eskisi gibi olacağını sanmıyorum. Ve eminim ki onun ödünü kopardın."

Ronan başını salladı. "Chloe gibi kızlar iki şekilde tepki verir. Bu onun kuyruğunu kıstırıp kaçmasına neden olur ya da eskisinden daha kötü bir şekilde saldırır."

Trace'in boğazından alçak bir gümbürtü çıktı. "Eğer Leighton'a bir daha hamle yaparsa, onun işini bitiririm. Hangi anlaşmaların yürürlükte olduğu umurumda değil."

Colt ayağa kalktı. "Yapamazsın. Bunu sen de biliyorsun. Her şey olup biterken tüm klanlara arkamızda ihtiyacımız var. Saldırıları giderek daha da cesaretleniyor."

"Saldırı mı?" Ben sordum.

Colt diğerleriyle bakışlarını paylaştı. "Gölge iblisler sistematik olarak kalelerimizin peşinden gidiyorlar. Sanki içeriden bilgi almışlar gibi."

"Lanet olası vampirler," diye hırladı Ronan.

Dash, "Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı. "Bilgi ağımızla bağlantıları kesildi."

"Demek muhbirleri var," diye karşılık verdi Ronan.

"Kim olduğu şu anda önemli değil," diye sözlerini kesti Colt. "Önemli olan alabileceğimiz tüm desteğe sahip olmamız. Ve eğer Trace balo kraliçesini kesip biçerse, bu desteğin bir kısmını kaybedeceğiz."

Ronan Koç'un masasına yaslandı. "Kimsenin haberi olmadan bunu yapabilirim."

Declan alay etti. "Tabii ki yapabilirsin."

Ronan kardeşine ters ters baktı, öfkesi içinde zonkluyordu.

Colt, "Bu çok riskli," dedi. "Kalıcı bedensel zarar vermeden elimizden geleni yaparız. Trace'in bugünkü marifetinden sonra zaten sinirlerimi yumuşatmak zorunda kalacağım."

"Onu görmedin." Trace'in sesi alçaktı ama çok fazla duygu taşıyordu. "O sürtükler onunla alay ederken yaprak gibi titriyordu. Kimse eşimin peşinden böyle gidemez."

Çocukların gözleri büyüdü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Declan. "Şimdiden baskı mı yapıyor?"

Colt yavaşça bize yaklaştı. "Onu bırakmalısın, Trace." Trace'in göğsü altımda kabardı. "Yapamam."

Küfürler odayı doldurdu.

Colt Dash'e baktı. "Çantanda numaraların var mı?"

Dash başını salladı. "Her zaman." Trace'e döndü. "Sana yardım edeceğim, tamam mı?"

Trace'in beni kavrayışı acı verecek kadar sıkılaştı. "Acele et. Fazla zamanın yok."

"I var sen." Dash kapalı onun Gözler, mırıldanma
bir şey Anlayamadım ve sonra elinde bir şişe belirdi.
Avucuna biraz toz döktü ve sonra Trace'in yüzüne üfledi.

Birkaç saniye içinde Trace'in beni tutuşu gevşedi. Colt beni
kollarından tutup ofisten dışarı çıkardı. "Siz onunla ilgilenin. Aralarına
biraz mesafe koymamız gerek."

Sanki kalbim yerinden sökülüyormuş gibi göğsümde bir acı
canlandı. Colt'u pençeledim, kurtulmaya, Trace'e geri dönmeye
çalıştım. Çünkü bir parçam hissettiğim acının kendi acım değil, 'in acısı
olduğunu biliyordu.

Sahiplenilmiş bir kadın gibi çikolatalı hamura saldırırken kaseye bakakaldım. KitchenAid mikseri de ama elimle karıştırırken yanmaya ihtiyacım vardı. Çırpma teli kırılmazsa şanslıydım.

"O kase sana ne yaptı?"

Declan'ın sesi hoş bir ürpertiyle tenimde gezindi. "O iyi mi?" diye sordum.

Colt beni eve götürürken, diğer çocuklar Trace'e her ne olduysa onunla ilgilendiler. Göğsümdeki ağrı hafiflemiş olsa da, hâlâ iyi durumda olmadığını hissedebiliyordum.

Declan yanıma yaklaştı ve parmağını çikolatalı kek hamuruna daldırıp yalayarak temizledi. "Kahretsin, bu çok güzel."

Kaseyi yere bıraktım ve kalçamı tezgâha yasladım. "Dec..."

İç çekti. "İyi olacak. Şu anda sadece biraz mesafeye ihtiyacı var."

"Benden."

Bu bir soru değildi ama içinde milyonlarca bilinmeyen barındırıyordu. Her şeyi bilmek istemek ama zorlamak istememek arasında gidip . Trace ve onun sorunları. Declan ve Ronan'ın geçmişi. Colt'un babasına ne oldu? Dash'in ailesi.

Declan yüzünü bana döndü. "İnkübiler hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Ben bu dünyada büyümedim. Kendimi karanlıkta beceriksizce dolaşıyormuşum gibi hissediyorum ve herkes benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Hiçbirimiz seni bunaltmak istemiyoruz. Kabullenmenin çok zor olduğunu biliyoruz."

"Kendi güçlerime ulaşamamış olsam bile bilmek, anlamak istiyorum." Bunu söylemek acı veriyordu. Hiç bilmediğim bu şey benim olmalıydı ama yine de kaybını hissediyordum.

Declan bir elini saçlarımın altından geçirdi ve boynumu sıktı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Çünkü benim tezahür etmemem hepimiz için felaketle sonuçlanabilirdi.

"Bir yolunu ," diye söz verdi Declan. "Bir yolunu bulacağız."

"Umarım haklısındır." Ve eğer haklı değilse, giderdim. Ne kadar acı vereceği önemli değildi. Onları güvende tutmak için kendi kalbimi söküp atabilirdim.

Declan boynumu bir kez daha sıktı ve beni serbest bıraktı. "Sana incubi'lerin güçlerini cinsel temastan aldıklarını söylemiştik. Bu olmadan öleceklerini."

Başımı salladım, içimi mide bulantısı kapladı. "Buna zorlandığımı hayal bile edemiyorum."

"İşleri karmaşık hale getirdiği kesin. Ama bundan daha fazlası var."

Sözlerini dikkatle seçiyor gibi görünen Declan'ı inceledim.

"Bir karabasan biriyle herhangi bir şekilde yakınlaştığında, bu temasın bağımlılık yapıcı bir niteliği vardır."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Onun için mi yoksa diğer kişi için mi?"

"Çoğu durumda, sadece diğer kişi için. Eğer bu etkiyi çok fazla alırlarsa, bağımlı hale ."

Karnıma bir ağırlık çöktü. "Ya anlamazlarsa?" Declan bakışlarımla buluştu, bakışlarında belirsizlik vardı.

"Delirirler."

Nabzım boynumda gümbürdüyordu. "Trace birini delirtti mi?"

Declan uzun bir süre sessiz kaldı. "Evet."

Boynumdaki o çırpınma hızlandı. "Kim?"

"Yapamam, Leighton. Bu bana . Muhtemelen size çok fazla şey anlattım ama anlamanızı istedim. Eğer sana daha fazlasını anlatırsam,

İnşa etmeye çalıştığım güveni kıracak. Bu adamlar zaten benden hoşlanmıyor. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

"Sorun değil," demek için acele ettim. Declan'ı bağıyla olan ilişkisine zarar verecek bir şeye zorlamak istemiyordum. Ama bir şey mantıklı gelmiyordu. "Bugün Trace acı çekiyordu. Bunu hissedebiliyordum."

Declan'ın gözleri büyüdü. "Hissettin mi?"

Başımı salladım ve göğüs kafesimdeki o noktayı ovuşturdum. "Tam burası. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama ondan geldiğini biliyordum. Soyunma odasında paniklediğimde de hissetmişti."

Declan küfretti.

"Ne?" O paniğin bir kısmı yeniden alevlendi.

"Bir karabasan eşiyle karşılaştığında, fiziksel ya da duygusal her temas noktası baskı sürecini oluşturur."

"Baskı mı?"

Declan parmağıyla mermerdeki çizgileri takip etti. "Bu çiftleşme süreci. Bağ tamamlanana kadar ikinizi daha da yakınlaştırır. Ama bu gerçekleşirken inkübiyi dengesiz hale getirebilir. Özellikle de çok fazla fiziksel temas varsa."

Ve Trace beni kollarının arasına almış, yaralarımı okşuyordu. Bir tür fiziksel ve duygusal yakınlaşma olmuştu.

"Ve sonra mesafe olduğunda canı yanıyor mu?" diye sordum. "Aynen öyle."

"Ama o benimle birlikte olmak istemiyor. Gerçekten istemiyor. Buna zorlanıyor."

Declan bir nefes verdi. "Bunu istiyor ama korkuyor."

"Neyden korkuyor?"

"Sana zarar vereceğini."

Mideme kramplar girdi. "Yapmayacak."

Declan beni kendine doğru çekti ve kollarını bana doladı. "Ben de böyle düşünüyorum. Eşler uyum içindeyken birbirlerine zarar verememeli."

Buradaki önemli kelimeyi kaçırmadım. *Harmony*. Trace ile o noktaya ulaşmak zaman alacaktı. Ve adamların güçlerini başka bir şekilde bağlayabileceklerinden emin olmam gerekiyordu. Aksi takdirde, gitmek zorunda kalacaktım.

Declan'ın parmakları atletimin üzerinden omurgamın çıkıntıları boyunca kayıyordu. "Orada oldukça sert düşünüyorsun."

İçimi çektim. "Sadece her şeyin nasıl yoluna gireceğini anlamaya çalışıyorum."

Declan yüzümü görebilmek için biraz geri çekildi. "Tek odaklanabileceğimiz şey bir sonraki adım."

"Peki şu anda bir sonraki adım ne?"

Sırıtarak parmağını kek hamuruna soktu. Çikolatayı dudaklarıma sürdü. "Pasta yapıyoruz."

Dilim tatlılığı yakalamak için dışarı fırladı ve Declan'ın parmağı içeri daldı. Tepkim tamamen içgüdüsel oldu. Emerek temizledim.

Declan kalçalarını içime bastırıp sikini sertleştirirken bir inilti çıkardı. "Leighton..."

Parmağını bıraktım ve o gümüş grisi gözlere baktım. "Hmm?"

Parmağını tekrar hamurun içine daldırdı. "Yüzünde kadar masum bir ifade var ama sen küçük bir sürtüksün." Çikolatayı köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi ve diliyle yaladı.

Kalçalarım sıkılırken ağzım bir nefesle açıldı. "Ben hiçbir şey yapmadım..."

Declan atletimin askısını aşağı çekti, dudakları tenimde gezindi. "Sanırım benim üzerimdeki etkisini tam olarak biliyorsun. Hepimiz üzerindeki."

Declan diğer kayışı aşağı doğru çekince nefesim kesildi ve göğüslerim serbest kaldı. "Mutfaktayız," diye tısladım.

Baş ve işaret parmağı meme ucumu bulup yuvarlarken bana sırıttı. "Bu da eğlencenin bir parçası. Evde kim var? Kim her an içeri girebilir?"

Declan hamurdan bir parça daha aldı ve diğer meme ucuma sürdü. "Mükemmel bir tatlı."

Başını eğdi ve beni ağzına aldı. Zevk kıvılcımları meme ucundan klitorise sıçradı.

"Dec," diye nefes aldım.

Beni serbest bıraktı. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

Declan'ın parmakları eşofmanımın eteklerine dolandı ve onları aşağı çekti. Sonra beni kaldırıp mermer tezgâhın üzerine koydu. Taş, aşırı ısınmış tenime karşı dondurucuydu ve ben

Kalçalarımı ayırırken nefesimi içime çektim, eşofmanım ve külotum yere düştü.

Declan bir parmağını merkezimde gezdirdi. "Çok güzel."

Nefesim kısa kesik kesik geliyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Kıpırdamadan duracak ve tatlımı yememe izin verecek misin?"

Sertçe yutkundum. "Evet."

Declan'ın gözleri sevdiğim o gümüş rengine dönüştü. "Aferin kızıma."

Hamura batırılmış bir parmağını aldı ve iç uyluğumdan göbeğime kadar izledi. Dudakları tenime yaklaşıp alay edip emerken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"yok," diye Declan.

Parmaklarım tezgâhın etrafında kıvrıldı, mermerin kenarı avucumu ısırdı. Ama bu acı, hareketsiz kalmak için ihtiyacım olan şeydi.

Declan'ın dili dışarı çıktı ve klitorisimi okşadı.

için dudağımın iç kısmını ısırdım. "Mükemmel tuzlu ve tatlı," diye . "Lütfen..."

"Neye ihtiyacın var?" Declan sordu, sesi boğuktu. "Serbest bırakılmak."

Gün boyunca üzerimde biriken tüm baskıyı üzerimden atmam gerekiyordu. Her şeyi serbest bırakmaya.

Declan merkezime doğru kıkırdadı, titreşimler neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyordu. "Bunu yapabilirim."

Dudakları klitorisimin etrafında kapanırken iki parmağı içime kaydı. Bu parmaklar, uyluklarımın ve iç duvarlarımın titremesine neden olan kesik bir vuruşla kıvrıldı ve büküldü.

"Dec..." Onun adı dudaklarımda fısıltılı bir duaydı.

Klitorisimi daha sert emerken parmakları içimdeki o noktaya sertçe bastırdı.

Declan her zevk dalgasını sağarken ben paramparça oldum, sesim havada yükseldi. Tam bittiğini düşündüğüm anda başka bir dalga oluşuyor ve ulaşıyordu. Dalgalar hafiflediğinde tüm vücudum titriyordu.

Declan bana sırtıttı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Şu anda hiçbir şey hissedebildiğimi sanmıyorum." Ben insan jölesiydim.

Kıkırdadı. "Hadi seni yukarı çıkaralım." Sonra şeytani gülümsemesi geri geldi. "Ama kek hamurunu ben getiriyorum."

Üzerime atılan ağır bir kolla uyandım. Declan'ın taze yağmur ve nane kokusu burnuma doldu ve ona doğru geri çekildim. Kalmıştı. Bütün gece. Ve tek bir kâbus bile görmemiştim.

"Mmmmm. uyanmak gibi," diye mırıldandı.

Uyanma sözcükleri gözlerimi yatağımın başucundaki saate çevirdi. "Kahretsin!"

Yorganı arkaya attım ve yataktan çıkıp dolaba doğru uçtum.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Declan aradı.

"Geç kalacağız. Neden kimse kapımı çalmadı?"

Yataktan hantalca kalktı. "Biri yaptı ama ben kalkmak istemedim."

Üzerime yeni bir üniforma geçirirken ona bakakaldım. "Beni uyandırmalıydın."

Declan beni banyoya kadar takip ederken omuz silkti. "Okul abartılıyor."

"Üniversite bursu almak isteyen bizler için değil," diye homurdandım diş fırçamın etrafında.

Kalçasını tezgâha yasladı. "Burs, ha? Hangi alanda uzmanlaşmak istiyorsun?"

Diş fırçamı duruladım. "Tam olarak emin değilim. Okuldan sonra bana iyi bir iş sağlayacak bir şey."

Declan diş fırçamı aldı, biraz diş macunu sıktı ve dişlerini fırçalamaya başladı.

Burnum kırıştı. "O sadece ağızımdaydı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve ağızım bütün gece güzel bacakların arasındaydı. Biraz tükürük alışverişi konusunda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Yanaklarım kızardı. "Acele et, olur mu?"

Declan kıkırdayarak dün attığı giysileri aldı ve üzerine geçirdi. Doğruduğunda, Briar'ın kulağının arkasını kaçmak için uzandı. Briar tısladı ve ona vurdu.

Elini geri çekti. "Tanrım, çok alingan."

Briar'a azarlayıcı bir bakış attım. "Bu hiç hoş değil."

"*Her neyse*" der gibi patisini yaladı.

Aceleyle odamdan çıktık ve merdivenlerden indik. Bütün çocuklar bekliyordu.

Ronan'ın çenesi kardeşine bakarken titredi ve midem bulandı. İkisinin bir çikolatayı paylaşması fikri biraz zorlamaydı. Bir partneri paylaşmak ise imkânsız görünüyordu.

Colt kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Mutfakta biraz dağınlık bırakmışsın." Yüzüm alev alev yandı. "Özür dilerim.

Temizleyebilirim-"

Başını iki yana salladı. "Çoktan hallettim."

Dash bana ve Declan'a sırtıttı. "*İkisinin de* ortalığı dağıttığını söyleyebilirim." Uzandı ve saçından bir şey kopardı. "Orada biraz çikolata var..."

Ellerimle yüzümü kapattım ve Dash bir kahkaha patlattı, sonra beni kucakladı. "Bu iyi, mon coeur. Burada biraz neşeye ihtiyacımız var."

Bakışlarım Trace'i aramaya başladı. "İyi misin?"

Çenesi sıkıştı. "İyi olacağım."

Bu da şu anda olmadığı anlamına geliyordu. Ve kimsenin benim cinsel maceralarımdan bahsetmesine ihtiyacı yoktu.

"Gidelim," dedim, sonra durakladım. "Ayrı bir arabaya binmemi ister misin?"

"Hayır," diye hırladı Trace. "Sen benimle gel."

Tamam o zaman.

Hepimiz evden çıktık. Her zamanki Range Rover yerine, güçlendirilmiş bir Escalade vardı. Aynı karartılmış camlarla havalı görünüyordu.

Colt parmağının etrafında bir dizi anahtar salladı. "Biraz daha geniş bir yere ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

Declan'a bakarken kalbim sıkıştı. Gözlerindeki umut ışıltısını kaçırmadım. Bu onu karşılamalarının ilk adımıydı.

SUV'a tırmandık. Dash ve Declan arka sıraya, Ronan ve ben ortaya, Colt ve Trace de her zamanki gibi öne oturdular.

Colt arabayı sürmeye başladığında Declan öne doğru eğildi. "Darius'la görüşmen nasıl geçti?"

Colt'un cevap vermesini beklerken karnım sıkıştı. Ama üzerindeki parmaklarının gerginliği içimi ısıtmadı.

"Ne o ne de Meclis'in ileri gelenlerinden biri kararsız. Chloe'nin en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyorlar."

Kalbim kaburgalarıma çarptı. "Yaşlılar kim?" Belki de bitmek bilmeyen sorulara odaklanabilirsem, Chloe'nin onları hayatta tutabilecek tek kişi olabileceği gerçeğini görmezden gelebilirdim.

Ronan yüzünü bana çevirdi. "Her klandan bir tane var. Yüzyıllardır buralarda olan ve bilgelik ve ayırt etme yeteneklerine sahip olduğu varsayılan biri."

"Yüzyıllar mı?" Ciyakladım.

Dash kıkırdadı. "Çok güzel bir yerde yaşadığımızı söylemeyi unuttuk mu?"

Uzun zamandır mı?"

"Ne kadar süre?"

Declan umursamaz bir tavırla, "Genellikle yaklaşık beş yüz yıl," dedi. "O kadar uzun yaşayacak mıyım?"

SUV sessizdi.

Colt'un bakışları dikiz aynasından benimkilerle buluştu. "Bilmiyoruz."

Bize karşı olan şeylerden biri daha.

Okula giderken yolun geri kalanında sessizdim, bu yeni vahiyler üzerine kafa yoruyordum. Kampüse vardığımızda içim içime sığmıyordu.

Ronan eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Bir yolunu bulacağız."

Ona inanmak istedim, tüm bunlara sahip olabileceğime inanmak istedim ama o kadar da emin değildim.

Cipten çıktık, çocuklar etrafımı sardı. Trace benden en uzaktaki yeri aldı ve muhtemelen en iyisi olduğunu bilsem de bu beni öldürdü. Declan'ın dünkü sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Trace karanlık bir tarafı olan bir yeteneğin ağırlığına sahipti. Her gün bununla yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kalbim onun için acıyordu.

Biri kalabalığın arasından sinsice ilerlerken öğrenciler dağıldı. Sarı saçları Mimi'nin başının etrafında dağınık bir şekilde uçuşuyordu ve gözlerinde çılgınca bir bakış vardı.

"Sen!" diye bağırdı bana doğru ilerlerken. "Her şeyi mahvettin! Chloe benimle konuşmuyor bile." Panik sesine sızmıştı. "Çapalara liderlik edecek ve sen onun benden nefret etmesine neden oldun!"

Trace Mimi'nin yoluna çıktı. "Yapma. Ona bakma bile. Birine kızmak istiyorsan, o benim. Ama uyarayım prenses. Ben de karşılık veririm."

Kızarıklık boynundan yukarı süzüldü. "Sen de bir o kadar kötüsün! Senin için bu kadar zaman harcadığıma inanamıyorum. Peki ne için?"

Ronan, "Dünyayı sarsan orgazmlar sanırım," diye .

Bu fikir midemi bulandırdı ama içime . Bu Trace'in suçu değildi. Bu onun seçimi bile değildi ama yine de bundan nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Mimi'nin gözleri öfkeyle parladı. "Demek yetenekli parmakların var. Ne olmuş yani? Seninle birlikte olan herkes kendinden nefret edecek. Çünkü gerçeği biliyorlar. Dokunduğun her insanı mahvettiğini. Senin bir canavar olduğunu. Bir katil."

Mimi'nin ağzından çıkan her kelime Trace'i kesiyordu. Her darbeyi kendi darbemmiş gibi hissedebiliyordum.

"Kim seni gerçekten lanet olası eşi olarak ister ki, Trace? Sen bir lanetsin. A-"

Dayanamadım. İleriye atıldım, yumruğum ben bilinçli olarak hareket etmeden fırladı. Parmak eklemlerim tatmin edici bir çıtırtıyla Mimi'nin burnuna çarptı.

Yere yığılırken acı içinde inledi, her yerinden kan fışkırıyordu.

Çocuklar dönüp bana baktılar. İlk gülmeye başlayan Ronan oldu. "Firecracker, bu çok güzel bir şeydi."

O anın şoku geçti ve acı koluma yayılırken lanet ettim. Elimi salladım. "Kahretsin! Çok acıyor. Neden birine yumruk atmanın acı verdiğini söylemiyorlar?"

Trace elimi tuttu. Parmakları o kadar nazikti ki kalbimi sızlattı. "Minik Kuş. Neden?"

Trace ile temas edince acısı hafifledi. "Ben etraftayken kimse senin hakkında yalan söyleyemez."

Göğsü kabarırken menekşe rengi gözleri parladı. ". Sanırım beni mahvedecek olan sensin."

"Beni mahvedecek olanın sen olduğunu düşünüyorum." Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu. Her geçişte kelimeler iliklerime kadar işliyordu.

"Uh, Leighton?"

Connor'ın sesi beni kurtardı. "Pardon, ne dedin?"

Sınıf arkadaşım kıkırdadı. "Orada gerçekten başka bir yerdeydin."

Biyoloji ders kitabımın sayfalarını karıştırarak nefesimi verdim. Connor, çocuklar Meclis büyükleriyle bir toplantı daha yaparken okuldan sonra çalışmama yardım etmeyi teklif etmişti. Declan hepsinin orada olmasının yardımcı olabileceğini düşünmüştü.

"Son zamanlarda çok şey oluyor." *Yüzyılın yetersiz ifadesi.*

Connor arkamızdaki kütüphane masasında oturan iki iri yarı muhafıza baktı. "Bunu topluyorum."

Omzumun üzerinden güvenliğe baktım ve sandalyeme gömülme isteğimle savaştım. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunun neden gerekli olduğunu anlıyordum ama biraz da utanç vericiydi. Öğrencilerin çoğunun kendilerini koruyabildiği ama benim koruyamadığım gerçeğinden nefret ediyordum.

"Bu surat ne için?"

Connor'a döndüm. "Fiyasko olmak hiç eğlenceli değil." Kaşları çatıldı. "Fiyasko mu?"

"Güçlerim yok. Sizin gibi kendimi savunmamın bir yolu yok." Declan'a sorular yönelttiğimde, çapaların genellikle bağlarının güçlerinin bir kısmını, sadece daha düşük bir derecede aldıklarını açıklamıştı.

"Ah. Anlıyorum. Ama inanın bana, hepimiz oradaki bağınız kadar güçlü değiliz."

Sandalyemde geriye yaslandım. "demek istiyorsun?"

Connor omuz silkti. "Ejderha rütbelerinde en düşük seviyedeyim. Bağlardan birine girecek kadar bile gücüm yoktu. Sanırım bir çapaya ihtiyacım yoktu."

İçimden suçluluk duygusu geçti. Kendim için üzölmeye o kadar odaklanmışım ki, bunları tek kişinin ben olmadığım gerçeğini gözden kaçırmışım. "Ama eğer bir dayanağın yoksa, bu bir şekilde özgür olduğun anlamına gelir, değil mi?"

Ağzı hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım bir bakıma öyle. Ama herkes size tepeden bakıyor."

"Declan ve Ronan'ın yok, değil mi?"

Connor bir an sessiz kaldı. "Hayır, sürünün çoğunun yaptığı saçmalıkları yapmıyorlar."

"Sürü mü?" Ben sordum.

"Tüm klanlarımız farklıdır. Kurtlar bir sürüdür. Biz bir sürüyüz."

Başımı salladım. "İnsanlar berbat olduğu için üzgünüm. Bu onlar hakkında bir şey söylüyor, senin hakkında değil."

Bana o tipik şapşal gülümsemelerinden birini verdi. "Teşekkürler. Şimdi, mitoz ve miyoz..."

İnledim ve yüzümü kapattım. "Tüm dünyam alt olmuşken Biyoloji dersinden geçmem gerekmiyor mu?"

Connor güldü. "Keşke, ama buradaki öğretmenler katı kalpli."

O haklıydı. Devamsızlığımıza gözlerini kırpmayabilirlerdi ama notlar konusunda bize kolay davranmıyorlardı. Ve burada her şey kötüye giderse bir yedek plana ihtiyacım vardı.

"Siz ikiniz *ne* kadar samimisiniz. Çocuklar şimdiden onları becerdiğinizizi biliyor mu?"

Chloe'nin sesi başımı kaldırmama neden oldu. Omuzlarından sarkan kolunu takip ederek tanıdık bir yüze ulaştığımda tenimde bir ürperti gezindi. Damien bana sırttı ama bu daha çok hırlamaya benziyordu.

İki muhafız sandalyelerinden kalktı.

Damien, Chloe'yi daha sıkı yanına çekerken gözlerini devirdi. "Colt her zaman bir drama kraliçesiydi. Bu yer israfı için iki koruma mı?"

Connor alçak sesle, "Geri çekil," diye homurdandı.

Damien güldü. "Bu konuda ne yapacaksın? Zar zor yer değiştirebiliyorsun."

"Ne istiyorsun?" Bakışlarımı Chloe'ye çevirdim. "Bu arada saç kesimin güzelmiş."

Saçının uçlarını parmaklamak için uzandığında yanaklarına pembe bir renk vurdu. Trace'in ateş numarasının kıza çok fazla seçenek bıraktığını tahmin ettim.

Chloe Damien'in elinden kurtulup doğruldu. "Sadece seninle küçük bir bilgi paylaşmak istedim. Kız kıza."

İçime bir huzursuzluk çöktü. "Ağzından çıkacak yalanları ve saçmalıkları duymak istemiyorum. Sadece git ve sefalet dolu hayatının tadını çıkar."

Gözleri parladı. "Bunlar yalan değil ve değerli küçük oda arkadaşlarıyla ilgili olduğunu düşünürsek, ilgini çekebilir."

Damien tırnaklarından birinin kenarını karıştırdı. "Ben olsam onu dinlerdim, Leighton. Bazı şeyler hakkındaki düşüncelerin değişebilir."

Nabzım hızlandı, boynumda gümbürdüyordu.

Chloe'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Babam bugün Darius'la uzun bir konuşma yaptı. Her türlü şeyi öğrendi."

Muhafızlardan biri öne çıktı. "Gitmeliyiz. Bay Carrington buna maruz kalmanızı istemez. Ve vampirin etrafında olmanı da istemez."

İçimde dönüp duran huzursuzluk daha da arttı.

Chloe homurdandı. "Eminim yapmazdı. Çünkü Leighton bunca zamandır nerede olduğunu bildiklerini öğrenirse çok yazık olur. Onun için hiç gelmediklerini çünkü hiçbir belirti göstermediğini. Birisi annesinin onu tokatladığını gördüğü için ortaya çıktılar. Bu iş için kötü olurdu."

Annen çocuk istismarından tutuklandı. Kim bilir polislere ne anlatmıştır. İşte bu yüzden insanlarla ilişkiye girmiyoruz. Sırlarımızı ifşa edebilirler."

Chloe bana döndü, gülümsemesi genişliyordu. "Senin zayıf biri olduğunu biliyorlardı ve seninle hiçbir şey yapmak istemediler. Sen sadece halledilmesi gereken bir yükün."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Colt nerede olduğumu biliyordu. Hepsi biliyordu. Dünyada yalnız olduğumu biliyorlardı ve gelmemişlerdi. Çünkü umurlarında değildi. Artık sadece çiftleşme dürtüleri çıktığı için umursuyorlardı, beni gerçekten istedikleri için değil.

Chloe'ye baktım, gözlerim yanıyordu ama bunun gerçek olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Öyle olmaması için fazla neşeliydi. Ve aniden, daha önce hiç olmadığım kadar yalnız kalmıştım.

İki koruma beni bekleyen ciplerine götürdüler. Kütüphanede tek bir kelime bile etmemiştim. Tek bir kelime bile. Etrafımdaki her şey puslu bir nitelik taşıyordu ve arka koltuğa tırmandığımda uyuştuğumu fark ettim. Parmaklarımda, kan akışını kaybettiğinizde ortaya çıkan o iğnelenme hissi vardı.

İki koruma cipin önüne bindiğinde, yolcu koltuğunda oturan kişi telefonunu çıkardı.

"Onları arama." Sözlerim bir kırbaç gibi şakladı.

Adam dondu kaldı ve ikinci koruma görevlisi park yerimizden çekildi. "Bay Carrington'a neler olduğunu anlatmalıyım."

"Ona neler olduğunu anlatacağım."

İkisi birbirlerine baktılar.

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Beni Yuva'ya geri götürüyorsun, değil mi?" Oraya evim demeye dayanamıyordum, her ne kadar öyle düşünmeye başlamış olsam da. Chloe'nin söylediği doğruysa, orası hiçbir zaman benim evim olmamıştı.

"Evet hanımefendi," dedi şoför gardiyan. "Peki çocuklar orada mı?" Bastırdım.

"Declan hariç herkes. O babasıyla görüşüyor," dedi ikinci muhafız.

"O zaman yakında öğrenecekler."

Cip iki şeritli otoyola çıkarken bir kez daha bakiştılar. Yolcu koltuğundaki muhafız telefonunda bir şeyler yazmaya başladı.

"Eğer o mesajı gönderirsen, kendimi bu araçtan atarım ve Colt'a nedenini açıklayabilirsin."

Tam bir pislik hareketiydi. Adam sadece işini yapıyordu ama ben çaresizdim. Gerçeği öğrenmek için tek şansım, eğer adamlar hazırlıklı değilse, onların dürüst tepkilerini almaktı.

Arabayı kullanan güvenlik görevlisi yurttaşına baktı. "Telefonunu kaldır, Mac. Yakında orada olacağız."

Mac kaşlarını çattı. "Çok kızacak."

Şoför omuz silkti. "Belki de bu kadar çok sır saklamamalıydı."

Adama karşı anlık bir yakınlık hissettim, ama bunu içime dolan mide bulandırıcı bir korku . *Sırlar*. O kadar çok sır vardı ki içlerinde boğuluyordum.

Bu hızla giderken Yuva'ya varmamız uzun sürmedi. SUV yavaşladığı anda araçtan indim ve ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtım, içeri girdim ve dinledim. Sesler koridorun aşağısından, salonun olduğu yönden geliyordu.

Koşar adımlarla o tarafa yöneldim. Odaya hışımla girdiğim anda dört çift göz bana çevrildi.

Colt bir ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Bunca zamandır nerede olduğumu biliyor muydun?" Sesimdeki titreme beni ele verdi. Öfkemi. Kederimi. İhanetimi.

Çocuklar dondu kaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Colt yavaşça sordu.

Cevap vermemesi ellerimi yumruk yaptı, tırnaklarım avuç içlerime battı. "Basit bir soru. Nerede olduğumu biliyor muydun?"

Hayır demesi için dua ederken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Eğer birini seviyorsanız, onu hor gördüğünü bildiğiniz bırakmazdınız. Eğer o kişi eşinizse, ruhunuzun bir parçasıysa. kadar umurunuzdaysa bırakmazsınız. Dünyalarının olduğunu bildiğin halde onları yalnız bırakmazdın.

Kimse tek kelime etmedi.

Gözlerimin arkasındaki basınç arttı. "Bir avuç korkak olmayın."

Ronan'ın gözleri parladı. "Nerede olduğumu biliyorduk."

Sözleri kalbimi dilim dilim kesti.

"İhtiyacın olan güce sahip olmadığım için mi benim için gelmedin?" Sesim eşitti, aldatıcı bir şekilde sakindi.

Colt bir çocuğu yatıştırır gibi elini kaldırdı. "Seni bu hayattan korumak istedik. Sana göz kulak oluyorduk."

"Eğer tezahür etmiş olsaydım, benim için gelir miydin?"

Sessizlik hüküm sürüyordu. Hiçliğin her vuruşunda anılar bana saldırıyordu. Her dayak ve zalimlik eylemi. Her üşüdüğümde ve aç kaldığımda.

"Benim için gelir miydin?" Sesim ürkütücü bir sessizlikteydi.

Keder Colt'un yüzüne kazınmıştı. "Evet."

O tek kelime ölüm darbesiydi.

Gözlerimden ve yanaklarımdan süzülen yaşlara engel olamıyordum. Sessiz jiletler gibiydiler ve arkalarında katliam bırakıyorlardı.

Colt öne çıktı, Dash topuklarının üzerinde, sanki beni teselli edeceklermiş gibi.

"Dokunmayın bana!" Sanki onları savuşturabilecekmişim gibi ellerimi havaya kaldırdım. Eğer bana dokunurlarsa, acı çekerdim.

Ses tonumdaki panik Colt ve Dash'i oldukları yerde durdurdu.

Gözyaşlarımdan düşmesine izin verdim, onları fırçalamaya etmedim. "Eşyalarımı toplayıp gideceğim. Gardiyanlardan biri beni otobüs terminaline götürebilirse çok memnun olurum."

Trace bir anda ayağa kalktı, yüz ifadesinde gördüğüm ilk gerçek panikti. "Buradan ayrılamazsın. Bizim dünyamıza maruz kaldın. İnsanlar peşine düşer."

"Eğer burada kalsaydım, bu doğru olabilirdi. Ama ben en iyi yaptığım şeyi yapacağım... ortadan kaybolacağım."

Ronan'ın dişleri birbirine çarptı. "Yapamazsın. Seni bulurlar." Öfke kanımı ısıttı, hüznün bir kısmıyla savaştı.

"Umrundaymış gibi davranma. Ben her gün dayak yerken kesinlikle umurunda değildi. Maryanne'in erkek arkadaşının iğrenç yorumlardan çok daha kötüsüne geçeceğinden korktuğumda."

Hepsi tokat yemiş gibi görünüyordu. Dash öne çıktı. "Leighton, lütfen."

"Yapma," diye tersledim. "Sadece yapma. Söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım, bu yüzden sadece... yapma."

Çok yorulmuştum. Her şeyden.

Colt'un yüzü . İçinde duygu yoktu. "Gitmiyorsun."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun. Bu çok riskli."

Çünkü ben onun için yarım kalmış bir iştım, başka bir şey değil. "Nerede durduğunu bilmek güzel."

Ela gözleri altın renginde parlıyordu. "Leighton... Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Hayır. Kendini korumaya çalışıyordu.

Artık onlara bakmaya dayanamıyordum. Topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla salondan çıktım. Dash adımı seslendi ama dinlemedim. Kapıyı arkamdan çarparak merdivenlerden yukarı ve yatak odama girdim.

Briar rahatsızlığı duyunca kedi kulesinden bir hırıltı çıkardı.

Odanın içinde volta attım, öfke kederimi yiyip bitiriyordu. Öfkenin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Kaybettiklerimin, asla sahip olamadıklarımın gerçeği bedenime, ruhuma geri dönecek ve tekrar acı çekecektim. O an gelmeden buradan .

"Bir plana ihtiyacım var." Geçmem gereken tüm güvenlik önlemlerini düşünürken bu sözleri tekrar tekrar mırıldandım. Briar'ın önünde durup ellerimi kürkünün içine soktum. Burada çok mutluydu. Çoğu çocuğa saldırmaya çalışsa da kedi kulesini ve Baldwin'in ona aldığı özel mamayı çok seviyordu.

"Seni yanımda götüremem," diye fısıldadım. Onunla otobüse binmem asla izin vermeyeceklerdi ve elimi çabuk tutmam gerekecekti. "Yerleştikten sonra senin için geri geleceğim." Çünkü gerçekten ortadan kaybolabileceğimi anladıklarında gitmeme izin vereceklerdi. Bu hepimiz için daha kolay olacaktı. Chloe ile bağ kurup sonsuza mutlu yaşayabilirlerdi.

Bu düşünce beni tuvalete koşturdu. Midemdekileri tuvalete boşalttım. Hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar kustum. Yine de öğürmeye devam ettim. Sonunda durduğunda, bitkin düşmüştüm.

Ayağa kalkarak dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım. Otomatik pilotta hareket ederek birkaç parça giysi ve babamın hatıra eşyalarını sırt çantama yerleştirdim. Sonra pencere kenarındaki koltuğa geçtim.

Arka bahçeyi inceledim. Çok açıktı. Pencereden atlarken boynumu kırmasam bile, biri çalışırken beni fark edebilirdi. Dolabıma yöneldim. Arkasında ince pencere vardı. Kaydırarak açtım ve dışarı baktım. Bingo.

Evin yan tarafından bir oluk borusu geçiyordu ve orada çok daha fazla ağaç vardı. Ama hava kararana kadar beklemek zorundaydım. Herkes uyuyana kadar.

Gitme düşüncesi göğsümde acıya yol açtı. *Bu bir yalan. Hissettiğin her şey bir manipölasyondan başka bir şey değil.* Kendimi inandırana kadar bu sözleri tekrar tekrar söyledim.

Yatak odama geri dönerek Briar'ı kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım. Gökyüzü kararırken ve ev sessizleşirken ona sarıldım. Güvende olmak için iki saat daha beklerken ona sarıldım. Ve sonra başını öptüm. "Seni seviyorum."

Telefonumu cebimden çıkardım ve yatağın üzerine bıraktım. Adamlar bunu sadece beni takip etmek için kullanırdı.

Kendimi hareket etmeye zorlayarak sırt çantamı aldım ve dolaba yöneldim. Pencereden geçmek başlı başına bir başarıydı. Oluk borusunu tutarak kendimi sarkıttım. Ama sonra aşağı bakma hatasını yaptım.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Her seferinde bir adım," diye fısıldadım. Acı verecek kadar yavaş bir şekilde borudan aşağı kaydım. Bir gümbürtüyle yere indim ve donup kaldım, dinliyordum. Evin etrafından ıslık sesleri geliyordu ve ben ağaçlara doğru koştum.

Tam birinin arkasına saklandığım sırada bir muhafız belirdi. Bakışları etrafı taradı ama yanımdan geçip gitti ve ben de rahat bir nefes aldım. Bu benim şansımdı.

Ağaçların arasından koştum, dallar tenimi tokatlıyordu. Carrington arazisinin sonu anlamına geldiğini bildiğim topraktaki çukura ulaştığımda daha rahat, daha derin nefes aldım. Bir yan yola ulaşana kadar yamaçtan aşağı kaydım.

Özgürdüm. Sadece otobüs terminaline gitmem gerekiyordu. Gitmek istediğim yere bilet alacak kadar param vardı.

Ağaçlardaki hareket gözüme çarpmadan önce iki adım atmıştım. Ama artık çok geçti. İlk darbe beni tökezletti ve görüşümde ışık titremeye başladı. İkincisi ise yere yığılmama neden oldu. Bir ses duyulurken karanlık beni içine çekti.

"Sana kaçacağını söylemiştim."

O sesi tanıyordum. Bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Ama artık çok geçti.

Şimdilik son... Leighton'ın hikâyesi *Sırlar Çıpası*'nda devam ediyor.

[BURAYA tıklayarak satın alabilirsiniz.](#)

Leighton ve arkadaşlarından daha fazlasını mı istiyorsunuz?
Çocuklar Leighton'ın kaybolduğunu öğrendiğinde neler olduğunu
Colt'bakış açısından anlatan bu özel bonus sahneye [BURAYA](#)

[TIKLAYARAK](#) göz atın

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader

Kaderin Kıvılcımı

Yıldızların

İşareti Kader

Bağı

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

Kayıp Elemental Son

Aether

Quintessence Kraliçesi

Kale Akademisi'nin Doğaüstü Hayvanları

Gölgelerin Mirası

Sırların Çapası Küllerin

Kaderi

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web](#)
[Sitesi](#)
[Bülteni](#)
[Facebook Sayfası](#)
[Facebook Okuyucu Grubu](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)
[Amazon](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.